



# YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

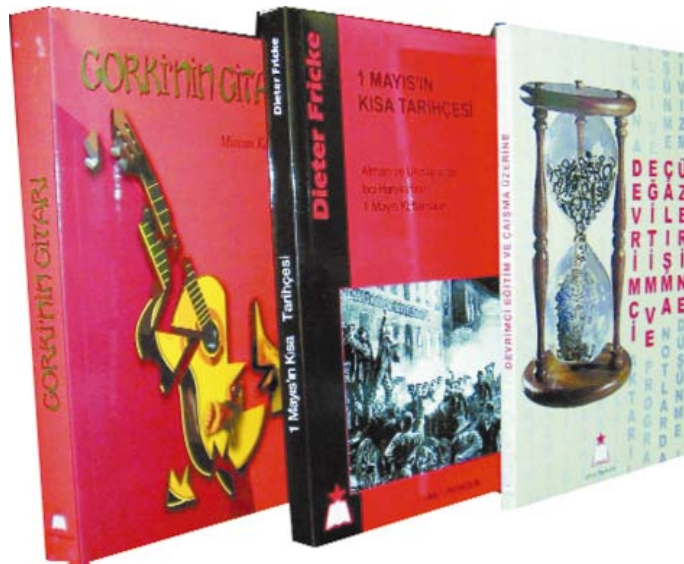
\*192101\* Aylık Siyasi Gençlik Dergisi \* Sayı: 136 \* Ağustos 2008 \* Fiyatı: 1.50 YTL \* ISSN: 1302-7506

## Gücümüz Birliğimizde!



[www.partizanarsiv.net](http://www.partizanarsiv.net)

# UMUT YAYIMCILIK BÜROLARINDA



## SUNU

### Merhabalar,

Ekonomik ve siyasi krizin derinleştiği, hayat şartlarının giderek zorlaştığı, temel ihtiyaçlara peşi sıra zamların gerçekleştiği, gecekonduların yeniden gündemleştiği, askeri operasyon adı altında ormanlarımızın yakıldığı ve egemenlerin kendi içerisindeki çıkar çatışmalarının derinleştiği bu dönemde kolektif bir ürün olan dergimizin Ağustos sayısıyla karşınızdayız.

**Bu sayımızda zamlar ve hayat pahalılığının yanı sıra kentsel dönüşüm adı altında binlerce emekçi aileyi tehdit eden yıkım saldırılarına sayfalarımızda yer veriyoruz.** Farklı şehirlerden konuya katkı sunan YDG'li arkadaşlarımızın hazırladığı yazılar ve yaptıkları röportajlar kentsel dönüşüm denilen emperyalist projeyi farklı açılardan ele almaktadır. Sulukule'den Mersin'e, Başbüyük'ten Gülsuyu ve Kuruçeşme'ye farklı deneyimlerin mücadelemizi zenginleştireceğine inanıyoruz.

Ağustos ayında Çukurova'da gerçekleştireceğimiz yaz-emekçi çalışmasının son hazırlıklarını gerçekleştiriyoruz. Geçmiş yıllardaki köy çalışmalarından daha farklı şekilde örgütleyeceğimiz bu yıllık çalışmamızda kitle çalışması ön plana çıkacaktır. Yıkımlara, zamlara, yoksulluğa, doğanın katledilmesine, operasyonlara karşı temel hak ve demokratik taleplerimiz uğrunda yoğun bir çalışma örgütleyerek geniş bir kitleye ulaşmayı ve halktan öğrenmeyi hedefliyoruz. Önümüzdeki sayıda çalışma üzerine geniş bir bilgilendirmede bulunacağız.

Kitlelerin tepkisinin ve kendiliğinden hareketinin yükselmeye başladığı, sistemin krizinin derinleştiği bu dönemde sürece cevap olabilmek ve kitleleri saflarımızda örgütleyebilmek açısından bilinç ve kavrayış düzeyimizi yükseltmenin, örgütsel mekanizmamızı geliştirmenin ve kitle çalışmasında yaşadığımız eksikleri gidermenin önemi daha fazla açığa çıkmaktadır. Bu konularda fazla bekleyecek zamanımız da yoktur. **Bu nedenle çoğunluğunu öğrenci gençlikten yoldaşların oluşturduğu örgütümüzün genel öğrenci kitlesinde görülen yaz dönemini tatil-eğlence ağırlıklı geçirme anlayışına teslim olması mümkün değildir.** Tatil ihtiyacını kesinlikle reddetmemekle birlikte, bu dönemin özgünlüğünü-avantajlarını kullanarak okul dönemine daha donanımlı girmek için çabalarımızı yoğunlaştırmamıza ihtiyaç vardır. Geçen ay örgütlediğimiz eğitim çalışması ve Ağustos ayında gerçekleştireceğimiz esasında kitle çalışmasının olduğu, siyasi çalışmanın da önemli bir ağırlığa sahip olacağı faaliyet oldukça önemlidir. Bununla birlikte bireysel olarak da emekçileri tanımak ve siyasi düzeyimizi yükseltmek için çaba harcamamıza ihtiyaç vardır.

Devrimci bilinç ile irade arasındaki ilişkiyi ele alan Kolektifin Sesi'ni, ileri kitleler içindeki hareketliliğe değinerek halkla bütünleşmenin önemi üzerine bir perspektif sunan Gençliğe Notları ve devrimci müdahale ve eleştiri-özeleştiri üzerine anlayışımıza değinen yazının ilgiye okunacağını düşünüyoruz.

Yine Dersim 38'in 70. yılı vesilesiyle 38 isyanını anlatan yazı da direnişle katliamın nasıl gerçekleştirildiğini daha ayrıntılı görmemize yardımcı olacaktır.

Bir dahaki sayımızda görüşmek dileğiyle...

[www.ydg-online.org](http://www.ydg-online.org)

[www.egitimhakkinasahipcik.org](http://www.egitimhakkinasahipcik.org)

## İÇİNDEKİLER

- İsyani her tarafa yay.....	4-5	- Gençliğe Notlar.....	34-35
- Çukurova'daki tarım işçilerinin ve küçük üreticilerinin sorunları.....	8-9	- Genç Kadın.....	38-39
- Haluk Zorusevmez.....	10-11	- Göçmen Genç.....	40-41
- Emperyalizmin krizi halkı sefalete sürüklüyor.....	12-13	- ILPS Gençlik Komisyonu Raporu.....	42-43
- Forum.....	14-15	- Yunanistan öğrenci hareketi üzerine.....	44-45
- Yıkımlar-Yozlaşma-Yoksulluk üzerine.....	16-21	- Kentsel dönüşüm-İzmir, Mersin, Gülsuyu, Başbüyük, Sulukule deneyimleri.....	46-55
- Denge Ciwane.....	22-23	- Komünist Ustalardan öğrenelim.....	56-57
- 70. Yılında Dersim 38.....	26-29	- Satranç.....	60-61
- Kolektifin Sesi .....	30-33	- Bellek.....	62-63

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ  
Yayın yer: Gereba Hisesin Ağa Mah. İnanç Murat Sok. No: 81 Aksaray-Fatih-İSTANBUL  
Tel: (0212) 521 34 30 FAKS: (0212) 621 61 33  
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Ceren ÖNSEL Baskı: Yün Matbaacılık Davutpaşa Cd. 75/2, B. 366  
Topkapı-İstanbul Tel: (0212) 544 66 34  
e-mail: umutyayimcilik@gmail.com ISSN: 1302-7506

Yeni Demokrat Gençlik'in e-mail adresleri:  
yenedemokratgenclik@hotmail.com  
yenedemokratgenclik@yahoo.com

BÜROLAR  
KARTAL: İSTASYON CAD. DÖRTLER APT. NO: 4/2 KARTAL, TELEFAKS: (0216) 306 16 02 Cep: 0 537 270 75 60  
ANKARA: SİHHİYE MH. SÜLEYMAN SİRRI SK. NO: 19/7 ÇANKAYA TEL: (0312) 432 23 01 Cep: 0 535 562 33 72  
İZMİR: 856 SOKAK, NO:48/203 KEMERLİ KONAK. TEL: (0232) 446 78 07 Cep: 0 555 561 04 03  
MALATYA: DABAKHANE MAH. TURGUT TEMELLİ CAD., BARIŞ İŞ HANI. NO: 3 NO: 94 TEL: (0422) 325 78 13 Cep: 0 542 216 48 00  
ERZİNCAN: ORDU CAD. ORDU İŞHANI KAT:3 TEL: (0 446) 223 67 18 CEP: 0 536 697 94 19  
BURSA: SELÇUK HATUN MAH. ÜNLÜ CAD. SÖNMEZ İŞ SARAYI KAT: 2 NO: 185 HEYKEL, TEL: (0224) 224 09 98 Cep: 0 536 613 81 98  
MERSİN: ŞİLİFKE CAD. CAVDAROĞLU İŞHANI KAT: 3 NO: 118 MERSİN CEP:0 545 685 25 27  
AVRUPA MERKEZ BÜRO: WESELER STR 93 47169 AS-DRUCK DUISBURG-ALMANYA TEL: 0049 203 40 60 958 FAKS: 0049 203 40 60 959

BANKA HESAP NUMARALARI  
Selma Şahin  
Ziraat Bankası İstanbul/Aksaray Şubesi  
Euro Hesabı: 48209849-5001  
TL Hesabı: 48209849-5002



# En büyük güç örgütlü halkın gücüdür

SSGSS ve 1 Mayıs sürecinde dikkat çekici şekilde öne çıkan ve hareketlenen işçi hareketi sürecin hemen ardından sarı sendikal-bürokratik önderlikler tarafından susturulmaya ve pasifleştirilmeye çalışılsa da yaz sıcaklarının yakıcılığına paralel şekilde işçi sınıfının hareketliliği ülke gündeminde yerini korumaktadır. **Birçok fabrikada irili ufaklı şekilde süren grevler, Ambarlı'da sendikalaştığı için işten atılan arkadaşlarına destek veren yüzlerce işçinin öfkesi ve bunlarla birlikte belediye işçilerinin grev kararlarını asmak amacıyla gerçekleştirdiği yürüyüşler zorlaşan yaşam şartları karşısında artan tepkinin örneklerini de bizlere sunmaktadır.**

Belediye-İş Sendikası öncülüğünde binlerce belediye işçisinin grev kararını ilan etmek amacıyla İstanbul Büyükşehir Belediyesine doğru yürüyüşlerine polisin gaz bombaları, cop ve tazyikli suyla saldırması ve 1 Mayıs'ı aratmayan görüntülerin ortaya çıkması sistemin işçi hareketinden duyduğu korkuyu da yansıtmaktadır. Belediye işçilerinin polise karşı direnmesi, grev kararını asmakta ısrar etmesi ve saldırının ardından tekrar buluşarak Büyükşehir Belediyesi önünde coşkulu şekilde grev kararını asması oldukça öğreticidir. Kartal Belediyesine grev kararını asmak isteyen Genel-İş Sendikası üyesi işçilerin polisin barikatını aşarak kararlılığını ortaya koyması ve grev kararını ilan etmesi de oldukça önemlidir. **Yine başta Kadıköy olmak üzere birçok ilçe belediyesinde her birine katılan yüzlerce işçinin polisin yoğun ablukasına ve son model baskı araçlarına rağmen grev kararını coşkuyla ilan etmesi artan zamlara, yükselen işsizliğe, zorlaşan hayat şartlarına, derinleşen sömürüye ve çıkarılan saldırı yasalarıyla gelecek güvencesinin yok sayılmasına karşı yükselen tepkiyi ortaya koyan örneklerdir.**

İstanbul'da belediye işçilerinin gerçekleştirdiği eylemlerin örgütlenmesinde büyük emek veren **Devrimci Demokratik Sendikal Birlik** üyesi yoldaşlarımızın deneyimlerinden öğrenmek gençliğin sınıf mücadelesine yönelik ilgisini arttırmaya çalışan ve "halka hizmet et"

çağrısını şiar edinen YDG'liler açısından oldukça önemlidir, öğrenilmesi, katkı sunulması ve desteklenmesi gereklidir.

## Yıkımlara karşı birleşelim!

**Yazın gelmesiyle yeniden gündemleşen bir diğer gündem de yoksul halkımızın barınma hakkına yönelik pervasız saldırıların yeniden gündemleşmesi ve emekçi mahallelerin kapılarına yıkım araçlarının ve binlerce polisin yığılmasıdır.** İstanbul'da, Ankara'da, Mersin'de yeniden gündemleşen ve halkın tepkisi sonucu bir kısmı yerel seçimlerin sonrasına ertelenen yıkım saldırılarına karşı barınma hakkı için direnen **İzmir-Kuruçeşme** halkının devrimcilerle ortak şekilde kurduğu barikatlarla yıkım ekiplerine geri adım attırması örnek alınması gereken bir örnektir.

Kentsel dönüşüm ve şehir merkezlerinin yoksullardan "arındırılması", "temizlenmesi" hedefiyle yoksulların şehir dışına sürülmesi ve şehir merkezlerinin burjuvazi ve özellikle finans çevreleri için "güvenli", "steril" bölgeler haline getirilmesi, bu bölgelerin rant alanı olarak yağmalanması ve zenginler için lüks dairelerle ve villalarla doldurulmak istenmesi sistemin emekçilere düşman yüzünü farklı bir açıdan göstermektedir.

**Kentsel dönüşüm projesi yalnızca ülkemize ait bir sorun değildir, emperyalist bir politikadır.** Benzeri saldırılardan Hindistan, Filipinler, Brezilya gibi çok sayıda yarı-sömürge ülke halkı da etkilenmekte, milyonlarca insan zorla yerlerinden edilmektedir. Önemli bir kısmı yaşam şartlarından dolayı kırsaldan göç etmek zorunda kalan halkın bu proje sonucu yeni bir göçe zorlanması politikalarımızda önemli bir yer edinmektedir.

## Operasyonlara, doğamızın katledilmesine hayır!

Kürt ulusal mücadelesi de ülke gündemindeki yerini korumaktadır. **Gerillanın başarılı taktik saldırıları karşısında çaresiz kalan ordunun çözümü or-**

***Sistemin sahiplerinin de artık açıkça kabul ettikleri gibi gidişat daha da kötüye doğrudur. Hayat şartları daha da zorlaşacaktır. Bu nedenle halkımızın örgütlenmesinin, birlik olmasının önemi çok daha fazla artmaktadır. Krizden çıkışı daha fazla baskıda, daha fazla sömürde gören ve azınlığın çıkarlarına dayalı işleyen adaletsiz sistemlerinin, yağmanın-soygunun devamı için halk karşıtı önlemler almaktan çekinmeyen egemenlere karşı çıkmakta devrimcilerin halkla bütünleşmesinin vazgeçilmez bir önemi bulunmaktadır.***

manları yakmakta bulması ve halka yönelik işkence ve baskıların artması YDG olarak üzerinde durmamız ve teşhir etmemiz gereken bir gündemdir. Batıda, özellikle turizm bölgelerinde rant amacıyla yakılan ormanları ilk sıradan veren haber bültenlerinin ve konuyla ilgili çalışma yapan çok sayıda sivil toplumcu, burjuva çevre örgütlerinin T. Kürdistanı dağlarındaki yangınlara duyarsız kalması da bu kesimlerin ikiyüzlülüğünü bizlere göstermektedir. **İnsanlığın düşmanı olan sistemin doğanın da düşmanı olduğu ve en temel haklarımız ve geleceğimizle birlikte doğamızı da çalmak, yok etmek istediğini görmek ve hareket geçmek gerekmektedir.** Operasyonları, halka yönelik baskıları, doğanın katledilmesini teşhir etmek ve ulusal ve sosyal kurtuluş için dağları mesken eden gerillaları sahiplenmek tüm devrimci gençlerin gündeminde ön sıralarda yer almalıdır.

### **Ekonomik krize karşı örgütlenelim!**

Artan yoksulluk, temel ürünlere gelen yüksek oranlı zamlar sistemin içinde bulunduğu derin ekonomik krizin sonucudur. Bu kriz yalnızca ülkemize özgü değildir. Dünya çapında emperyalist-kapitalist sistemin yaşadığı krizin ülkemizdeki yansımasıdır. **Ülkemizin emperyalizme derin bağımlılığı ise var olan krizin en ağır hissedildiği, en çok etkilenen ülkelerin başında yer almamıza sebep olmaktadır.**

Sistemin sahiplerinin de artık açıkça kabul ettikleri gibi gidişat daha da kötüye doğrudur. Hayat şartları daha da zorlaşacaktır. Bu nedenle halkımızın örgütlenmesinin, birlik olmasının önemi çok daha fazla artmaktadır. **Krizden çıkışı daha fazla baskıda, daha fazla sömürde gören ve azınlığın çıkarlarına dayalı işleyen adaletsiz sistemlerinin, yağmanın-soygunun devamı için halk karşıtı önlemler almaktan çekinmeyen egemenlere karşı çıkmakta devrimcilerin halkla bütünleşmesinin vazgeçilmez bir önemi bulunmaktadır.**

### **Sistemin kendi iç çatışmasında taraf olmayalım!**

Sistemin yaşadığı kriz kendi içindeki çıkar çatışmalarını da derinleştirmektedir. **AKP'nin kapatma davasından Ergenekon operasyonuna kadar tüm yaşananlar bir yandan sistemin kendi içindeki işleyişini deşifre ederek ne kadar köhne bir düzende yaşadığımızı sergilerken öte yandan "laiklik, demokrasi, özgürlük" vb kavramlarla halk da bu dalaşta saf tutmaya çağrılmaktadır.** Özellikle Ergenekon davası ile devletin son yıllarda işlediği tüm suçlar bir grup çetenin işi olarak gösterilmek istenmekte, bilhassa T. Kürdistanı'nda uygulanan şiddet, baskı ve işkencenin üzerine gidilmemekte, bu şekilde devlet aklanmaya çalışılmaktadır. Kullanım süresi dolan devlet görevlilerinin "harcanması" ile sonuçlanacak olan dava doğal olarak devletin temellerine dokunmayacaktır.

Bu sürece emperyalizmin de aktif şekilde müdahale ettiği gizlenmediği için ortadadır. ABD'li ve AB'li emperyalistlerin temsilcileri açıklamaları ile bu sürece yön vermektedir. **Emperyalizmin desteği ile rahatlayan ve alternatifsizliğin avantajını kullanan AKP hükümeti yine emperyalizmin müdahalesi sonucu suskunlaşan TSK gerek emekçi halkımıza yönelik ekonomik-demokratik saldırılarda gerekse de Kürt ulusuna yönelik imha-inkar saldırılarda ittifak halinde saldırılarda bulunmaktadır.**

Bu köhne düzenin en büyük "şansı" halkımızın örgütsüzlüğüdür. Yine bu çürüyen sistemin en büyük kabusu halkımızın birleşmesi ve devrimcilerle bütünleşmesidir. En büyük gücün örgütlü halkın gücü olduğunun bilincinde olan hakim düzen gerek demokratik-ekonomik saldırı yasalarıyla gerekse de silahlanmaya-teknolojinin son ürünü baskı araçlarıyla donanmaya devam etmektedir. **Egemenler bizlerle daha çetin mücadelelere hazırlanmaktadır. Biz de bu sömürü ve baskı düzenine karşı daha çetin ve şanlı mücadelelere hazır olalım!**

# Açlığımız, yoksulluğumuz, sefaletimiz kader değil

“Büyüyen”, “gelişen”, “sürekli ileri giden” Türkiye ekonomisinin son bir yıldır nasıl da çöküşe geçtiğine tanık oluyoruz. Oysa AKP hükümeti, geride bıraktığı beş seneden sonra istikrarın sözünü vermişti bizlere. Yıllardır uğraşılan işsizliğin bitirileceğini, zenginleşeceğimizi söylüyorlardı. Artık yüzümüz gülecekti, yolsuzluklar, adam kayırmalar olmayacaktı. Ancak hepsinin sadece laf olduğu, gerçeğe ilgisinin bulunmadığı işte yine gün yüzüne çıktı. Sadece son bir senede, devletin resmi açıklamalarına göre bile artan işsizlik, saklamanın olanağı bulun-



mayan zamlar hiçbir şeyin değişmediğini kanıtlıyordu. Zaten ekonomi uzmanları da son bir senedir “çöküş”, “kriz” kelimelerini sıklıkla kullanır olmuşlardı.

Aslında bizler için büyük lafların söylendiği bu 5-6 senede de değişen bir şey olmamıştı. 2001 yılında, patlak veren ekonomik krizin sefaleti içerisinde yaslanan, desteklenen AKP'nin de diğerlerinden farklı olmadığını gördük bu süreçte. Dibe batmış ekonominin yaratılan hayal ortamında düzlüğe çıkarıldığını anlatıyordu bize

ağzı güzel laflar yapan ve çok iyi ekonomi bilen uzmanlar, yetkililer.

İşsizlik azalıyor, düzlüğe çıkıyorduk, paramız değer kazanıyordu. Ama biz hâla işsizdik, hâla kendimizi güvende hissedemiyorduk ve değer kazandığı söylenen paramızın bize ne katkısı olduğunu göremiyorduk. Çünkü bize bir faydası yoktu.

“Borsa yükseliyor” diyorlardı ama bizim borsada kağıdımız yoktu. “Refah” diyorlardı ama fındık üreticileri isyan ediyordu. “İşçiler zenginleşiyor” diyorlardı ama ülkenin dört bir yanında işçiler ücretleri kendilerine yetmediği için grevler gerçekleştiriyordu.

“İstikrar” diyorlardı ama makarnaya, benzine, ekmeğe, pirince sürekli zamlar geliyordu. “Kişi başına düşen milli gelirimiz arttı” diyorlardı ama biz iki ekmek için gerekli parayı bulmakta zorlanıyorduk.

“Ekonomi büyüdü” diyorlardı ama ülkede ne bir yatırım yapılıyordu, ne de yeni bir iş sahası açılıyordu. Aksine küçük üreticiler, esnaf kan ağlıyor, kepenk kapatıyordu.

İşte şimdi hepsinin, söylenen her şeyin yalan olduğunu görüyoruz. Artık bir sene öncesine göre bile daha fakiriz, daha fazla açız. Bunun daha başlangıç olduğu söyleniyor. Bilenler, krizin büyüyeceğini, her geçen gün daha fazla fakirleşeceğimizi anlatıyorlar.

Çok güvendikleri, “büyük” dedikleri ABD'den dünyanın öbür yanına kadar, sömürü çarkının dişlisi devletlerin yaşadığı bu sorun tesadüf değildir. Emegimizi sömürerek palazlanan ve şişenlerin “geri kalmış ülkelerde açlıktan dolayı isyanlar çıkacak” diyerek son sürat önlemler alması, polis kuvvetlerini büyütmeleri tesadüf değildir. Son bir senedir baskıların, tutuklamaların bu kadar artması tesadüf değildir.

Yaşadıklarımız tesadüf olmadığı gibi, açlığımız ve yoksulluğumuz da kader değildir. Onların çocukları gemiler alırken, dolar milyonerlerinin sayısı artarken, sırtımıza kene gibi yapışarak zenginleşirken bizlere yine sefalet reva görülüyor. Eşitsizliği, adaletsizliği, çeteleşmeyi, her türlü kirlenmişliği teslim edenlerin varlığı son suza dek sürmeyecektir.

**Ekmeğimize, onurumuza, geleceğimize sahip çıkmak bizlerin ellerindedir. Birleşelim, örgütlenelim, mücadele edelim.**

## ÖSS ve geride bıraktıkları

Bir Öğrenci Seçme Sınavını daha geride bıraktık. Akıllarda kalanlar ise sınav zamanı ve sonrasında yaşananlar oldu.

“Ağlasak mı Gülssek mi” manşetiyle haber sitelerinde, gazetelerde bir ilçenin tümünün kopya çektiğini öğrendik.

Bunun yanı sıra 5 bin ile 40 bin YTL karşılığında “garantili üniversite” adı altında sınava öğrencinin yerine girenlerin olduğunu ve sadece yakalanan 48 kişinin gözüne alındığını bir kez daha gördük.

30 YTL veremeyen binlerce öğrencinin sınava giremediğini bir kez daha öğrendik.

26 bin öğrencinin ÖSS puanının hesaplanmadığı başka bir ifade ile koskoca bir “0” (sıfır) çektiğini bir kez daha gördük.

Yüz binlerce üniversite mezunu atanmayı bekleyen YÖK’ün kontenjanları % 100 arttırmasının, eğitim sisteminin girdiği girdabın bir kez daha ortaya çıkmasına vesile olduğunu gördük.

Geçen sene sınava girip birinci olan öğrencilerin; bu sene tekrar sınava girdiklerini (dershanelerin birincilere verdiği araba, ev, para vb için) ve tekrar birinci olduklarını ve ödülleri aldıklarını bir kez daha gördük.

Bir dersane reklâmında gördüğümüz öğrenciyi başka dersane reklâmlarında bu sefer o dershanenin logolu şapkalarını, tişörtlerini giyerek büyük ödülleriyle birlikte boy boy fotoğraflanarak gazete köşelerini, televizyonları süslediğini bir kez daha gördük.

Kiminin çalışacak masası dahi yok iken, kiminin satine yüzlerce lira verdiği kursları alarak başarılı olan, olmaya çalışan öğrencileri gördük.

Kirli savaş oyunlarının oynandığı, birçok okulunda sınıf öğretmenin dahi olmadığı, derslere girmediği T. Kürdistanı’nda Kürt halk gençliğinin yoğunlukta olduğu illerin ÖSS başarı sıralamasında son sıraları paylaştıklarını bir kez daha gördük.

ÖSS ile birlikte en önemlisi “bozuk düzende sağlam çark olmaz” sözünün durumu tüm çıplaklığı ile ortaya koyduğunu bir kez daha gördük.

Gördük, yaşadık, tanık olduk. Gençliğin gelecekte



umudu yok iken emperyalist yoz kültürün, eğitimin tek tipleştirilmeye dönük, toplumdaki izole olmuş bireyler olmaya karşı; örgütlü gücün ne olduğunu liseliler olarak ÖSS karşıtı eylem ve mitinglerde gösterdik.

ÖSS’de, YDS’de, OKS’de ve her türden diğer eleme sınavlarında yaşanan bunca eğitim eşitsizliğine karşı, her sene liseli gençliğin önemle ve özenle durması gereken konu ÖSS karşıtı eylem ve etkinlikler olmalıdır. Gençliğin muhalif kimliği son dönemde daha fazla ortaya koyması, yaptığı eylemlerin ve diğer etkenlerin (TV programları, diziler, sinema vb) ivmeye olumlu katkıda bulunması liseli gençliğin hakları için mücadelenin önümüzdeki dönemde daha fazla ön plana çıkaracağını bizlere göstermektedir.

**Izmir’den Liseli YDG’li**

### Milas’ta 2 Temmuz Anması

Bu yıl Milas’ta Sivas şehitleri anması dahilinde **Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Milas Şubesi** tarafından bir dizi etkinlik yapıldı. 2 Temmuz günü saat 18’de Atapark’ta basın açıklaması yapıldı.

Bir diğer etkinlik de aynı gün saat 20:30’da Amfi tiyatrodaki gerçekleştirilen anma gecesiydi. Oldukça kalabalık olan anma etkinliğinde yer yer bireysel atılan sloganlar ilgi çekiciydi. Yerel halktan gençlerden oluşan müzik grupları ve yerel ozanlar Sivas’a yönelik türküler seslendirdiler.

**Milas’tan bir YDG’li**

## Çukurova'daki tarım işçilerinin ve küçük üreticilerin sorunları

Ülkemizin sosyo-ekonomik yapısının sonucu olan siyasal ve ekonomik kriz sürekli. **Egemenler bu durumu atlatabilmek için akıl almaz politikalara başvurmakta ve halkımızın asgari düzeyde yaşamlarını sürdürebilmeleri için gerekli olan ürünlere insanlarımızın kaldıramayacağı düzeyde zam politikası uygulamaktadır.**

Ülkemizin bir tarım ülkesi gerçekliğini göz önünde bulundurduğumuzda egemenlerin bu kesime uygulayacağı politikaların ve bu kesimde geliştireceği sistemin karşısında tarımda çalışan emekçilerin örgütlenmesi de olmazsa olmazlarımız arasındadır. Bizler Çukurova'da yaşayan tarım işçilerinin ve küçük üreticilerinin yaşadığı problemlere değinmekle beraber örgütlenmelerine ilişkin meselelere de değineceğiz.

### Tarım işçileri

T. Kürdistanı'nda gerek ağa-aşiret baskısı nedeniyle gerekse de gerilla faaliyetinin yoğun bir şekilde sürdürüldüğü yer olmasından kaynaklı ordunun saldırması, insanların evlerini yakması yıkması sonucu halkımız göç etmek zorunda kalmıştır. Tabii ki bu durumun yaşanması ile beraber Çukurova'nın bereketli topraklara sahip olması Kürt halkının bu bölgeyi tercih etmesine neden olmuştur. **Tarım bölgesi olmasının ve göç eden insanların da kendi bölgelerinde köylü özelliğine sahip olması buralara yönelmelerindeki en büyük et-kendir diyebiliriz.**

Çukurova'da tarım işçilerinin büyük çoğunluğunun T. Kürdistanı'ndan göç eden halkımızın olduğunu belirtmek gerekir. Bu bölgelerden göç eden halkımızın % 60-70'ini Kürt halkı geriye kalan kısmını da Urfa'dan göç eden Arap halkı oluşturmaktadır. Urfa'nın dışından göç eden halkımız daha çok gerilla faaliyetinin geniş çapta sürdürülmesiyle beraber sistemin bu bölgelere azgınca saldırmasından kaynaklı göç etmiştir. Aşiretler arası çatışmalar, kan davası, kız kaçırma olayları daha çok Urfa bölgesinden göç eden halkımıza ait bir durum olmakla beraber Kürt halkı nezdinde bu durum esaslı oluşturmamaktadır.

**Tarım işçilerinin büyük çoğunluğunu Kürt halkının oluşturmasından kaynaklı sınıfsal çelişkilerinin yanında ulusal çelişkilerinin de var oldu-**

**ğunu unutmamak gerekir.** Hatta bu durum bazı yerlerde öncelik almaktadır. Feodal anlayışın yoğun bir şekilde yaşandığı Kürt halkı bu durumun getirdiği sosyal kültürel özellikleri içerisinde barındırmakta ve bizlerin bu durumu gözden kaçırmaması gerekmektedir.

**Daha çok elçiler aracılığıyla çalıştırılan tarım işçilerinin yaşadığı temel problemler ekonomik sorunlar ve insanlık dışı muamele görmeleridir.** Toprak sahiplerinin belirlediği erkeğe 20, kadına 17.5 YTL'lik yevmiyeler elçiler sayesinde iş buldukları gerekçeyle % 10 kesintiye tabi tutulmaktadır. Ve bu durum elçilerin hak ve taleplerinin dile getirildiği elçiler derneğince ve devlet tarafından desteklenmektedir.

Normalde devletin kurumları tarafından açıklanan tek yevmiye mantığına rağmen buralarda yaşama geçiri-liş biçimi kadına ve erkeğe yönelik farklılık arz etmesidir. Kadının yevmiyesinin düşürülüp erkeğin yevmiyesinin ise belirlenen sabit fiyat olması erkek egemen mantıktan başka bir şey değildir. **Hatta iş ortamlarında kadınların daha fazla çalıştırılması, erkeklere oranla daha çok iş yapması durumunda bile yevmiyelerin kadınlar nezdinde düşük olması ağaların yüzünü kadın işçilere çevirmesine neden olmaktadır.** İşe alma durumu söz konusu olduğunda daha çok kadınların tercih edildiği görülmektedir.

Tarım işçilerinin yaşadığı bir diğer problem de son yıllarda basında da manşet olan, işe giderken kazaların meydana gelmesidir ve bu kazaların çoğu kez ölümle sonuçlanmasıdır. Araçların içerisine koyun gibi bindirilip insanlık dışı bir davranışla karşı karşıya kalmaktadırlar. Her gün sabahın erken saatlerinde Türkiye'de ölümlerin en çok yaşandığı E-5 karayolundan tarlalara hiçbir can güvenliği olmadan götürülmekte ve aracı süren kişinin hız limitini aşip işçileri ölüme sürüklemesi söz konusu olmaktadır.

Geçmiş dönemlerde tarım işçilerinin iş saatleri 7:30-17:00 arası olmakla beraber bu yönlü şikayetlerinin esas anlamda olmadığını söylemek gerekir. Fakat son birkaç yıl içerisinde mevsimlerin sürekli değişkenlik göstermesi, olgunlaşmayan ürünün vaktinden önce olgunlaşmasına hemen sonra da yanmasına neden olduğu için bu süre artış göstermekte ve birçok işçinin tepkisine neden olmaktadır. Daha sonra büyük toprak sahiplerinin daha



fazla işçi çalıştırarak bu durumu düzeltmeye, fakat kârlarından zarar etmemek için de işçilerin yevmiyelerini 2-3 YTL civarında aşağıya çekmelerine neden olmaktadır. Bunun örneklerini bölge özgülünde birçok yerde verebilir ve mevsimlerin bu anormal durumunu değerlendirdiğimizde, işçilerle toprak sahipleri arasındaki iplerin daha da gerginleşeceğini söyleyebiliriz.

Problemlerin içerisinde çarpınan tarım işçileri bir araya girmektedir. Ağırlaşan yaşam koşulları, aldıkları yevmiyelerin yaşamsal ihtiyaçlarını bile karşılayamamasına ve bu durumdan kaynaklı faizcilerin ellerine düşmelerine, onları ya kumara ya da bu sorunları untabilmek için madde kullanımına sürüklemektedir. Ve devlet bu durumu gözeterak tarım işçilerinin bulunduğu bölgelerde kumar oynamalarına izin vermiş, uyuşturucu kullanımını polis ve çete işbirliği ile yaygınlaştırmıştır.



### Küçük üreticiler

Daha çok bölgenin yerlisi olan bu kesim küçük toprak sahiplerinden oluşmaktadır. **Görece topraksız olan kesimden durumlarının biraz daha iyi olduğunu söyleyebiliriz.** Bu kesim daha çok kendi işini yapmakta, herhangi bir yerden işçi talep etmemektedir. Kendileri ekip kendileri hasat eden bu kesimin yevmiye gibi bir derdi yoktur. Kârları da zararları da kendilerine olan küçük üreticiler son dönemlerde devletin emperyalistlerle eş güdümlü olarak ortaya koyduğu politikalarından ciddi biçimde etkilenmektedir. **Bu kesim devlet tarafından mazot fiyatlarının arttırılması, girdi çıktı fiyatlarındaki dengesizlik ve bu durumdan kaynaklı zarara uğrayıp tefecilerin eline düşmesi küçük üreticilerin tarlalarını, evlerini barklarını satmalarına neden olmaktadır.**

Hatta şunu da belirtelim ki buralarda kendilerine ayak bağı olduğu gerekçesiyle büyük üreticilerin mafya ile beraber bu tarlalara el koyması yaşanan sorunlar arasındadır. Bu kesimin örgütsüz durması ve sorunlarını bireysel olarak dile getirmesi söz konusu olduğundan sorunlarda bir iyileşme görülmemektedir.

### Arayış içindeki halkımıza cevap olalım

Yukarıda bahsedilen problemler yoğun bir şekilde yaşanmakta ve halkımız bir arayış içerisine girmektedir. Halkımızı örgütlemekle yükümlü olan bizlerin bu değerlendirmelerden sonra içlerine nüfuz etmemiz olmazsa olmazlarımızdandır. O halde işe onlar gibi olmaktan, onların yaşadığı problemlerin içerisinde bulunmaktan başla-

yalım. Yoldaşlarımızın öncelikli olarak tarlalarda çalışması ve bu problemlerin buralarda dile getirilip çözümlerini de onlarla beraber tartışmamız gerekmektedir.

Deneyimlerimiz bizlere işçi olmadan işçileri örgütleyemeyece-

ğimizi, halkımızı örgütlemek istiyorsak, onlar gibi olup onların bulunduğu yerlerde olmamız gerektiğini bizlere defalarca kanıtlamıştır. **Üretim içerisinde olduğumuzda onlarla paylaşımlarımız neticesine bir bağımızın olacağını ve bu bağla beraber onların sorunlarına politik bir bakış açısı getirerek örgütlenmeleri yönünde ileri adımlar atabileceğimizi söyleyelim.**

Yoğun bir şekilde bu problemleri anlatan bildirimleri dağıtmak, ev sohbetlerinde onlarla beraber sorunları konuşmak kendi sorunları olduğundan kaynaklı ilgiyle karşılanacaktır ve örgütlenmenin zeminini de oluşturacaktır.

Unutmamalıyız ki işçilerin ya da bir semtin örgütlenmesi kısa süreli olan bir durum değildir. Bundan kaynaklı tarım işçilerine yönelik uzun vadeli bir hareket başlatılmalı, gündeme sürekli onları bilinçlendirerek müdahale etmeliyiz.

Kitlelerle sorunları konuşurken alternatiflerimizi de koymalıyız ama bunu anlatmak ve kavratmakla yükümlü olduğumuzu unutmayalım. Şu problemlerimiz var, bu problemlerimiz var gibi söylemlerle soyut bir pratik içerisinde olmamalıyız. Alternatifleri koyup kavratmak ayakları yere basan bir pratik hat izlemek demektir.

**Çukurova YDG**

H  
A  
L  
U  
K  
  
Z  
O  
R  
U  
S  
E  
V  
M  
E  
Z

## Çalar saatler, düşleri öldürür

### Merhaba sevgili YDG'liler,

Ağustos ayının tüm sıcaklığıyla sizleri güzel bir tatil kasabamızdan selamlıyorum. Eğer sizin de işleriniz yolunda gidiyorsa şu anda kitle çalışması adı altında öldürücü bir sıcakla boğuşuyor olmanız gerekiyor. Yani gördüğünüz ve anladığınız gibi sizlere üzülyorum sevgili gençler. Umarım bu çalışmanızdan istediğiniz verimi alırsınız ne diyeyim.

Sanki kitleler kaçıyor, ne var canım havalar biraz serinleseydi de öyle yapsaydınız şu çalışmanızı. Atalarımız, "bir musibet, bin nasihatten iyidir" demişler ama size musibet de yetmiyor anlaşılın. Bugüne kadar insanlık tarihi, kendi deneyimlerini çıkarmış ve demiş ki "havalar ısınınca tatil yapmak en iyisi". Neredeyse bütün ülkelerde de bakınız yazları genelde tatil yapılır. Bütün bir senenin yorgunluğu, o kısıcık izin günlerinde deniz, gezi gibi aktivitelerle atılmaya çalışılır. İnsanoğlu biraz da olsa dünya gündeminden uzaklaşır bu dönemde.

Bana kalsa kışları da bu kadar çalışmanın bir anlamı yok. Malum insan bedeninden bahsediyoruz, çabuk eskiyor vücutlarımız. Bazen etrafıma bakıyorum, herkes Ajda Pekkan, Seyyal Taner ya da Tina Turner gibi olacağını zannediyor. Hem yaşayayım hem de yaşlanmayayım, hayatta olmaz efendim. Gençken kendine ne kadar bakarsan, yaşlandığında da o kadar rahat edersin.

Dedim ya insan tatilde hem dinlenmek hem de biraz ülke ve dünya gündeminden uzak kalmak istiyor ama benim gibi topluma, halka mal olmuş insanlar için bu pek mümkün olmuyor. Zaten daha tatile başladığım ilk günden canım sıkıldı. Parasızlık yüzünden

şöyle kendime uygun, güzel bir yer bulamadım. Bir de ne hikmetse her şeyin fiyatı artmış. Oysa kış ayları süresince kapağı attığım yerlerde bunlardan haberdar değildim. Yahu bir ekmek 75 kuruş olmuş, o yüzden ilk başta kusura bakmasınlar ama esnafımıza kızgınım. Başbakan diyor ki kriz yok, her şey yolunda ama dinleyen kim? Millet kendisi kriz çıkaracak ya hemen ekmeğe, makarnaya falan zam yapmışlar. Neyse dedim kendi kendime, bu saf esnafımız da zamanla anlar durumu, malum herkes ekonomi profesörü değil, herkes benim gibi bilimsel düşünüp anlayamaz gerçekleri.

Halkımız cahil yani gençler. Siz de okumuş adamlarsınız ama peşinden ayrılmıyorsunuz bu halkın. O yüzden sizi de anlamakta zorlanıyorum. Hem AKP'ye karşısınız hem de neredeyse yarısı AKP'ye oy vermiş bu insanlara hizmet etmek gerektiğinden dem vuruyorsunuz. Dedim ya toysunuz daha. Bunu görebilmemiz için sanırım biraz zaman geçmesi gerekecek.

Ben şahsen AKP'den de, cahil halkımızdan da memnun sayılırım. Yani ben size göre daha tutarlıyım. Eh olsun o kadar değil mi farkımız?

Neyse efendim, dedim ya bu fiyat artışları nedeniyle istediğim gibi olmasa da keseme uygun bir yer buldum en sonunda. Bir iki pürüzü saymazsak tatilim de iyi gidiyordu ama Amerika'dan aldığım bir telefonla bütün moralim alt üst oldu. Yüksek bir mevkide olan Amerikalı arkadaşım, Kanada'da Conrad Schmidt diye birisinin "Az Çalış Partisi" diye bir parti kurduğunu söyledi. Adam 3 yıl önce kurmuş bu partiyi ama belli ki beni uzun süredir takip ediyor. YDG'de bomba etkisi yaratan düşüncelerimden son-

ra da bu adam Kanada'da ünlü olmuş ve bir sürü taraftar toplamış kendisine. Hemen gittim bir gazete aldım, baktım ön sayfalardan uzun uzadıya vermişler haberi, adam benim görüşlerimi almış, biraz da güya özgün şeyler katmış, sonra da sürmüş piyasaya. Akıllı ya bir de kitap çıkarmış ama ne kitapta ne de haberlerde benim adım geçmiyor. O kadar canım sıkıldı ki anlatamam sizlere. Ben ki bütün ömrünü "Tembellik Hakkı"na veren birisi olarak bu uyanıklığı, fikir hırsızlığını nasıl sindirebilirim? Sloganları bile benim sloganlarımın devşirme hali. Benim "Bırakınız yatsınlar, bırakınız uyusunlar" şiarıma benzer şekilde "Dünyanın bütün işçileri, gevşeyin" diye slogan bulmuşlar. Benim "Tembellik Hakkı" şiarımı alıp "Çalar saatler düşleri öldürür" şekline çevirmişler. Ben sloganlara takılacak adam değilim. Allah için süslü de sloganlar bulmuşlar ama nafile. 11 milletvekili adaylarından birisini bile parlamentoya gönderememişler. Yani öyle slogan bul-

**Zaten önümüzdeki haftalarda da tatilimi bitirip kışa hazırlık yapmam gerekecek. Kendime örnek aldığım Ağustos Böceği gibi yazı geçirdikten sonra saf bir karınca bulup yanına kapağı atmam lazım. Eğer böyle bildiğiniz bir yerler varsa (yalnız ekmeğe falan para veremem, malum dergiden para alamıyoruz) bana haber edin e mi?**

makla olmuyor bu işler. Taraftar toplamak ve iyi bir hazırlıktan sonra siyasete güçlü bir giriş yapmak gerekir. Buradan da anlaşılacağı üzere görüşlerimi iyi sindirememişler. Sizlerin de bana bu konuda destek olacağınızı umarak bu partiye sözde parti, partinin bayrağına da sözde parti bayrağı veya bez parçası demek istiyorum efendim. Biraz para denkleştirdikten sonra bizzat kendim gidip bu Schmidt denilen adamla görüşeceğim ama yine de taraftarım olan genç arkadaşlarıma da adamın mail adresini, faks numarasını bulmalarını ve protesto içerikli mail ve fakslar göndermelerini rica ediyorum. Eğer bulamazsanız diye de önümüzdeki sayıda bu köşeden ben vereceğim adres ve numaraları. Bu bir

kampanya ilanındır sevgili gençler, gelin bu fikir hırsızlığına sözde partiye haddini bildirelim.

Efendim sizlerden saklıyordum ama ben de tam bu içerikte bir parti kurmanın hazırlıklarını yürütüyordum yalnız kendi tezim uyarınca acele etmeden, işi yavaştan alarak yapıyordum. Şimdi ben böyle bir parti kursam, beni önceden bilmeyenler, yazılarımı okumayanlar "taklitçilik"le itham edecekler beni. İşte tüm bu nedenlerle bu aralar çok canım sıkılıyor. Eğer sizler de "Tembellik Hakkı"ni şiar edinmiş partimize kavuşmak istiyorsanız kamuoyu yaratmamız gerektiğini kabul ediyorsunuzdur. Neyse efendim konuyu uzatmayayım, ben sizlere bu konuda güveniyorum.

Efendim aslında bu ay gündemi sarsan "Ergenekon" üzerine tahlillerde bulunacaktım ama gördüğün-



nüz gibi konuyu değiştirmek zorunda kaldım. Zaten önümüzdeki haftalarda da tatilimi bitirip kışa hazırlık yapmam gerekecek. Kendime örnek aldığım Ağustos Böceği gibi yazı geçirdikten sonra saf bir karınca bulup yanına kapağı atmam lazım. Eğer böyle bildiğiniz bir yerler varsa (yalnız ekmeğe falan para veremem, malum dergiden para alamıyoruz) bana haber edin e mi? Yazımı bitirdiğime göre kumsala doğru gidebilirim artık. Hepinizi sevgiyle kucaklıyorum gençler. Az çalışın çok uyuyun. Önümüzdeki ay görüşmek dileğiyle...

## Emperyalizmin krizi halkı sefalete sürüklüyor!

**Kriz ilk olarak Amerika'daki Mortgage sisteminin yarattığı kredi köpüğünün patlak vermesiyle başladı.**



Kriz ilk olarak Amerika'daki Mortgage sisteminin yarattığı kredi köpüğünün patlak vermesiyle başladı. Peki, neydi bu sistem? ABD'de nasıl işledi? Anlatalım.

Mortgage sistemi kira öder gibi ev almayı vaat ediyor. Bunun için önce bir mortgage şirketi ile anlaşma yaparak bankadan kredi çekiyorsunuz ve bu kredi ile gidip ev alıyorsunuz. Üstelik ev alırken hiçbir peşinat dahi ödemiyorsunuz. ABD'deki bankalar siz kredi çekerken düzgün bir gelir dahi beyan etmenize gerek kalmadan size 100 bin dolarlık krediyi veriyordu. İnsanlar ABD'de konut fiyatlarının giderek yükselmesine bel bağlayarak 100 bin dolarlık evi seneye 120 bin dolara satarak 20 bin dolar kâr elde etme imkanı yakalıyordu. İşte bu sistem kredi alımlarında büyük patlamalara yol açarak, büyük bir kredi köpüğü yarattı. Halk mortgage şirketlerine trilyonlarca dolar borçlandı. İnsanlar bu paraları tamamen bankalardan karşılıyorlardı. Böylece belli bir alım gücüne de sahip olunabiliyordu. Yani bu sistem insanlara başta alım gücü yaratıyordu. 2002-2006 yılları arasında hep bu şekilde sistem işlemeye devam etti. Bir yıl boyunca sağdan soldan bulunan parayla insanlar kredi borçlarını ödemeye devam ediyor ve buna bir yıllığına dayanmaya

**P**etrol, gıda fiyatlarındaki artışın temel nedeninin ABD'de başlayan kredi krizi ile bağlantılı olduğu gerçeği ve emperyalistlerin bu kriz için kendilerini finanse etmek için petrol ve gıda fiyatları ile oynadıkları apaçık ortada.

çalışıyor ve sonunda evi satarak 20 bin dolarlık bir kâr payı ile gelir elde edebiliyorlardı.

Yalnız 2006 yılından sonra konut fiyatlarında artış gözlemlenmedi ve konut fiyatları bu yıldan sonra yatay bir seyir izledi. Daha sonrasında

olan oldu ve konut fiyatları düşmeye başladı. 100 bin dolara alınan ev seneye 80 bin dolara ancak satılabılince 20 bin dolarlık bir açık oluştu ve halk bu borcu bankalara geri ödeyemedi. Milyonlarca insan bankalara, ilerleyen süreçte trilyonlarca dolar borçlu (ödenemez durumda) konumuna düştü. Amerikan Merkez Bankası'nın (FED) faizleri yükseltmesi ile birlikte konut maliyetleri de artmaya başlamıştı ve konut satışlarında düşüş gerçekleşti.

Bankalar ve aracı kurumlar bu riskleri göze almışlardı. Çünkü bu riskleri alarak çok yüksek kâr elde ederek para kazanabiliyorlardı. Yani "yüksek risk-yüksek kâr" anlayışıyla işliyordu her şey. Sonrasında ne mi oldu? Yaklaşık 250 mortgage şirketi iflas bayrağını çekti. Bankalar geri ödenemeyen bu paralar karşısında batmaktan çok zor kurtuldu. Dünyanın en büyük dev yatırım bankalarından olan Bear Stearns'ı batmaktan FED kurtardı. Ve ABD tarihinde 1929 Büyük Buhranı'ndan bu yana FED ilk kez hafta sonu operasyonu ile yine başka bir dev banka olan JP Morgan'ı Bear Stearns'ı alması konusunda ikna etmek zorunda kaldı. Böylece bankalara bağlı sigorta şirketleri de batmaktan şimdilik kurtarılmış oluyordu. Ancak belli bir süreye kadar.

Şu anda konut kredilerinin tutarı 12 trilyon dolar dolayında ve bunun yaklaşık 6 trilyon doları Fannie Mae ve Freddie Mac tarafından sigortalanmış durumda. Ve bu iki şirketin de batması ihtimali ABD borsalarını yine sarstı.

En altta krediyi geri ödeyemeyen mortgagezedeler, hemen üzerinde krediyi veren mortgage şirketi, onunda üzerinde şirketi fonlayan banka ve onun da üzerinde en büyük banka Wall Street.

Kriz görüldüğü gibi zincirleme olarak alttan yukarıya vurdu. Kredi köpüğünün patlamasıyla başlayan bu kriz tüm sektörleri durdurmaya başladı. İnşaat, imalat sektörü gibi en önemli sektörler durgunluğa geçti. Çünkü likidite sorunu ortaya çıktı. Para kıtlığı yaşandı. Bankalardaki para suyunu çekmişti. Bundan sonra piyasaya para basmak için FED devreye girdi. Görece krizi hafifletmeye, çarkları döndürmek için piyasaya para pompalayarak faizleri düşürmeye çalışan FED'in adımları da yetersiz kalmışa benziyor. ABD ekonomisi şu an resesyona (durgunluğa) girmiş durumda.

Sonrasında enflasyon doğal olarak artmaya başladı. Üretim yoktu ve tüketim ABD'de inanılmaz bir çılgınlıkla devam ediyordu. Bu da enflasyonu tırmandırmaya başladı. İşte bundan sonra petrol fiyatlarında 150 dolara çıkma beklentisi, (hatta 200 dolar beklentisi çok gerçekçi gözüküyor) gıda fiyatlarında yaşanan artışlar enflasyonist baskıyla körüklendi. Petrol fiyatları 1979 petrol krizindeki değerin dahi yüzde 15 üzerine çıkmış durumda. İşte kredi krizi ile başlayan kriz büyüyerek petrolü ve gıdayı da içine aldı.

Emperyalistler ve özellikle ABD, spekülörlerin etki-



siyle nefes almaya çalışıyor. ABD'deki dev finans kurumları konut kredisinde yaşanan köpük üzerlerinde patlayınca emtia\* piyasalarıyla oynayarak petrol ve gıda üzerinden yeni bir köpük yaratarak zararlarını karşılamaya çalışıyor. Petrol ve emtia piyasalarındaki artışın en az yüzde 60'ının bu bankalar sayesinde olduğu düşünülüyor. (26/05/2008 Ergin Yıldızoğlu, Cumhuriyet) Petrol fiyatları Suudi Arabistan'dan değil New York ve Londra'daki analistler tarafından belirleniyor (Financial Times, 21/05/2008)

2006 yılında tahıl dağlarından bahsedenler 2008'de kıtlıktan bahsediyor. Kuraklığın etkisi elbette önemlidir ancak gıda fiyatlarının yükselmesinde esas sorun krizin yarattığı etkiden kaynaklıdır. Görünüşe bakılırsa İngiltere de bu krizden payını almış ve resesyona girmiş durumda.

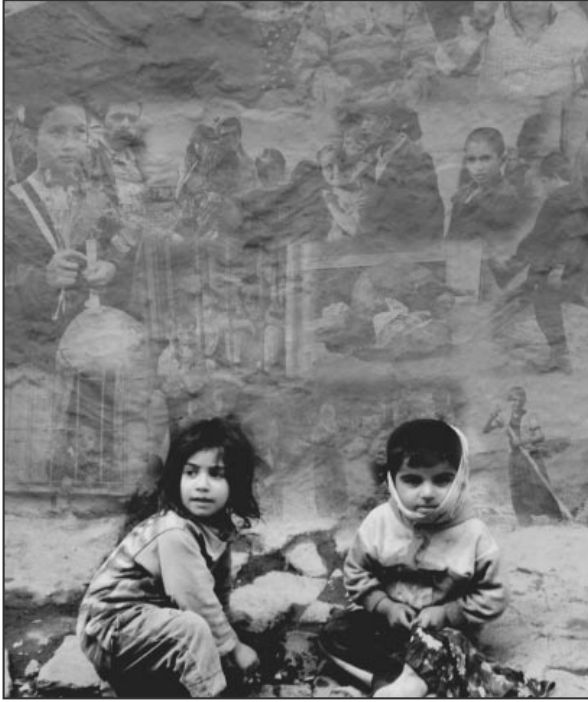
Petrol, gıda fiyatlarındaki artışın temel nedeninin ABD'de başlayan kredi krizi ile bağlantılı olduğu gerçeği ve emperyalistlerin bu kriz için kendilerini finanse etmek için petrol ve gıda fiyatları ile oynadıkları apaçık ortada. Bunun yansımaları ülkemizde bariz bir şekilde yaşadık ve yaşıyoruz. Burada yine krizden etkilenen en büyük kesimin yoksul ülkeler olduğu görüyoruz. Özellikle ülkemizde en temel gereksinimlerini karşılamak için halk TMO'nun (Toprak Mahsulleri Ofisi) kapısında ucuz gıda almak için sıraya girmiş durumda. Bu kriz yine yoksul ve emekçi halkımızı vurmakta.

Özellikle yaz sürecinde halkın içerisinde çalışmalarımızı yürütürken bu konunun işlenmesi gerekiyor. Emperyalistlerin gıda fiyatları ve petrol fiyatlarıyla oynayarak, çiftçinin, köylünün, işçinin yani kısacası halkımızın sırtından ayakta durmaya çalıştığını anlatmak gerekiyor. Emperyalist sistemin asalak bir niteliği olduğunu, hayatta kalabilmek için halkımızı inim inim inlettğini, burjuva çıkarları uğruna bir grup azınlığın kriz faturasının milyarlarca insana çıkartıldığını, açlık, kıtlık ve hastalıktan insanların en temel gereksinimlerini karşılayamadan öldüklerini ve bunun esas sorumlusunun emperyalizm olduğunu anlatmalıyız.

\*Emtia: Ekonomide; başta altın ve petrol olmak üzere, gıda ürünleri, metaller ve minerallerin oluşturduğu mal topluluğuna verilen ad. Ticari malların tümü.

## Halkın yanında, halktan öğrenerek...

***Bir akademik yıl daha üniversitelerde geride kaldı. Faaliyetlerimizin ana yönü hepimizin bildiği üzere YDG 2. Konferansında belirlediğimiz politikalarımız doğrultusunda gerçekleşti. Uzun bir dönemi emperyalist eğitim politikalarının iç yüzünü ortaya koyarak, Bologna Süreci'ni ve mesleki hak gasplarının özellikle halk gençliği üzerindeki olumsuz etkisini anlatmaya çalıştık.***



Bir akademik yıl daha üniversitelerde geride kaldı. Faaliyetlerimizin ana yönü hepimizin bildiği üzere YDG 2. Konferansında belirlediğimiz politikalarımız doğrultusunda gerçekleşti. Uzun bir dönemi emperyalist eğitim politikalarının iç yüzünü ortaya koyarak, Bologna Süreci'ni ve mesleki hak gasplarının özellikle halk gençliği üzerindeki olumsuz etkisini anlatmaya çalıştık. Ve yaklaşık bir yıllık süreçte önemli bir dizi adım atarak azımsanmayacak bir kitleyi bu süreçten haberdar ede-

bildik. Gerek iller bazında yapılan paneller, gerekse de üniversiteler sosyal forumuna katılımımız bu dönemde YDG açısından önemli süreçler olarak görülmelidir.

Yaptığımız tüm çalışmaları göz önüne aldığımızda her alanımız bu süreci nasıl geçirdiğinin bir öz değerlendirmesini yaparak katkı sunmalıdır. Bu değerlendirme önemlidir. Çünkü bu değerlendirme örgütümüzü güç katacak ve çalışmalarını gözden geçirme fırsatı sunacak ve daha zengin bir faaliyetin önünü açmasını sağlayacaktır.

Gençlik olarak akademik dönemde özellikle üniversite gençliği üzerinde yoğunlaşmıştık. Elbette üniversite öğrencisi olmanın getirdiği doğal bir sonuçtu bu. Önümüzdeki birkaç aylık dönem ise özellikle halk katmanlarının arasına daha fazla girmenin fırsatını bizlere sunmaktadır.

İçinden geçtiğimiz dönem ise halk kitlelerinin yaşam koşullarının artık çekilemez duruma geldiğini göstermektedir. Bunun için sadece birkaç aylık döneme bakmak yeterli olacaktır. Bu dönem işçi sınıfının mücadelesini ivmelendirdiği, sendikalı olmak isteyen işçiler üzerindeki baskıların daha da azgınlaşarak sürdüğü, grevlerin bir biri ardına büyüyerek ilerlediği, işsizliğin giderek arttığı bir dönem olmuştur. Kuraklığın kırsal kesimlerde özellikle yoksul köylüyü etkilemesi, Tuzla'daki işçi cinayetlerine göz yumulması, küresel ekonomide yaşanan krizlerin ardı ardına patlak vermesi,

gıda fiyatlarında yaşanan inanılmaz artışlar, petrol fiyatlarındaki rekor yükseliş, elektriğe yüzde 20'nin üzerindeki artış, enflasyon... Sayarak bitiremeyeceğimiz daha birçok sorun bulunmaktadır.

Sistemin içerisinde bulunduğu dar boğaz, siyasi ve ekonomik krizin derinleşmesi, ülkeye giren para kaynaklarının (emperyalist sermayenin) kurumaya başlaması, klikler arası çatışmada kılıçların çekilmesi ve yeni parti için yollara şimdiden düşenler göz önüne alındığında ülkedeki tablonun egemenler açısından ne kadar sıkıntılı olduğu gözükmemektedir. İşte bu tablo Türkiye'nin değişmeyen tek tablosudur.

Anlatmak istediğimiz ise bizlerin bu süreçte, bu tabloda nasıl yer alacağımızdır. Görüldüğü gibi sistemin çıkmaz içerisinde oluşu bir yana, halk kitleleri açısından alternatifsizlik gerçekliğini bozmak durumundayız. Bunun için ise eğitim çalışmalarında ön plana çıkan sloganımız "Halka hizmet et!" şiarı bugün için daha fazla anlaşılabilir durumdadır. Bu basit sözcükler içselleştirilmek zorundadır. Bu YDG için yaşamsal bir olgudur. Bunu idrak etmeden gerçek anlamıyla bir şey yapamayacağımız ortadadır.

Halka hizmet etmek demek işçi grevlerinde sadece omuz omuza olmak değil, bu yaşama ortak olmak demektir. Bu, sahip olduğumuz sınıfın "kader" buluşmasıdır. Yaşamı paylaşmanın, ortak olmanın en güzel örneğidir. Devrimcilerin tarihinde bugünün devrimcilerine

bıraktıkları en güzel örneklerden biri de bu mücadele pratiği olmuştur. Denizlerin, Mahirlerin ve İbrahim yoldaşın en önemli özellikleri halkçı yönlerinin oldukça gelişkin olmasıdır. O dönem devrimcilerin halk tarafından bu kadar sevimlerinin, üzerlerine ağıtlar yakılmasının nedeni başka ne olabilir?

İbrahim yoldaşın yaşam pratiği ancak halkla birlikte anılabilir. Onların yaşam pratikleri, devrimci oluşları, en önemlisi de halka karşı dürüst olmaları, emekçi sınıflardan kendilerini farklı görmemeleri onlarla olan kan bağları alternatifin ne olduğunu halka göstermişti. Alternatif, Deniz, Mahir ve İbrahim kişiliklerinde devrimciler nezdinde yükselmekteydi. Halk bu kişilikleri o kadar çok sevmişti ki gönüllerden koparılmayacak bir sevgi seli yaratmışlardı. Ve onların bayrağını bugün bizler omuzluyorsak yapmamız gereken halkla buluşmak ve onlarla beraber üretmek ve paylaşmaktır. Türkiye devrimci tarihinde bugüne ışık tutan çok güzel örnekler bulunmaktadır. İşte bu süreçte halk bizden bunu beklemektedir.

Devrimci sorumluluklarımız halkla birlikte olmayı ve onların sorunlarını çözme iddiasını taşımaktadır. Söz konusu üretkenlerin yanında olma konusunda atmış olduğumuz iyi örnekler bulunmaktadır. Köy çalışmaları emekçilerle buluşmanın ve onları anlamının en güzel örneğini bizlere göstermiştir. Yine içinde bulunduğumuz şu dönemde köylerde kuraklık sonucu büyük sıkıntı yaşayan yoksul köylülükle ilişkilerimizi geliştirmek için ortam hiç bu kadar müsait olmamıştı. Devrimci alternatifi halk kitlelerine göstermek için harekete geçelim.



**İbrahim yoldaşın yaşam pratiği ancak halkla birlikte anılabilir.**

**Onların yaşam pratikleri, devrimci oluşları, en önemlisi de halka karşı dürüst olmaları, emekçi sınıflardan kendilerini farklı görmemeleri onlarla olan kan bağları alternatifin ne olduğunu halka göstermişti.**

**Alternatif, Deniz, Mahir ve İbrahim kişiliklerinde devrimciler nezdinde yükselmekteydi.**

## İkinci göçü kabul etmeyeceğiz



İmha, inkar ve şovenizm... Bunlar yıllardır Kürt halkının maruz kaldığı saldırılar. Kendi topraklarında misafir olarak görülen halk...

Sistem halka karşı uyguladığı saldırılara, Kürt halkının yaşadığı yerlerden başlayarak sözüm ona 'bir taşla iki kuş' vurduğu/vuracağı düşüncesi ile hareket etmekte.

Mersin'de Türkiye'nin her yerinde olduğu gibi Kürt halkına karşı bir saldırının olduğu gerçektir. **Şu an ise bu saldırıların bir biçimi olarak ikinci bir göç halkımıza dayatılmaktadır.** Alanımız T. Kürdistanından yoğun göç almıştır ve almaya devam etmektedir. Gerilayı sahiplendiği için, ulusal değerlerine sahip çıktığı, koruculuğu kabul etmediği için zulüm ve işkence gören, yakınlarını kaybeden, köyleri yakılan halk göçe mecbur bırakılmaktadır. Bölgede iş imkanlarının sağlanmaması, tarımın-yaylacılığın önüne engellerin çıkarılması da göçe sebep olmaktadır.

Şimdi ise Kürt mahalleleri yıkılmak istenmektedir. Şehir içinde 'çirkin' bir görüntü oluşturduğu da gerekçeler arasındadır. Bu mahalleler üzerine zenginler için siteler kurulmak istenmektedir. Ve bu, "**Kürtlerin gerçek temsilcisi**" olduğunu iddia eden AKP hükümetine bağlı TOKİ tarafından planlanmakta, kolluk kuvvetleri tarafından zor yoluyla dayatılmaktadır. Ve bunun için (evler ister 1 katlı olsun ister ise 5 katlı) çok komik rakamlar önerilmektedir.

Şu an için pek belli olmayan bu durum yerel seçimlerden sonra tekrar gündeme gelecektir. Elbette Kürt halkına karşı ortaklaşılın saldırılar bunun ile sınırlı değildir. **Bu mahallelerde şimdiye kadar olmadığı ka-**

**dar sınırlarını aşan bir yozlaşma söz konusudur.** Daha ilkokul çağında uyuşturucu kullanmaya başlayan ufak çocuklar bulunmaktadır. Ve bu çocuklar Kürt oldukları için hedef halini almaktadır.

Bundan önceki yıllarda köşe başlarında kimseler olmazdı. Sadece büyükler sigara içerdi. Ama mahallenin ilerisinde karakol kurulduğundan beri köşe başları esrar kokusundan geçilmez bir hal almıştır. Kadınlar sokakta yürüyemeye korkar oldu. "**Ne hikmetse**" yozlaşma karakol kurulduktan hemen sonrasında vücut bulmaya başladı.

Yozlaşma ile vücut bulan bir başka şey ise asimilasyondur. Kürt emekçilerine kendi kimliklerini unutturmaktadır. Artık gençliğin ulusal ve sınıfsal mücadeleye anlam vermemesi istenmektedir. Ve bunda başarısız olduğunu söylemek yanlış olur. Elbette ki yozlaşma sadece Kürt halkına yönelik değildir. Ama bunun en yoğun biçimi Kürt halkı içerisinde gerçekleşmektedir. Mesela eskiden uyuşturucuyu sadece zengin çocukları kullanırdı. Ama şimdi esasta Kürt gençliği olmak üzere yoksul halkımız kullanılmaktadır. Böylece kendi sorunlarından uzak durmaları sağlanmaktadır.

Ancak hiçbir zaman devlet hedefine tam olarak varamayacak, hak ettiği karşılığı görkemli bir tepki ile alacak, hesabını verecektir. Her şeye rağmen Kürt halkı ezilmişliğinin getirmiş olduğu bir inanç ve inatla her şeye göğüs gerebilecek yiğit evlatlar yetiştirmeye devam edecektir. Bu devam ettiği sürece hiçbir zaman umutsuzluğa yer olmamalıdır.

**Mersin'den bir YDG'li**



## Ya tineri çekeceksin, ya da çileyi!

**Mersin’de devrimci kültürün, militan çıkışların yaşandığı mahalleler özellikle Kürt yoğunluktadır. Bu mahallelerde on yıllar öncesi devrimci kültür ne kadar hâkimse, militan çıkışlar ne kadar fazla ise günümüzde de yozlaşma o kadar yaygınlaşmıştır.**

Sistemin devrimci kültürü yaşamış/yaşayan mahallere yaklaşımı dün ve bugün arasında çok farklılık göstermektedir. Özellikle bu mahallelerin genel olarak Kürt yoğunluklu olması ve ulusal hareketin bu mahallelerde yarattığı potansiyel göz önünde bulduğunda sistemin bu azgınca saldırılarının nedeni açıklığa kavuşmaktadır. Yazıyı yerelde somutlamak gerekirse Mersin’de devrimci kültürün, militan çıkışların yaşandığı mahalleler özellikle Kürt yoğunluktadır. **Bu mahallelerde on yıllar öncesi devrimci kültür ne kadar hâkimse, militan çıkışlar ne kadar fazla ise günümüzde de yozlaşma o kadar yaygınlaşmıştır.** Elbette bu durum semtlerdeki devrimci potansiyelin yok olduğu anlamına gelmemektedir. Çünkü bu potansiyel bedellerle oluşturulmuştur ve günümüze taşınmıştır. Fakat sistem gerek devrimci örgütlerin gerekse de ulusal hareketin boş bıraktığı her anı değerlendirmiş ve mahalleler üzerinde hâkimiyet kurmayı çabalamıştır. Sistem her aracı ile (medya, uyuşturucu, kumar vb) semtlere yoğunlaşmış ve özellikle hedefi olan gençliği kontrolü altına almaya çabalamıştır. Sistemin kendini gençlere dayatması ve gençlerin sistem karşısında ezik kalması bu durumu daha vahim bir hale sokmuştur. **Amaç bellidir gençleri köleleştirmek ve madde bağımlılığını yaratıp kendilerine bağımlı olmasını sağlamaktır.**

Halk gençliğinin bu saldırılar karşısında (eğitim, apolitik yaşam vb) kimliğini belirlemede yaşadığı sıkıntıyı göz önüne aldığımızda zor ve onurlu çözümleri değil, kolay ve bencil çözümleri tercih etmesi mümkündür. **Asosyal bir yaşam, sağlıksız gelişim ve köleşmiş beyinler bu çözüme olumlu yaklaşacaktır.** Unutmamalıyız ki uyuşturucu bir zevk olarak algılanmamaktadır, tamamen yaşadıkları sorunlara karşı bir çözüm olarak görülmektedir.



Elbette ki bizim yozlaşma kültürüne karşı alternatifimiz devrimci kültürdür. Fakat devrimci kültürü oluşturmak ne bir anda gerçekleşecektir ne de kitlelerden bağımsız yapılan sosyal aktivitelerle oluşacaktır. **Günümüzde bazen karşılaşmaktayız ‘yozlaşmaya karşı sinemalar, yozlaşmaya karşı konserler vs’.** Fakat bu gençlerin devrimci kültürü edinmesi gerekiyorsa bu etkinliklerin, bu eylemlerin bir parçası olmaları sağlanmalıdır. **Onları bir izleyici, katılımcı değil işin örgütleyicisi, düzenleyicisi yapmalıyız. Tüketen değil üreten pozisyonuna sokmak zorundayız.**

Elbette bunun bir anda gerçekleşmesinden bahsetmemekteyiz. Ama gençleri bu işlerin gerçekleştiği emek sürecine kattıkça yapacağımız bireysel görüşmeler/çalışmalar kolektif çalışmaya dönüşecektir. Ve her insan için zafardan, hatalardan kurtulmanın geçerli olan tek doğru yolu olan kolektif bir yaşamı sağlamış olacağız. Unutmamak gerekir ki doğru zamanda doğru müdahale, doğru zamanda doğru politika her zaman çekicidir, kaybedecek bir şey de yoksa devrimci olmamak için neden yoktur...

**Mersin’den Bir YDG’li**

## UFUK

### Çözüm birlikte!

Semtlerde çalışma tarzımız nasıl olmalı? Öncelikle bir alanda faaliyet yürütürken alanın sorunlarını tespit etmek, bu politikaları alanda nasıl hayata geçirebileceğimiz üstüne kafa yormak, çözüm noktalarını belirlemek ve faaliyeti ileriye nasıl taşıyabileceğimiz üzerine uzun soluklu bir örgütlenme çalışması planlamak gerekir. Eğer alanın sorunlarını doğru tahlil edemezsek, kitlelerin sorunlarını doğru işleyemezsek faaliyetimizin başarısı mümkün olmayacaktır.

Peki, sorunları nasıl, hangi yöntemle belirleyebiliriz? Birçok araç kullanarak sorunları tespit edebiliriz örneğin en önemli araçlarımızdan bir tanesi olan ve birçok insana kendimizi, politikalarımızı anlatabildiğimiz gazetemiz ve dergimiz ile gidebiliriz, onlarla fikir alışverişinde bulunabilir hem onların bizi tanımalarını hem de bizim onları tanımamızın koşullarını yaratabiliriz. Örnekler çoğaltılabilir anket, röportaj vb gibi araçlar kullanılabilir. **Fakat önemli olan nokta bizim bir sonraki gidişimizde insanlara hep aynı yöntemle mi gittiğimiz yoksa bir sonrakine planlı programlı, bir önceki faaliyetin değerlendirmesini yapıp ve insanların düşüncelerini değerlendirip, kendi eksiklik ve olumluluklarımızdan dersler çıkartıp da mı gittiğimizdir.** Eğer biz bir önceki faaliyetimizi değerlendirmiyorsak, halkın sorunlarına yönelik politika belirlemiyorsak buradaki faaliyetimizin ileriye gitmesini beklemek çok saçma olur.

Birçok alanda üç aşağı beş yukarı aynı sorunları yaşadığımızı görmekteyiz. Eğer kolektif bir örgütlenmeden bahsediyorsak deneyim aktarımları da önemli bir noktada durmaktadır. Bu yüzden biz de sizinle alanda karşılaştığımız olayları paylaşmak istiyoruz. Alanımızda olumlulukları ve olumsuzlukları içinde barındıran bir faaliyetimiz bulunmaktadır.

İlk olarak alanımızda faaliyetimizi düzenli hale getirmeyi hedef olarak önümüze koyduk. İnsanlara kendi politikalarımızı götürmeye, onların sorunlarını işlemeye ve bir sonrakinde ileriye yönelik politikalar belirlemeye karar verdik. Fakat bir türlü birimdeki yoldaşlarla



bir araya gelemememizden ve faaliyetimizin sürekliliğini sağlayamadığımızdan kaynaklı başlarda birçok sorunla karşı karşıya kaldık. Fakat ciddi anlamda oturup, nerede hata yaptığımızı tartışıp neler yapmamız gerektiği üzerine uzun uzun konuştuk ve düzenli birim toplantılarının örgütlenmesi, dağıtımlara düzenli çıkılması vb hedefleri belirledik. Mahallelerde dağıtımları düzenli olarak yapmaya başladık. **Çilek Mahallesi'nde yıkımların gündeme gelmesinden kaynaklı çalışmalarımızın yoğunluğunu Çilek Mahallesi'ne verdik.**

Üniversite ve lise alanlarının da tatile girmesinden kaynaklı bu alanlardaki yoldaşlar da semtteki faaliyete katıldılar. İnsanlara yıkımlarla birlikte kentsel dönüşüm projesini anlattık. Mahallenin çoğunun T. Kürdistanı'ndan gelen insanlardan oluşmasından kaynaklı ikinci bir zorunlu göçün dayatıldığı ve neler yapmamız gerektiği üzerine sohbetler ettik. Onlar bize yıkımlar konusunda çok bilgileri olmadığını, fakat evlerini ne olursa olsun yıktırmayacaklarını söylediler. İnsanlar, *“devlet tamamıyla zorunlu bir göçü dayatıyor, bizim fikrimizi almıyor, ama biz böyle mutluyuz, onların medeniyet dediği; komşunun komşuya selam vermediği bir ortam yaratmak, birliğimizi bozmak ve bizleri yozlaştırmaktır ve ölürüz de evlerimizi yıktırmayız”* dediler. Fakat yerel seçimlerden dolayı belediyenin geri adım atması, yıkımların halkın gündeminden düşmesine neden oldu.

Bununla beraber önümüze mahallede birçok kadının okuma yazma bilmemesinden kaynaklı okuma yazma kursu vermeyi hedef olarak koyduk. İlk olarak üç kişi kursa geleceğini söyledi fakat gelmeyeceğimizi düşünerek hiç biri hazırlık yapmamışlardı. Bizi görünce çok şaşırdıklarını, geleceğimizi beklemediklerini söylediler, ikinci derste ise kalemlerini, defterlerini hazırlamış bizi bekliyorlardı. İlk ders birkaç ses öğretmekle işe başladık ve çay molalarımızda hak alma bilinci ve neden okuma yazma bilmemiz gerektiği üzerine tartıştık ve dersimizin sonunda büyük bir mutlulukla ayrıldık. Diğer derslerimiz de böyle devam etti, bu süreçte mahalledeki çocuklarının okuma alışkanlığının az olmasından kaynaklı çocuklara okuma alışkanlığı kazandırmak için çeşitli hikâye kitapları götürdük. Çocukların özetleri çıkartıp bize getirmeleri ve sürekli kitap istemeleri olumludur fakat elimizde yeteri kadar hikâye kitabı olmamasından kaynaklı sıkıntılar yaşamaktayız.

Biz yokken bile mahalle halkının bizi konuşması ve bizi görmeyenlerin gelip bizimle tanışması, bir kadın emekçinin okuması olmayan bir kadına gazeteyi okuması bizim için çok önemli bir yerde durmaktadır. Ya-



ni yeter ki biz bir şeyleri yapma çabası içerisinde olalım, insanlar bizim onların sorunlarına eğildiğimizi görsünler, o zaman ciddi anlamda faaliyetimizin sağlam temeller üzerinden ilerlediğini göreceğiz.

Mahalledeki faaliyetlerimizi daha verimli geçirebilmek için önümüzdeki faaliyete çıkmadan önce bir önceki faaliyetin değerlendirmesini yapıp ve bir sonraki faaliyette ortak bir dilin yakalanması noktasında hedef koyduk. Ancak bunu hayata geçirme noktasında sıkıntılar yaşadık.

Faaliyetimiz boyunca birçok deneyim edindik. Özellikle üniversitedeki yoldaşlarımızın halkın dilinden değil de biraz daha siyasi literatürdeki kelimeleri kullanmaları insanlarla iletişim noktasında sıkıntı oluşturdu. Bizler halka gittiğimizde gayet basit, anlaşılır cümleler kullanmalıyız. Lenin'in dediği gibi **“kitleyle basit ve açık, anlaşılabilir bir dille konuşmak zorundayız. Hiç bir zaman, yüksek perdeden, ağır top atışları gibi, ukalaca, yabancı sözcükleri kullanarak, kitleye bir şey anlatılmaz. Anlaşılmayan sloganlar, anahtarı olmayan çözüm önerileri kitleye sunulmaz.”**

Birçoğumuz öğrenci kökenden gelmekteyiz ve halk kitleleriyle bağ kurarken daha sade, anlaşılır ve basit cümleler kullanmalıyız. Tüm kitle faaliyeti içerisinde yer alan yoldaşlarımızın nerede hangi üslupla konuşacağı önemli bir noktadır, eğer üslubu yakalayamazsak kimse bizi anlayamaz ve amacımıza ulaşamayız.

Mahallede Kürt halkının yoğunlukta olmasından ve hâla feodal geleneklere çok bağlı yaşamalarından kaynaklı işimiz biraz daha zor olmaktadır. Alanda daha çok ulusların kendi kaderini tayin hakkını anlatmalı, ancak sorunun çözümünde sınıfsal taleplerle ulusal taleplerin birbirinden bağımsız olmadığını ve sorunun özünün sınıfsal çelişkilerin ortadan kalkması sonucu çözüme ulaşabileceğini vurgulamalıyız.

Özetleyecek olursak alanımızdaki tecrübelerimizden dersler çıkarmalı ve faaliyetimizi nasıl geliştirebileceğimize kafa yormalyız. Eğer hep aynı şeylerle yetinir aynı şeylerle gidersek faaliyetimizi ilerletmeyiz. Faaliyetimizi nasıl ilerleteceğimizi iyi planlamalı ve buna göre somut adımlar atmamızdır. Kitlelerin tepkisini ancak bu şekilde örgütlü bir güce dönüştürebiliriz. Krizin derinleşmesi, son yapılan zamlar, Kürt halkına yönelik saldırıları alanımızda işlemeli ve çözümün ancak örgütlü bir duruşla çözüleceğini kavratmalıyız.

**Mersin Semt Komisyonu**

## Mert İplik'ten bir işçiyle söyleşi

**“Fabrikada sendikaya üye olmak kesinlikle yasak. Zaten işe girerken işçiler bu konuda tehdit ediliyor. Yani herhangi bir sendikaya üye olmamız durumunda işten çıkarılacağımız söyleniyor. Bence bizim en büyük sorunumuz bu, Birlik olamıyoruz. Birlik olsak, beraber hareket etsek bu sorunları çözebiliriz.”**

### **Neden işten çıktınız ya da çıkmak zorunda bırakıldınız?**

Ben 1999 yılının 3. ayından beri Mert İplikte çalışıyorum. Aralıklı olarak senenin 4-5 ayı bizi ücretsiz izne ayırıyorlardı. En son makinelerin Özbekistan'a taşınacağını söylediler. Biz yine çalışmak için fabrikaya gittiğimizde bizi fabrikanın içine dahi almadılar. Zaten çalışırken de bizim işten çıkmamız için, bizi bıktırmak için her yolu denediler.

### **Sizi işten çıkarmak için neler yaptılar?**

Ne bayram tatilinde ne de diğer yasal tatil günlerinde izin vermiyorlardı. Üstelik fazla çalışmamıza rağmen mesai ücreti de vermiyorlardı. Yatırdığımız vergi iade faturalarımızı şirket zarar ediyor diye ödemiyorlardı. Bu konu ile ilgili 1-2 defa Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığına dilekçe verdik fakat hiçbir şekilde bizimle ilgilenen olmadı. İhbar niteliğinde olan dilekçelerimiz dikkate alınmadı... Ne tazminat alabildik ne de işsizlik sigortasından yararlanabildik. Benim gibi on seneye yakın çalışanların sigortalarında 250-300 gün kesinti var. Bu kesintiler tamamen keyfi olarak yapılıyor.

### **Peki, siz bu haksızlıklar karşısında ne yaptınız?**

Fabrikada yaklaşık 350 işçi çalışıyor. Bunlardan 120 tanesi ile birlikte Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bürosuna gidip dilekçe vermek istedik. Bizimle yine ilgilenmediler. Sonra bir avukata gidip fabrikayı mahkemeye verdik. 120 kişiden 40 tanesi çalışmak zorunda olduklarını (ev kirası, faturalar... yani yaşamlarını sürdürmek için) ve işe devam edeceklerini söylediler ve caydılar. Geriye kalan 80 işçinin mahkemesi devam ediyor. Çalışmaya devam eden işçiler

eskiden 8 saat çalıştıkları Mert İplikte şu anda herhangi bir ücret artışı olmaksızın 12 saat çalışıyorlar ve her an çıkarılma tehlikesi ile karşı karşıyalar. İşten çıkarılan 80 işçinin iki senelik vergi iade parası ve ikişer aylık maaşları da ödenmedi. Maaş alımlarında maaş bordolarımız verilmiyor. Maaşlar elden ödendiği için maaş günleri çok yoğun oluyor, bize paramızı verip ucunu kaldırdıkları bir kağıdı imzalıyorlar. Açıkçası neyi imzaladığımızı bilmiyoruz!

### **Biraz da çalışma koşullarından bahsedebilir misiniz?**

Biz çıkmadan önce günde 8 saat çalışıyorduk. Bu 8 saat içerisinde yemek, tuvalet, çay... toplam 50 dk dinlenme zamanımız vardı. Sabah işe gidince telefon, çakmak, sigara gibi eşyalarımızı nizamiyeye bırakıyorduk. İş saatleri içerisinde sigara içemiyorduk. Önemli bir telefon geldiğinde -bu aile ile ilgili kötü bir durum da olsa- bize bildirmiyorlardı. Sabah işe geç kalma durumunda ise kesinlikle fabrikaya alınmıyorduk. Mert İplikte 300-350 işçi çalışıyordu şu anda 75 kadar işçi çalışıyor. Zaten maaşlar hiçbir zaman gününde ödenmiyor. Duyduğumuza göre Mert İplik'e bağlı başka bir fabrika olan Mert Çorapta da çalışma saatini 12 saate çıkarmışlar, buna itiraz eden 30 kişiyi işten çıkarmışlar.

### **Fabrikanızda herhangi bir sendikal faaliyet yürütülüyor mu?**

Fabrikada sendikaya üye olmak kesinlikle yasak. Zaten işe girerken işçiler bu konuda tehdit ediliyor. Yani herhangi bir sendikaya üye olmamız durumunda işten çıkarılacağımız söyleniyor. Bence bizim en büyük sorunumuz bu, Birlik olamıyoruz. Birlik olsak, beraber hareket etsek bu sorunları çözebiliriz. Fabrika içerisinde patronun muhbirleri var. Bir yerde mevcut durumdan rahatsızlığımızı dile getirsek hemen ustabaşı bizi yanına çağırıyor ve sen böyle böyle şeyler söylemişsin diyor. Biz de kimseye güvenemez hale geldik. Bu da birlik olmamızda büyük bir engel.

Son olarak fabrika patronu her konuda çok kurnazca hareket ediyor. Örneğin fabrikanın ismi her sene değişiyor bunun nedeni; fabrikayı iflas etmiş gibi gösterip vergiden kaçmak ve işçilerle mahkemelik olmaları durumunda yasal olarak muhatap bulamamalarını sağlamak.

**Malatya YDG**

## Bu ülkenin gerçek sahiplerinin mahallelerden yükselen sesi...



Ergenekon, AKP'nin kapatılma davası, türban gibi birçok suni gündemle insanları oyalayıp alttan alta SSGSS yasası, sendikaların işleyişine dair saldırı yasaları, pirince, elektriğe, benzine, ekmeğe vb ürünlere zamlar yaparak halkı tamamıya baskı altına alıp sindirmeye çalışmak istemekteler. Üniversite sınavına giren birçok öğrencinin sıfır çekmesi, emekçi ailelerin çocuklarını üniversiteyi kazansa bile kara kara nasıl okutacağını düşünmesi devletin hiç mi hiç umurunda değildir. Ekonomik krizin iyice derinleşmesi, insanların alım güçlerinin gitgide düşmesi artık insanların sabırlarının son sınırlarını zorlamaktadır. Ekonomik krizin gitgide derinleşmesi çözüm noktasında iyice sıkışan hükümetin halka azgınca saldırmasına neden olmaktadır. Gerek 1 Mayıs'ta alana çıkan işçilere saldırıları, son olarak da Belediye-İş'e saldırımları bunların en çarpıcı örneklerindedir. İsterseniz sözü Mahalle'de yaptığımız röportajlara bırakalım.

**Son süreçte ekonomik krizin iyice derinleşmesi, ekmeğe, elektriğe, pirince, benzine vb ürüne gelen zamlar ve halkımızın bu durum karşısında yaşadığı sorunlar hakkında neler düşünüyorsunuz?**

**İbrahim Erdem (63 yaşında):** Bu zamlar insanların belinde bir kamburdur. Ekmek 0.35 kuruştan 0.75 kuruşa yükseldi, mercimek, pirinç, fasulye, tüp, elektrik ve suya zamlar yapıldı. Peki, ben emekli bir insanım, 600 YTL maaş alıyorum nasıl geçineceğim? İstatistiklerin be-

lirlediği 4 kişilik bir ailenin mutfak masrafı 740 YTL, peki soruyorum ben 600 YTL ile kira mı ödeyeyim, tüp mü alayım, yağ mı, yemeklik mi alayım, elektriği mi yoksa suyu mu ödeyeyim? Herkes geçim derdine düşmüş ama önemli olan birlikte hareket etmektir. Ancak bu sorunlar halkımızın eğitim seviyesinin yükselmesiyle, halkımızın bilinçlenmesiyle çözülür ama maalesef halkımızda bu yoktur. Sorunlar çok büyüktür ve bu sorunları birlikte hareket ederek küçültebiliriz ve hürriyet, barış içerisinde yaşarız.

**Bir ev hanımı:** Yaşam şartları çok zor. İnsan 1 kg. pirinç alamıyor, insan korkuyor ütü yapmaya, korkudan çamaşır bile ütüleyemiyorum elektrik faturasından kaynaklı. İnsan çocukları açlıktan ölse bile bir şey alabilecek durumda değil, iş yok ben nasıl elektriği, kirayı ödeyeyim? Her şey çok zor. 1 çuval unun fiyatı 50 YTL, bir yağ alıyorsun 20 YTL, bir hafta bile dayanmıyor böyle giderse her şey çok kötü olur. Kocam hep dışarıya gidip çalışmak zorunda biz hep perişan oluyoruz. Ben istemez miyim yanımda otursun, birlikte yemek yapalım, çocuklarıyla vakit geçirsün ama kocam hep kendi başına bir şeyleri yapmak zorunda. Biz de burada çok zor şartlarda geçiniyoruz. Sağlık güvencemiz yok, yeşil kart için başvurduk, bize sizin sigortanız var dediler, fakat ben olmadığımı söyledim, hep yeşil kartı evi olan, arabası olanlara yani hep kendi adamlarına veriyorlar, biz hep eziliyoruz. Okulda müdüre yardım geliyor, kitap, defter, kalem, çanta ama hep öğretmenler kendi akrabalarına dağıtıyorlar, hiç görmedim fakirlere verdiklerini. En önemli şey insanlık, insanların birbirlerine saygı göstermeleri, anlayışlı olmalarıdır.

**Bir ev hanımı:** Herkes için çok kötü oldu, herkes iyice fakirleşti, insanların alım güçleri düştü, her şey çok pahalandı. İnsanlar tek başlarına bir şey yapamaz ancak birlik olmak lazım.

\*\*\*

Halkın seslerine istedikleri gibi şimdilik kulaklarını kapatsınlar, ama o sesler çılgın olup kulaklarından içeri girdiğinde artık o saltanatlarını sürdürebilecekleri mi? Hesaplaşma günü geldiğinde halkın sesi çılgın olup tüm dünyayı saracak.

**Mersin YDG**



## İnkara karşı isyanı büyütelim!

***Egemen sistem Kürt halkı üzerindeki imha-inkar politikalarını bu sefer Kürt halkının değerleri üzerinden gerçekleştirmeye koyulmuştur. Ulusal hareketin önderi Abdullah Öcalan'ın saçlarının kendi isteği dışında zorla kesilmesi ile Kürt halkına verilmek istenen bir mesaj olduğu ortadadır.***

Ülke gündeminin AKP'nin kapatma davası ve Ergenekon davası ile oldukça meşgul edildiği bir dönemde, sanki ülkenin tek sorunu buymuş gibi, egemen sistem yine kendi bildik politikalarına sessiz sedasız bir şekilde devam etmektedir. Kürt halkına yönelik asimilasyon politikaları, gerillayı imha amaçlı sınır içi ve dışı operasyonlar, işkenceler, gerilla bölgesindeki ormanları yakmalar, hapishanelerdeki devrimci, yurtsever, komünist tutsaklara yönelik baskılar, hak ihlalleri, zamlar, yeni yeni vergiler, işyerlerindeki ölümler... Bunları daha da arttırabiliriz.

**Egemen sistem Kürt halkı üzerindeki imha-inkar politikalarını bu sefer Kürt halkının değerleri üzerinden gerçekleştirmeye koyulmuştur.** Ulusal hareketin önderi Abdullah Öcalan'ın saçlarının kendi isteği dışında zorla kesilmesi ile Kürt halkına verilmek istenen bir mesaj olduğu ortadadır. AB'ye uyum kriterleri ile Kürt sorununa demokratik çözümden, Kürt halkının bu ülkenin bir parçası olduğundan bahseden sistem gerçek yüzünü, Ulusal Hareketin önderine uygulamış olduğu bu davranışla bir kez daha göstermiştir. Kürt sorununun herhangi bir şekilde çözüme kavuşmasını istemeyen devlet, bu hareketiyle Kürt halkının onurunu zedelemeye çalışarak, çözümsüzlüğü dayatmakta ve kendilerini bu ülkenin zorla asimile edilmiş bir parçası olarak görmelerini istemektedir.

Tabii burada sistemin bu hareketini doğru okumak gerekir. Sene başından beri yurtsever, devrimci ve komünist güçlere karşı gerçekleştirdiği sınır içi ve dışı hava-kara operasyonlarıyla gerillayı imha etmeyi amaçlayan ancak büyük bir fiyasko ile sonuçlanan operasyonlar sonrasında, Kürt halkına yönelik baskılarını daha da art-

tırmaya başlayan ancak bunun karşısında da Kürt halkının serhıldanları ile karşılaşan devlet, Kürt halkına onursuzluğu dayatmaktadır.

Tek başına bir adada tecritte tutulan Öcalan'a SA-YIN denilmesine bile tahammül edemeyen devlet, 'Ben de Kendimi İhbar Ediyorum: Sayın Öcalan Diyorum' kampanyasında verilen binlerce dilekçeye karşı, zorla saç keserek inkar politikasını sürdüreceği mesajını vermiştir. Egemen sistemin çirkin yüzünü, demokratik haklarını kullanmaya çalışarak dilekçe veren insanlara karşı, gözaltına alma, zor kullanma, işkencelerden geçirme, haklarında dava açılmasından görmekteyiz.

Yaşanan bu gelişmelerle beraber 20 Temmuz tarihinde DTP, 2. Olağan Genel Kongresini gerçekleştirdi. Partinin kapatma davasının sürdüğü bir dönemde gerçekleşen kongre, tüm baskılara rağmen coşkulu bir kitle tarafından sahiplenilmiştir. **Bir diğer olumlu yan da kitlede gerilla mücadelesine-silahlı mücadeleye olan sevgi ve bağlılığın ve devlete olan kinin açıkça sergilenmesidir.** Bu coşku ve sahipleniş kürsüdeki konuşmaları da etkilemiştir. Ancak kongrede ele alınan konuların yalnızca ulusal sorun üzerinden şekillenmesi eksiktir. Kürt sorununun ülkenin temel sorunlarından biri olduğunu yadsımak mümkün değildir. Ancak sadece bu sorun üzerinden siyaset yürütmek, Türkiye'nin partisi olduğunu, herkesi kucaklamak istediğini söyleyen bir parti için eksik kalan bir yöndür.

**Ulusal sorunlarla beraber yakıcılığını hissettiren sınıfsal sorunlar da bulunmaktadır.** Türkiye halkının bir bütün sağlık, eğitim, kültür, gelecek... sorunu bulunmaktadır. Kongrenin bu yönünün eksik kalması



büyük bir olumsuzluktur.

**İkinci bir nokta, kongrede çözümü faşizmle birlikte ele almak, faşizmle çözme çağrısı öne çıkmaktadır.** Yine faşizmden Kürt sorununa yönelik adımlar atması beklenmektedir. Bu da yine ulusal hareketin devletin niteliğini belirlemede hatalı yaklaşımlar içerisinde olduğunu göstermektedir. **Sorunun kaynağı üzerinden kendisini var etmeye çalışan faşist devletten sorunun çözümünü beklemek, sahan-da su dövmeye benzer.**

Üçüncü bir nokta olarak, kongreye Talabani ve Barzani'nin davet edilmesidir. Ulusal hareket halen Talabani ve Barzani'yi Kürt halkının birer temsilcisi olarak görmektedir. **ABD emperyalizmine uşaklıkta TC ile yarışanlar, Kürt halkına ihanette önde giden Talabani ve Barzani'nin halen dost güçler olarak görülmesi de ayrı bir olumsuzluktur.** Ulusal hareket bu noktalardaki handikabını gidermediği müddetçe olumlu adımlar atmada zorlanacak, TC'nin değirmenine su taşımaya devam edecektir.

## İstihdam paketinden çıkan koruculuk ve orman yangınları

Egemen sistemin T. Kürdistanı'ndaki yoğun işsizliğe bulduğu çözüm de yine Kürt halkının kendisine yabancılaşmasını, kimliğini kaybetmesini amaçlamaktadır. Uyguladığı tarım politikası ile bölgedeki köylüyü toprağını ekmez duruma getirmekte, bu durum karşısında bölgeden göç edenlere yönelik herhangi bir istihdam politikası uy-

gulamayarak Kürt halkına geleceksizliği dayatmaktadır. **Bunun karşısında bölgede kalan insanlara da iş imkanı olarak yeni korucu kadroları açarak, koruculaştırmayı dayatmaktadır.** Kürt halkının bu noktada bir seçim yapması istenmektedir. "Ya gerillaya karşı bizim yanımızda olursunuz, o zaman da iş olarak elinize silah verip sizi korucu yaparız, ya da bizim karşımızdasınızdır o zaman da sizi yok etmek için elimizden geleni yaparız." Ya onursuzluk ya da ölüm dayatılmaktadır.

12 yaşındaki bir çocuğun yüzüne sıcak su dökerek yüzünü yakan bir zihniyet, elbette ki doğaya da acımayacaktır. Gerilla bölgelerinde tekrardan başlayan orman yangınları, ki bu ormanlar asker tarafından yakılmaktadır, gerillanın hareket alanının kısıtlanması amacını içermektedir. Pirenden kurtulmak için yorgani yakma anlayışına sahip olan devlet, gerillayı imha etmek için de bütün ormanları yakmayı göze almaktadır. Buna karşı kitlesel bir mücadele hattı ile faşizmi durdurmak mümkün olacaktır.

## Yaz çalışmasında buluşalım

İstanbul'daki eğitim çalışmasından öğrendiklerimizin ardından Munzur Festivali'nden alacağımız coşkuyla festivalden sonra Çukurova'da örgütleyeceğimiz köy çalışmasında pratik noktada olumlu adımlar atacağımız ortadadır. Elde ettiğimiz deneyimleri bu pratikle birleştirerek örgütlülüğümüze katkı sunmamız gerekmektedir.

Çukurova bölgesi, gerek faaliyetimiz gerekse de ülkenin ekonomisi açısından önemli bir yerdedir. **Sanayi ile tarımın iç içe geçtiği bir bölge olması ve de T. Kürdistanı'ndan yoğun göç almasından dolayı mücadelemiz açıdan kritik bir yere sahiptir.** Bu bölgede faaliyetimizin daha çok Kürt halkı içerisinde gelişkin olmasından kaynaklı, çalışma boyunca burada uygulayacağımız pratiklere özel önem vermeliyiz. Son birkaç sayıdır özellikle işlediğimiz 'sınıfsal ve ulusal çelişkileri doğru işleyebilmek', pratiğimize yön veren düşünce olmalı. Elbette örgütsel olarak kendi iç çalışmaları belirleyecek olan belirli politikalar olacak, ancak pratik faaliyet noktasında temel almamız gereken politika buna göre şekillenmeli. Bölgenin de ekonomik ve politik kimliği buna uygun düşmektedir zaten.

Sınıfsal ve ulusal çelişkilerin yoğun bir şekilde yaşandığı bir bölge olmasından kaynaklı, politikamızı doğru işlediğimiz takdirde kitlelerle bağ kurmada zorlanmayacağımız bir alan durumundadır. **Dersim'in direngenliği ile isyan ateşini daha yükseklerde yakmak için, hiç durmaksızın, bilinçli bir çabayla, zafere giden yolu arşınlamaya devam edelim.**

## ***Kürt halkının imha ve inkarla sindirilmesi mümkün değildir!***

Kürt dili üzerindeki baskıların arttırıldığı, isminde 'W' bulunduğu için sınırdan içeri alınmayan 6 yaşındaki çocuğun tek başına geri gönderildiği, gerillayı imhaya yönelik imha operasyonlarının başlatıldığı, halkın umudunun ve direncinin bitirilmesi için burjuva medyanın psikolojik savaş vermede yarışa girdiği bir dönemde, gerçeklerin hiç de böyle olmadığını göstermek için T. Kürdistan'ında halkın gerçek duygularını ve sesini taşımaya çalışacağız. Yapacağımız röportajlarla bu sese ses katmayı düşünüyoruz. İlk röportajımızı Kızıltepe'den 70 yaşındaki bir anamızla gerçekleştireyoruz.

### **Bize Kürt halkının yaşadığı sorunlardan, baskılardan bahsedebilir misiniz?**

Baskılar burada her yönüyle var. Bunlar uzun zamandır var. Dil, kimlik, yaşam biçimine yönelik baskılar. Bu baskılar gün geçtikçe artıyor. Nasıl ki dilimizi, kimliğimizi sahipleniyoruz baskılar da artıyor. Bir anne olarak yaşadıklarımı söyledim. Biz insanlığın var oluşundan beri bu topraklar üzerinde var olduğumuzu biliriz. Bu anlamda bu topraklar üzerinde hak ve hukukumuz olduğunu biliyoruz. Biri bizi bir yerlere itiyor ama nereye itildiğimizi bilmiyoruz. Biz bu topraklar üzerinde vardık, var olacağız. Çok şey istemiyoruz. Biz kimliğimizi, kültürümüzü, dilimizi istiyoruz. Bunu isterken de kardeşçesine bir arada yaşamayı istiyoruz.

### **Özel olarak kendi yaşadığınız yerdeki baskılar nelerdir?**

Burada yaşayanlar sadece buraya özgü değil. Kürdistan'ın dört parçasında yaşanan sorunlarla ortaktır. Temel sorun Kürt varlığının tanınmamasından kaynaklıdır. Bizce var olan bir şeyin onlar tarafından yok sayılması temel sorundur. En bariz olarak, her halkın ve özelden bireylerin en temel haklarından biri olan dilin yok olarak görülmesi baskının var olduğunu göstermektedir. Kürt dili tanınmıyor. Kürt dilini geliştirmek için açılan kurslara yönelik yapılan engellemeler baskının var olduğunu gösterir. Evin içinde Kürt dili üzerinde bir baskı yok, ama ne zamanki evin dışına çıkıyorsun, bu sorunun var olduğunu çarpıcı bir şekilde görüyorsun. Biz bu dili atalarımızdan gördük, öğrendik. Anadilimiz Kürtçe, ticari ilişkilerimiz, ortak yaşam iletişimimiz anadilimiz olan Kürtçedir. Ne zaman resmi kurumlara gidiyoruz, resmi dil Türkçeyi görüyoruz. Türkçe bilmediğimiz için sorun-

larla karşılaşıyoruz. Devletin memurları konuşurken biz onları anlamıyoruz, biz de kendimizi ifade ederken onlar bizi anlamıyor. Bu da sorun oluyor. Eğer kendi dilimiz serbest bir şekilde kullanılmış olsaydı sorun olmazdı. Kaldı ki sorunun çözümü olabilir. Mesela her iki dili bilen tercümanlarla bu sorun çözülebilir.

### **Kürt sorununun temeli dil sorunu mudur?**

Sorun sadece dil sorunu değil ve sadece bununla da ifade edilemez. Bunun yanında belki de temel sorun kimlik sorunudur. Varlığımızın tanınmaması sorunudur. Şu iyice algılanmalı, biz bu topraklarda yaşıyorsak, en basit şekliyle bizi bir vatandaş olarak görmeleri, buranın bir parçası, burada yaşayan bir insan olduğumuzun bilinmesi ve bu noktada dilimizin, kimliğimizin, örf ve adetlerimizin, kültürümüzün anayasal güvence altına alınması gerekmektedir. Bunun olmaması sorunun halen devam etmesi demektir. Tekrar ediyorum, kardeşçe bir arada yaşamayı hep istiyoruz. Nasıl ki bizlerin yaşadığı ortamda birçok Türk var ve biz onları kendi kimlikleri ile kabul ediyoruz, onlardan istediğimiz de bizi olduğumuz gibi kabul etmeleridir. Karşılıklı bir empatinin olması gerekir.

### **Bu sorunun kaynağındaki aktörler kimlerdir, Türk ve Kürt halkı arasında gelişen bir sorun mudur?**

Halklar arasında gelişen bir sorun değil, düşmanlık yok zaten. Sorun devletin organlarının bize düşmanca yaklaşımından kaynaklıdır. Devlet dediğimiz, hükümet, ordu ve sermayeyi elinde bulunduran "büyük insanların" siyasetinden kaynaklıdır. (...) Bu çok iyi bilinmelidir. Kürt halkı eski Kürt halkı değildir. Kendi bilincini yaratmış bir halk gerçekliği vardır. Devlet hala eski tarz sistemi ile 20-30 yıl önceki imha-inkar siyaseti ile soruna bakmaktadır. Kürt halkının artık imha-inkarı kaldıracak sabrı kalmamıştır. Bu Kürt halkı Şeyh Sait, Seyit Rıza dönemindeki halk gibi değildir. Bu halk nereden geldiğini, hangi süreçlerden geçtiğini çok iyi bilmektedir. Tarihine, bilincine ve geçmişine sahip çıkan bir halktır. 7 yaşında birisine sorsanız kimsin diye Kürt olduğunu haykıracaktır. Kimliğini beyan edecektir. Bu da şu demektir; Kürt halkı artık ne imha edilir, ne de yok edilir. Artık herkesin bunu bu şekilde anlaması gerekir ve olayları bu şekilde okuması gerekir.

**Mardin YDG**



## **Okuma alışkanlığını ve kendimizi ifade edebilme yetisini kazanalım!**

Genel olarak toplum yapısını incelediğimizde net bir şekilde görüyoruz ki okumamaktayız. “Bilgi ve teknoloji çağı”nda yaşamakla beraber özellikle gençliğin bu konuda durumunun vasat olduğunu görüyoruz. Eğer biraz daha derine inerek halk gençliğinin örgütlü kesiminin de bu alışkanlıktan büyük bir oranda pay aldığı söylemek yanlış olmayacaktır.

Halk olarak okumadığımız aşikâr. Bunu örneklendirmek gerekirse Rapora göre, Türkiye, kitap okuma konusunda çoğu Afrika ülkelerinin gerisinde kalmış durumda. Japonya’da toplumun yüzde 14’ü, Amerika’da yüzde 12’si, İngiltere ve Fransa’da yüzde 21’i düzenli kitap okurken, Türkiye’de yalnızca on binde 1 kişi kitap okuyor. Bir Japon bir yılda ortalama 25, bir İsviçreli 10, bir Fransız 7, bir Türk ise 10 yılda ancak 1 kitap okuyor. Türkiye’de, okuma alışkanlığına sahip 70 bin kişi bulunuyor.

Birleşmiş Milletlerin yaptırdığı bir araştırmaya göre, kitap için Norveçli 137, Alman 122, Belçikalı ve Avustralyalı 100 dolar, Güney Koreli 39 dolar ayırıyor. Dünya ortalaması 1,3 dolar iken, Türkiye’de bir kişi kitaba yılda ancak 0,45 dolar harcıyor.

Gençliğe baktığımızda durumun değişmediğini görüyoruz. İncelemekten araştırmaktan zevk almayan, ders kitaplarının dönem boyunca yüzünü açmayan kişiler profili ortaya çıkıyor. En son hangi kitabı okuduğunu bilmeyen, daha iyimser bir ifade ile hatırlamayan, fotomaç, fanatik, bulvar vb gazetelerden başka gazete tanımayan tabiri caizse Allah’ı futbol, pornografi vb. olmuş gençlerin sayısı hiç de az değil.

Hastalıklı bir sistemde yeninin tohumlarını atmanın bilinci ile hareket etmesi gereken bizler, hâla eski toplumun alışkanlıklarını bünyemizde barındırıyoruz. Bu doğal olmakla birlikte hastalıklardan arınmak için çaba göstermemek anormaldir. Örgütlü kesimi de ele alırsak somutunda biz YDG’liler halk gençliğini kucaklamak gibi bir hedefi önüne koymuşken devrimci teori konusunda araştırma inceleme yapmayan ya da bunu asgari boyutta

yapan, kafelerde tavla devrimciliği yapmayı bilime yeğ tutan, zamanının büyük çoğunluğunu internette geçiren bir pozisyona düşmemiz hiç de iyi olmaz.

Sınıfın davasına olan bağlılığımız ne entelektüel gevezelik yapmakla ne de kulaktan dolma bilgilerle gençliği örgütlemeye çalışmakla olmayacağını pratik her zaman göstermiştir-göstercektir. Başkan Mao’nun “araştırmayanın söz söylemeye hakkı yoktur” sözü durumu açıkça ifade etmektedir.

Stalin yoldaş diyor ki: “Gençliğimiz eski yükten kurtulmuştur ve Leninist vasiyetleri çok daha kolay benimsemektedir. Gençlik, Leninist vasiyetleri çok daha kolay kavradığı için ve özellikle bu nedenden dolayı geri kalanları ve tereddüt edenleri ileriye götürmeleri için çağırılmıştır. Her ne kadar onun bilgisi yeterli değilse de, bilgi elde edinebilen bir şeydir. Bugün bilgiye sahip değilse yarın olacaktır. Bundan dolayı görevi, Leninizm’i öğrenmek ve

yine öğrenmektir. Komsomolcu yoldaşlar! Bolşevizm’i öğrenin ve tereddüt edenleri ilerletin! Daha az çene çalın, o zaman çalışmalarınız mutlaka başarılı olacaktır” (Leninizm’in Sorunları 10. Basım s.535)

Stalin bu sözleri komsomolculara yönelik söylese de öзде anti-emperyalist, anti-faşist, anti feodal, halk gençliğinin örgütlülüğü olan YDG için de aynı durum geçerlidir. Halk gençliği içerisinde örgütlü olma, milyonları kucaklama gibi önüne bir görev koymuş iken biz YDG’lilerin kendimizi dahi ifade edemememiz, anlatımda sorun yaşamamız, kelime dağarcığımızın okumamakla orantılı olarak gelişmemiş oluşu olumsuz bir özellik olsa gerek. Burada ifade edememek bilgiye sahip olmamaktan ya da bir bütünlük içerisinde sözsöz ifadenin açıklanamamasından kaynaklıdır. Bunun için eğitim çalışmalarını düzenli almak ve yoldaşların inisiyatiflerini ortaya çıkarmak için sürekli fikirlerini almak ve de tabii ki de araştırma incelemelerimize hız katmak sorunun çözümünde önemli rol oynayacaktır.

**İzmir’den Liseli YDG’li**

# 70. yılında Dersim İsyanı: Kanla yazılan tarih silinmez

**1937-38 Dersim direnişi Kemalist devletin Dersim’i işgal ve dağıtma girişimine karşı bir savunma savaşı olarak patlak verdi. Direniş öncesindeki 1928, 29 ve 31 yıllarında Dersimliler’den birkaç kez silahlarını teslim etmeleri ve başta Alişer olmak üzere Dersim’e sığınmış Koçgiri savaşçılarını iade etmeleri istenir.**

Osmanlı döneminde yüzyıllarca yurtluk ve ocaklık biçiminde özerk olarak yönetilen Dersim bölgesinde özellikle Tanzimat döneminde merkezi yönetimin güçlendirilmesi amacına yönelik düzenlemelerine karşı sık sık ayaklanmalar çıkmıştır. (1847, 1877-78, 1885, 1892, 1893-95, 1907, 1911, 1916)

1937-38 Dersim direnişi Kemalist devletin Dersim’i işgal ve dağıtma girişimine karşı bir savunma savaşı olarak patlak verdi. Direniş öncesindeki 1928, 29 ve 31 yıllarında Dersimliler’den birkaç kez silahlarını teslim etmeleri ve başta Alişer olmak üzere Dersim’e sığınmış Koçgiri savaşçılarını iade etmeleri istenir. Bu ısrarlı tehditler ve saldırı hazırlıkları karşısında 1932’de Dersim’de bir kıpırdanma görülür. Karakollar ve nahiye merkezleri basılır. 25 Aralık 1935’de “Tunceli Kanunu” çıkarılır. Bu kanunla birlikte Dersim’in adı Tunceli olarak değiştirilir. Hemen sonra daha önce Birinci Genel Müfettişlik kapsamında bulunan Elazığ, Tunceli, Erzincan ve Bingöl’ü içeren Elazığ merkezli Dördüncü Genel Valilik kurulur. (6 Ocak 1936) Bu genel valiliğin başına Dersim Valisi ve Kumandanı sıfatıyla Abdullah Alpdoğan atanır. Düzeni sağlamak ve güvenlik açısından gerekli gördüğü durumlarda ilde yaşayan kişileri ve aileleri, il sınırları içinde bir yerden bir başka yere göndermeye ve il sınırları içinde oturmalarını yasaklamaya da yetkiliydi.

Elazığ’da İstiklal Mahkemesi adı verilen bir askeri mahkeme kurulur. Bu mahkeme özel olarak Dersim için teşkil edilir. Tunceli Kanunu’nun geçerlilik alanı sadece Dördüncü Genel Valilik kapsamına giren illerle sınırlı kalmaz. Sivas, Malatya, Erzurum ve Gümüşhane illeri de bu kanunun geçerlik alanına dahil edilirler. Böylece Tunceli Kanunu, merkezi Dersim olmak üzere Alevilerin yoğun olduğu yerleşik tüm sahayı kapsamına alır. **Dersim, bu kanunla “Yasak Bölge“ ilan edilir. Bölgeye giriş çıkışlar özel izne tabi tutulur.** Alpdoğan, 1936’da Dersim’in Amutka, Pulur, Karaoğlan, Sin, Haydaran, Danzig ve Burnak gibi stratejik merkezlerinde as-

keri kışlalar ve karakollar inşa ettirmeye başlar. Bu merkezlerden biri de eskiden Mazgirt’e bağlı olan Mamikan (Mameki) köyüdür. Bu köy adı Tunceli olarak değiştirilen Dersim’in yönetim merkezi olarak seçilir.

Demenan aşireti ile bazı Nazımiye aşiretleri kendi bölgelerinde yapımı başlatılan karakollara baskınlar düzenlemeye başlarlar. Çatışma böyle başlar. (1936) Seyit Rıza, askeri vali Alpdoğan’dan tekrar tekrar Tunceli Kanunu’nun iptalini (olağanüstü rejimin lağvını) ve Dersim’in ulusal haklarının tanınmasını talep eder. Devletin buna yanıtı işgalci orduları Dersim’e sürmek olur. Diyarbakır’dan kalkan uçaklar Dersim’e bomba yağdırır. Çatışmalar her tarafa yayılır. Kışın gelmesiyle zorunlu olarak kesilen çatışmalar 1937’de tekrar başlar.

## BİRİNCİ HAREKÂT

Kemalist devletin Dersim’e dönük bir stratejisi ve programı vardı. Amacı Dersim’i kesin şekilde ilhak etmek ve insansızlaştırmaktı. Ocakzade kökenli ve Şeyh Ahmet aşiretine mensup olan Abasan aşireti reisi Seyit Rıza önderliğinde yeni bir ayaklanma patlak verdi. Ayaklanmaya Kureyşan aşireti dışında Haydaran, Yusufan ve Demenan aşiretlerinden oluşan yaklaşık 6 bin kişilik bir kitle katılır.

Ayaklanma 1937 yılının 21 Mart Newroz gecesi Harsik köprüsünün yıkılması ve köprüyle Kahmut-Pah bucağı arasındaki telefon hattının kesilmesiyle başladı. Kahmut karakoluna takviye için gönderilen jandarmaya pusu kuruldu. 26 Nisan’da, Askisor bucağındaki karakola hücum edildi. O gece Pah yakınlarındaki 9. Seyyar Jandarma Taburu Süvari Bölüğü’ne baskın düzenlendi. Üç gün sonra bir grup Mazgirt köprüsünü tahrip ederken, aynı anda üç askeri hedefe daha baskın yapıldı.

Mart-Nisan 1937’de olayların genişlemesi üzerine General Abdullah Alpdoğan komutasında başlatılan askeri harekât, 13 Eylül 1937’de sona erdi. Ayaklanmacıları 3 uçak filosu bombaladı. Operasyonlar sırasında is-



yancı aşiretler köylerini terk ederek mağaralara sığındılar. Mağaralar da bombalanınca buralarda birçok kişi öldü. Mustafa Kemal'in manevi kızı olarak gösterilen Sabiha Gökçen de bu harekâta görev aldı.

Yöre halkının bir kısmı başka illere gönderildi. Askeri harekâttan sonra yapılan yargılama 15 Kasım 1937'de sona erdi. Ayaklanmanın lideri Seyit Rıza ile 6 kişi idam edildi. Çok sayıda isyancı değişik hapis cezalarına çarptırıldı. Ancak olaylar durulmayınca 1938'de yeni bir ayaklanma çıktı. Bunun üzerine başlatılan ikinci askeri harekât sonunda Eylül 1938'de ayaklanma bastırıldı.

1938 katliamı Kemalist yönetim tarafından, başta Mustafa Kemal olmak üzere TC devletinin kurucuları tarafından önceden planlanıp gerçekleştirildi. Dersim aşiretleri direnme yanlıları, tarafsızlar ve devletle işbirliği yapanlar (milislik yapanlar) olmak üzere üçe bölünmüştü. Bava, Alişer ve Sahan suikastları ile Seyit Rıza'nın idamı bu zaman dilimindeki dönemeçlerdir. Seyit Rıza'nın oğlu Bava'nın öldürülmesini (Mart sonudur) takiben yedi kadar aşiret kendi aralarında bir ittifak oluşturup topluca direniş kararı alırlar. Ama bu aşiretlerin sadece birkaçı (Bahtiyar, Yukarı Abbas, Demenan ve Haydaran) bu karara sonuna kadar bağlı kalır. Alınan karara göre her aşiret kendi bölgesini savunacaktır. Yusufanlılar'ın yeminlerini bozarak bu kararı uygulamayışları TC ordusunun 19 Mayıs günü Kırmızı Dağ hattına dek ilerlemesine yol açar. Bu ani ve beklenmedik durum direnişin kaderi üzerinde büyük rol oynar. Sivil halk kitlesel halde Kutu ve Kalan derelerine sığınır. Alişer'in öldürüldüğü 9 Temmuz'dan sonra asker hemen her dağın zirvesini ve her vadiyi işgal eder. Bu tarihten Sahan'ın öldürüldüğü 28 Ağustos'a kadar geçen sürede sığınaklarda sivil halktan binlerce kişi katledilir. 28 Ağustos günü Sahan'ın öldürülmesi, (Bahtiyar direnişinin kırılması) 1937 direnişinin sonunu işaretler. Tarafsız aşiretler ara-

sına çekilerek onları direnişe çağıran Seyit Rıza sonuç alamaz. Görüşmeler yapmak üzere gittiği Erzincan'da yakalanıp diğer tutukluların bulunduğu Elazığ'a götürülür. Dersimli esirlerle birlikte askeri mahkemede "Dersim'i isyana teşvikten ve bu isyana katılmaktan" dolayı yargılanır. Kasım arası yargılamalar ve idamlar tarafından belirlenir.

Ekim ayı ortasında başlayan sözde yargılama 15 Kasım'da biter. 14 kişi beraat eder. Seyit Rıza da dahil 7 kişi idama, 37 kişi ağır hapis cezalarına mahkum edilir. 15 Kasım'da Seyit Rıza ve diğer altı kişi Elazığ Buğday Meydanı'nda şafakla birlikte infaz edilirler. Bu altı kişi, Seyit Rıza'nın oğlu Resik Hüseyin,

Kamer Ağa'nın oğlu Yusufanlı Fındık, Şeyhan reisi Uş Seydi, Demenan reisi Cebrail ve oğlu, Kureşanlı Hasan ve Haydaranlı Kamer Ağa'dırlar.

## İKİNCİ HAREKÂT:

Dördüncü Genel Valiliğin Munzur-Merho-Mercan dereleri arasındaki bölgeyi ve Kalan Deresi havzasını boşaltma kararı ve bu kararı uygulama girişimleri sonucunda olaylar devam etmiştir. Ovacık'tan gelen yedi jandarma, devletin o tarihe kadar gizli tutulan asıl amacını ve 1937 direnişine katılmamış olmakla yaptıkları vahim yanlışları yeni farkedilen Kör Abbas, Keçel ve Bal aşiretlerinden direnişçiler tarafından Mansul Uşağı Köyü'nde öldürülürler. Ardından Mercan Karakolu basılır. Bu sırada iki asker daha öldürülür.

1938 Ocağının başında sıranın kendilerine geldiğini anlayan adı geçen bölge aşiretleri ittifak halinde direnme kararı alırlar. "Askeri içimize sokmayalım, silahlanamız, ittifak yapmazsak hepimizi tek tek kıracaklar" diyerek direnişe geçerler. 1937'deki Kahmut Köprüsü baskını nasıl kasıtlı olarak birinci askeri harekâtın sebebi gibi gösterildiyse, Mansul Uşağı Olayı da bazı kaynaklar tarafından 1938'deki İkinci Harekâtın nedeni gibi sunulmaya çalışıldı. Her iki olay da TC ordusu tarafından birer bahane gibi kullanıldılar. 1938'deki ikinci harekât çevre illerden orduların aktarılması ve diğer hazırlıklar nedeniyle, daha da önemlisi dış dünyanın tepkisini çekmeyecek daha uygun bir fırsatın kollanması sebebiyle ancak 11-12 Haziran'da başlar.

**Her taraftan Dersim'e giren TC orduları Kalan-Merho-Mercan vadilerindeki halkı boşaltmayı amaçlar. Burası, Buyer Bava-Mahmunut Gedigi-Birman Gedigi-Keller Komu-Katır Tepe-Koçgölbaşı-Badikan-Karasakal noktaları arasındaki bölgedir. Yani Munzur-Mercan dağlarının**

**hemen dibindeki Dersim'in en kuzey bölgesidir. Zel ve Kırmızı Dağlar hattının kuzeyi de harekâtın kapsamına alınır.** Kısacası 38 harekâtının asıl hedefi Asıl/Eski Dersim'dir, Kalman Ocağı'dır.

**Yerinden yurdundan edilmek istenen Dersimliler ölüm dirim savaşına girer. Boşaltılmak istenen diğer bölge Ali Boğazı ve çevresidir. 19-22 Haziran günlerinde bu bölgede oturan Koçan grubu aşiretleri (Koç, Şam, Resik) de direnişe geçerler. 19 Haziran'da Amutka Karakolu kuşatılır ve çevredeki TC birliklerine saldırılır. Çarpışmalar 22 Haziran'a dek sürer. 22 Haziran'da Koçan aşiretleri Ali Boğazı'na sığınmak zorunda kalırlar. Uçak filoları Ali Boğazı'na bomba yağdırır.**

Kureşanlılar'ın Şeyhan kabilesi ile Yukarı Abbas aşireti Koçanlılar'ı desteklemek için direnişe geçerler. Böylece direniş doğusu ve batısıyla tüm Dersim'e yayılır.

24 Haziran günü Dersim'deki Dolu Baba (Tujik) işgal edilir. Ordunun köylerini ateşe verip halkını boşaltmaya çalıştığı Kırgat, Boduk, Midrik, Mitgel, Hotar, Ariki, Tenkali, Meraş, Keçeler köyleri ve Hikü mezrasının silahsız sivil halkı balta ve küreğe sarılır. Baltalı kürekli bu muharebe 28 Haziran'da kanla bastırılır. 29 Haziran'da Karasakal zirvesi işgal edilir. 11-12 Haziran'dan 29 Haziran'a kadar tam 60 köy boşaltılır ve yakılır. Köyler ve ormanlar ateşe verilir, hayvanları dahil halkın nesi varsa "ganimet" olarak gasp edilir, sivil halk ve direnişçiler kurşuna dizilmek veya batıya sürülmek üzere "esir" edilip belirli noktalarda toplanır.

Başbakan Celal Bayar, 29-30 Haziran 38'de TBMM'de yaptığı konuşmada "ordularımız pek yakın zamanda. Dersim mıntıkasının sakinlerini tamamen kaldıracak ve bu meseleyi esasından kesecektir" der.

2 Temmuz'da TC devleti Ahpanos, İksor ve Tujik dağına hücum eder. Çetin bir muharebenin sonucunda Tujik zirvesi işgal edilir. Kaçış yolları kapatılıp bir uçak filosu eşliğinde tek çıkış yolu olarak kasıtlı şekilde açık bırakılan Kalan Deresi'nde kırım yapılır. 14-16 Temmuz'da Kalan ve Demenan direnişçilerinin imhasına çalışılır. Mağaralar ayrı ayrı abluka edilir. Kalan Deresi ve Demenan mıntıkası kasıp kavrulur. **Ardından Dersim'de 1938'deki zorlu muharebelerin ağıtlara konu olan en ünlüsü, Laç Deresi (Dere Laçını) muharebesi olur. Laç Vadisi'ndeki çarpışmaların en şiddetlisi 19-24 Temmuz günleri arasında yer alır. Dersim'in en namlı silahşörleri Laç'ta birlikte dövüşür ve yarım asırdan fazladır dilden dile dolaşan bir destan yaratırlar.** TC ordusunun hedefi direnişin son sığınağı olan Laç Deresi'ni ele geçirmektir. Üç dört koldan kuşatılan Laç Deresi inatla direnir. Sonunda direniş kırılrsa da sade halk arasında direnişçi-

lerin intikamlarını fazlasıyla aldıkları inancı yaygındır. Halk, direnişçilerle tüfeklerinin arkasında yiğitçe düşükleri için onur duymaktadır.

Direniş kırıldıktan sonra vadinin tabanındaki mağaralar ve kayalıklar kuşatılır. Top ve makineli ateşi ve tahrip kalıpları atılarak bu mağaralar içindekilerle birlikte imha edilir. Dışarı fırlayanlar vahşice öldürülür. Kimisi kendisini Munzur Suyu'na atarak teslim olmaz. 19-24 Temmuz arasındaki çarpışmalarda Laç'ta 216 direnişçi katledilir. Kırık Mağara'da dinamitle imha edilmekten korkan aralarında Demenan'ın en önemli kolbaşlarından Hese Gewe ile Demenan reisi Cebrail Ağa'nın oğlu Hüseyin'in de bulunduğu 42 direnişçi teslim olur.

Ardından 27-30 Temmuz günleri arasında Mameki ve Erzincan tugayları ile Haydaran bölgesine yönelinir. Vartinik, Göldağı, Zel Dağı, Hengirvan, Zağge, Aşağı Rabat, Kutu Deresi girişi, Kerenko, Karasakal ve Buyer Bava'yı kapsayan tüm bölge kuşatılır.

Kuşatılan Haydaran bölgesindeki tüm direnişçiler mağaralarda sıkıştırılır. 100'den çok direnişçi öldürülür. 2-3 Ağustos'ta mağara ve kaya kovukları aranır. Çok sayıda direnişçi ve hayvan imha edilir. Hayvanlar ve eşyalar müsadere edilir. Direnişçi köyler yakılır. Ardından sıra genel bir taramaya gelir.

## ÜÇÜNCÜ HAREKÂT:

**Bu harekât toplama, toplu halde kurşuna dizme ve 1931'de İçişleri Bakanı Şükrü Kaya'nın raporunda planlanan Batıya toplu sürgünün hayata geçiriliş safhasıdır.** Bu tarihler arasında Dersim'in her tarafında aynı anda başlatılan ve amacı "girilmemiş hiç bir yer bırakmamak" olan genel bir operasyon yapılarak 'yasak bölgeler'in içinden ve dışından en az 5-7 bin kişinin (aşiret reisleri, kolbaşılar, seyitler ve aileleri) batı illerine nakli ve iskânı başlatılır. Dördüncü Genel Müfettişliğin önerisi ve İçişleri Bakanının onayı ile yerleşime yasaklanan, sürgün ve iskânı kararlaştırılan bölgeler iki adettir: 1-Kutudere-Kırmızıdağ-Haçıldere hattından Mercan dağları eteğindeki Karacakale'ye kadarki bölge, 2-Ali Boğazı ve çevresi, yani Koçan bölgesi.

Bu sırada her yanda terör estirilir. 12 Ağustos'ta bir uçak filosu Ali Boğazı'nı bombalar. 13 Ağustos'ta Kırmızı Dağ çevresindeki çatışmalarda 300 direnişçi öldürülür. Aynı gün Ali Boğazı ve Tağar Deresi tabanındaki harekâta kömler yakılır, hayvan sürüleri gaspedilir. 14 Ağustos'ta 83 Demenanlı ve Haydaranlı direnişçi öldürülür. 15 Ağustos'ta Laç Deresi tabanında yeni bir tarama yapılarak 281 Demenanlı ve Haydaranlı öldürülür. Batıya nakledilmek üzere toplanan Yusufanlılar'ın 149'u katledilir. 15 Ağustos'ta Zimeq ve çevresinde çok sayıda direnişçi öldürülüp köyleri yakılır.



Batıya sürülmek üzere insan avına çıkan 41. Tümen Deşt yöresindeki köylerde direnişle karşılaşır. Direndikleri ve direnişçilere yataklık ettikleri gerekçesiyle Zimek/Zimbık, Xeç, Kirnik ve Bornak köylerinden 395 kişi öldürülür. Şıxmamed aşiretinin merkezi Hiç (Xeçe) köyüne bir gece baskını yapılarak top-mitralyöz ateşi ve süngüyle toplu kırım yapılır. Hiç ve Zimek toplu kırımı işte bu sırada, 15 Ağustos günü yapılmıştır. Yine 15 Ağustos günü Çukur ve Pah civarındaki taramada çok sayıda Haydaranlı katledilir. 31 Ağustos'ta yeni bir tarama hareketiyle esir edilmiş olan binlerce kişi kabileler halinde Batıda saptanan yerlere sevk edilirler. Hozat'a getirilen Karaca seyitleri ve halkı makinalı tüfeklerle katledilir. Sarı Saltıklı Seyit Seyfi Dede de bu olayda öldürülür. Böylece 31 Ağustos'ta askeri harekât tamamlanır.

Bir sahne, yaşlı bir ağzdan bir sahne, karanlık bir sahne;

"Biz bilmez idik bizleri öldürmek için topladıklarını. Biz bilmez idik bizden bu kadar nefret ettiklerini. Bizleri bir çayırda topladılar. Geniş büyük bir çayırda, çayırda yanından Munzur nehri akıyordu, bizim nehrimiz. Biz ki o çayırda saz çalardık, aşık olurduk gizli gizli. O çayır sonumuz olacakmış, bilmez idik. Kanlarımız Munzur nehriyle kıpkızıl akacakmış. Bizi topladılar çayıra ve biz yani 300 adet genç, yaşamımızın sonu için toplanmışız oralara, bilmez idik. Bir baktık ki bizi çember halinde dizdiler o çayıra. Sonra ben ne oldu bilemedim, bir asker ağa yardım etti, kurtuldum. Kaçtım, çıktım tepenin başına. Bekledim, gözümde yaş kalmadı. Korktum ama kaçıp gidemedim bekledim. Bir ateş yandı dev gibi. 2 katlı bina gibi alevleri vardı. Çayırın ortasına yığılmışlardı odunu ve yakmışlardı. Bizim oralarda odun çoktu ve asker ağa çayır çayır yakıyordu canlarımızı bizim odunlarımızla. Ateşin etrafına toplanmış ellerindeki tenekelere vuru-

yorlardı. Önce anlamadım, bekliyordum ne olacağını bilmeyerek. Sonra bağırma sesleri geldi. Acı acı inlemeler, haykırırlar. Meğer kimse duymasın diye çığlıklarını ordakilerin böyle tuhaf sesler çıkartırlarmış. Gün ışıdığına kızıla boyanmıştı Munzur. Kan kızılına. Süngülerle öldürülmüş insanların bedenleri vardı orda. 300 adet genç ceset. Çoğunu tanırdım, daha evlenmemişlerdi dahi. Asker ağa bizi sevmemişti!"

Bir diğer tanık ise "1938 yıllarıydı. Üstümüzden uçaklar geçiyordu. Sanki bulunduğumuz yerde bizi görmüşlerdi. Köyün doğusundaki Gir Tepesine bir miktar kâğıt atıldılar. O tarafa gidip kâğıtlardan birini aldım. Üzerinde hançer saplanmış bir yılan resmi vardı. Yılan bizler, saplanan hançer ise devletti. Çok zor günlerdi. İnsanlar yargısız ve sorgusuz öldürülüyorlardı." diyerek yaşananları adeta özetliyordu.

Dersim isyanından sonra Dersimliler sürgünlere maruz kalmış ve yurdun dört bir yanına zorla göç ettirilmişlerdir. **Dersim, tarihi boyunca nice yiğitleri konuk etmiş ve dağlarında saklamıştır. Dersim dağları yiğitlerin kanyla sulanmış ve yiğitler toprakta tohum olmuşlardır.** Türkiye devrimci hareketinin kalbinin attığı en önemli yerlerinden biri olan Dersim, son yıllarda adından sıkça söz ettirmektedir. Dersimliler yıllardır olduğu gibi şimdilerde de devletin saldırılarına maruz kalmaktadır. Zorla koruculuk dayatması, Munzur'da baraj yapılması ve halka yönelik askeri saldırıların artmasıyla tepkiler de bir o kadar büyümüştür. Dersimliler Munzur'da yapılması düşünülen baraja karşı çıkarak, zorla koruculuk dayatmasını kabul etmeyerek, gerillanın yaşam alanlarından olan ormanlardan bilinçsizce ağaç kesmeyecek ve yüzünü halk savaşına çevirerek, örgütlü mücadele vererek safını netleştirmesi gerekmektedir, çünkü doğru olan budur, halkın çıkarına olan budur.

**Mersin Üniversitesinden bir YDG'li**



# KOLEKTİFİN SESİ

## ***Olmazı olur kılmak!***

***Ünlü devrimci önder Che'nin bu meşhur sözü, esasta iradeye yapılan bir vurgudur. İrade, özne olma bilincinin eylemidir. Verili koşullarda olabilmesi az olanı olur kılma, uzağı yakına çekebilme eylemidir ki o (irade) olmadan devrimci olabilmek mümkün değildir.***

**“Gerçekçi ol, imkansız iste!”**

Ünlü devrimci önder Che'nin bu meşhur sözü, esasta iradeye yapılan bir vurgudur. **İrade, özne olma bilincinin eylemidir.** Verili koşullarda olabilmesi az olanı olur kılma, uzağı yakına çekebilme eylemidir ki o (irade) olmadan devrimci olabilmek mümkün değildir.

Bilim, her şeyin bir yasa gereği var olduğunu anlatır bize. Bilim, olabileceklerin, olması olası her şeyin izahıdır ve bu izahatta esasların, talilerin, olması daha mümkün olanların oranını rahatlıkla görebiliriz. İrade ise, her şeye özne bilinciyle şekil verme çabasıdır. **Bilim, bilinçli olmayı gerektirdiği ölçüde, irade özne olmayı ve eylemin yadsınamazlığını gerektirir.** Çokça bilindiğinin aksine irade ve bilinç birbirine tezat kavramlar değildir ve yaratıcı şekilde birleştirilebildikleri oranda güçlenebilen özelliklerdir. Tek başına irade veya tek başına bilinç, eksik kavramlardır. Bilinç, iradeyi de kapsadığı ölçüde değerlidir. İradeyi yadsıyan bir bilinç, tam anlamıyla bir bilme eylemi değildir. Bilinç ögesini değerli kılan, nesnel her değerlendirmeden anda ne yapacağını çıkarabilme çabasıdır. **Örneğin faşizm tespitini her bilinçli insan yapabilir ancak gerçek bilinçli insan, faşizm gerçekliğinin değişebileceğini de bilen ve bu uğurda mücadele eden kişidir.** Sadece faşizm ger-

çeğini gören “bilinç”, iradeyi ve öznenin değiştirebilir gücünü yadsıdığı için nesnel değildir. Bu nedenle iradeyi bir an bile göz ardı eden “bilinç”, koşullara teslim olmayı da beraberinde getirebilecektir. **İrade ve bilincin yaratıcı birlikteliği, devrimci mücadele için kaçınılmazdır. Büyük yenilgiler bilinçsiz iradeden veya iradesiz bir bilme eyleminden kaynaklanır.** Evet, faşizm güçlüdür ancak yenilebilir. Bunu bilmeden sürekli bir faşizm korkusu içerisinde yaşamak mümkündür. Evet, faşizm yenilebilir ancak anda güçlüdür de. Bunu bilmeden erken kalkışmalara girişmek büyük hata olacaktır.

Tarihsel gelişmelere baktığımızda, irade ve bilincin önemini daha rahat anlayabileceğimiz ortadadır. Devrimciliğin inatçılığı, mümkün olmayan ve insanüstü görünenleri gerçek kılması irade ile açıklanabilecek bir durumdur. Şunu unutmamak gerekir ki irade, bilimsel açıdan olamayacak olanı olur kılma eylemi değildir. Bu mümkün de değildir zaten. **İrade, olma olasılığı az olanı olur kılabilme eylemidir.** Belirli bir anda kendi gücümüzle yapabileceklerimizin bir sınırı vardır ancak bu sınır, kendisindeki özneyi göremeyenlerin yapabileceklerinden çok daha fazladır da aynı zamanda. İnsan bedeninin acı çekmesi bir gerçektir ancak bu acının dayanılmaz olması gerçek bir yargı değildir. İşkencelerde direnişin ve her türlü acıya göğüs germenin açıklaması tam da budur. Gericiler ordular tarihte



hep büyük ve güçlü olmuşlardır ancak onlar bilimsel olarak yenilmez değildirler. Bilincin eylemiyle görkemli orduların dağıldığına sınıf mücadelesinin tarihi defalarca tanıklık etmiştir. Bu tanıklık, her seferinde bilinç ile iradenin birleşmesinde anlam kazanmıştır. Her yenilgi de bilinç ile iradenin çözülemeyen çelişkisinde gizlidir. Spartaküs köle ordusuyla haklı bir uğraşı temelinde Roma soylularını defalarca kez yenilgiye uğratmıştır ancak Spartaküs'ün sınıf mücadelesine ilişkin bilgisi yetersizdi ve nihai olarak yenilmesi kaçınılmazdı. Paris Komünçüleri haklı talepleri ile eyleme geçtiklerinde "başarılamaz" denileni gerçekleştirmişlerdi ancak sınıf mücadelesinin yasalarına tam anlamıyla hakim değillerdi ve burjuvazi onları kısa sürede tekrar yenilgiye uğratmıştı. **Bu nedenle sadece cesaret, irade ve dolaysızca girilen pratik, geçmişin ve o anın deneyimlerinden sentezlenen bir bilme durumundan yoksunsa başarılı olmayacaktır.** O halde bilinç ögesinin her şeyden fazla gerekli olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz.

Bilinç olmadan, büyük orduları yenilgiye uğratabilecek stratejilerden ve taktiklerden de yoksun kalınacağı açıktır. Kapitalizmi yenilgiye uğratabilecek isteyen birisi de onu var eden yasalara, güçsüz ve güçlü yanlarına hakim olmalıdır. Örneğin artı değeri, değer yasasını bilmeden kapitalizmi anlamak ve onu tam anlamıyla yenmek mümkün değildir. Burada bahsini ettiğimiz

yenme eylemi, sadece askeri bir yenme eylemi değildir. Burjuvaziye yenilgiye uğratıldığını söyleyen birisinin, burjuvazinin nasıl oluştuğunu bilmemesi durumunda kendisinin de burjuvalaşmayacağı iddia edilemez. Keza sınıf mücadelesinin tarihi bu konuda da bizlere örnekler sunmaktadır.

O halde bilinç, bilme eylemi asla küçümsenemeyecek ve bir süreliğine dahi bir kenara bırakılmayacak bir değerdir. **İrade olmaksızın devrimci olunamayacağı bir gerçektir ancak bilinç olmadan da devrimci olunamayacağını bu yargının en başına koymamız gereken bir gerçektir.** İşte bu sentez, sınıf mücadelesinin acılarıyla, sevinçlerle, yenilgilerle ve zaferlerle dolu tarihinden edinilmiştir. İşte bu nedenle iradeye yaptığımız her vurgu aslında ve esasta bilince yaptığımız

vurgulardır. Bundan sonra da devrimci iradeye yapılan her vurguyu aslında bilinç ögesine yaptığımız anlaşılmalıdır. Çünkü devrimci bilinç, devrimci iradeyi de kapsayan bir konudur.

**Kendi faaliyetimizde yaşadığımız sıkıntılar ve onların çözüm yöntemleri, bilinçlenme düzeyimizle ilgilidir.** Sorunlarımızı var eden nedenleri, yasaları çözümlenemediğimiz ölçüde onları çözmek konusunda da başarısız kalacağımızı rahatlıkla iddia edebiliriz. Genel çapta örgütümüzün on binlerce genç saflarında neden örgütlenemediğini burada örnek alalım ve kabaca incelemeye çalışalım. Bu durumun hemen akla gelen iki nedeni olabilir. Bunlardan birincisi esasta politikalarımızın kitleleri ilgilendirmiyor oluşudur. İkincisi ise politikalarımız doğru olsa dahi onları kitlelerle buluşturmuyor oluşumuzdur. Kabaca aklımıza gelen bu iki durum, bahsi geçen sorunun çözümünü de rahatlıkla anlaşılacağı üzere kendi içerisinde barındırmaktadır. Ancak bunlardan hangisinin doğru tespit olduğunu anlamak için elimizde daha fazla veri olması gerekmektedir. İşte bize gereken daha fazla veri de sorunu anlamamızı sağlayacağı gibi sorunu çözmemize de vesile olacaktır.

Politikalarımızın kitleleri ilgilendirip ilgilendirmediğini bilmek istiyorsak onları mutlaka kitlelere sunmamız gerekecektir. Eğer politikalarımızın doğruluğunu

bilmiyorsak ve onları kitlelere götürmemişsek sorunun çözümü yine kitlelere gitmekle mümkündür. Böylece hem politikalarımızın doğruluğunu görmüş olacağız hem de kitleselleşmek için ne yapmamız ve ne yapmamamız gerektiğini öğreneceğiz. Bu örnekte de görüldüğü gibi bilinç ögesinin bir yönüne vurgu yapıyoruz. Bu vurgu, bizzat kendi pratiğimizden çıkardığımız bir bilme eylemidir. Bu öğrenme eylemiyle edinilen bilginin geçerliliği, onun tekrar pratiğe rehberlik edip etmemesiyle ilgilidir. Pratikte kullanılmayacak bir bilgi, anlam ifade eden bir bilgi değildir.

**Gerek daha önce sentezlenen bilgilerle (teoriyle) gerekse de kendi pratiğimizden edindiğimiz deneyimlerle bilinçlenebiliriz.** Bu ikisinin yaratıcı birleşimi, devrimci bilincin olgunlaşması anlamına gelir. Bu bilinç, doğal olarak iradeye de yön verir nitelikte olacaktır. Devrimci bilincin yenilmezliği de bu niteliklere sahip olduğu oranda gelişecektir. Devrimci bilincin gelişmesi, devrimci iradenin de gelişmesi anlamına gelir.

Sürece hakim olabilme yeteneği, iradeye yön verebilme ve hayatın gidişatını etkileyebilme yeteneğidir. Marksizm, devrimci ideolojinin birinci ayağı olarak bir bilme durumunu önümüze koymuştur. Onu kavraya-

bilme, ancak devrimci eylem ile mümkün olmuştur. İşte Bolşevikler ve yoldaş Lenin, tam da bunu yapmışlardır. **Bir kere devrimci bilincin yönlendirmesini anlayan Lenin, onun gerektirdiği tüm esneklikleri ve gereklilikleri kavrayarak iradeyi şekillendirmiş ve özü kavrayarak geliştirmiştir.** Bu bilinç olmaksızın daha öncesinde olmayan Bolşevik Parti ilkelerinin ve çalışma tarzının, Ekim Devriminin oluşmasını beklemek anlamlı değildir. Bilincin yönlendirmesinde esnekliği, iradeye yön vermeyi, sabırlılığı ve “mucizeyi” Bolşevik Partinin tarihinde görmek mümkündür. 1905 yenilgisinin sonrasında koşulları bilinç ögesiyle değerlendiren Bolşeviklerin umutsuzluğa kapılmamaları ve devrimci iradenin en güzel örneklerini sergilemeleri bir gerçektir. Gücsüz olanın nasıl güçlü olduğu ve 1917 Ekim’inde artık her şeyin nasıl değiştiği bir gerçektir. Dünyanın en “güçlü”, en teknik donanımlı ordusu olan Hitler’in Alman ordusunun Stalingrad direnişinde beklenmeyen bir biçimde yenilgiye uğratılması bir gerçektir. Bu gerçekler, bilimsel olarak olamayacak olan değil ancak daha öncesinde örneği olmayan gerçeklerdir ki işte bu gerçeklerde devrimci bilinç ile devrimci iradenin yaratıcı birlikteliği vardır. Aynı şekilde Çin örneğinde olduğu gibi artık her şey bitti denilen bir dönemde, Kızıl Ordunun ağır bir yenilgi sonrasında tekrar hayata tutunmasında ta-





rihi Uzun Yürüyüş'ün önemini kim reddedebilir. Büyük Usta Mao'nun asla karamsarlığa kapılmadan ve büyük bir bilinçle gerçekleştirdiği bu yürüyüşün, başarısızlığı başarıya çevirdiğine tarihin kendisi tanıklık etmiştir. **Tüm bu başarıların arkasında devrimci bilincin yönlendiriciliğinde, olmazı olur kılan devrimci iradenin olduğu açıktır.**

Türkiye Devriminin henüz tamamlanmayan tarihinde de bilinç ile iradenin bulunduğu muazzam anlar vardır. Uzun uzadıya bir örnekler listesi çıkarmaya yetecek kadar fazla olan bu anlar, merak edenler için incelenmeyi beklemektedir. Az sayıda güçle dize getirilen büyük orduların varlığı bir masal değil, fazlasıyla anılmayı hak eden gerçeklerdir. Ancak burada irade ile bilincin birlikteliğine defalarca kez vurgu yapmak gerekmektedir. **Devrimci irade, her zaman ileri atılma eylemi değildir. Devrimci irade maceracılık değil, somut koşulların tahlili ışığında yapılabilecek olanlar arasında en iyisinin yapılabilmesi eylemidir.** Çin Devrimi tarihine baktığımızda görebileceğimiz gibi bazen düşmanın elinde yıllar boyunca deli taklidi yapabilme eylemidir. **Koşulların ve şartların gerektirdiği zamanlarda daha büyük bedeller ödetmek için bedel ödeme eylemidir. Bazen de tüm sınıf kinine rağmen geri çekilmeyi görebilme eylemidir.** Nasıl ki ileri atılma, sınıf mücadelesi için gereken eylemleri gerçekleştirme bir irade biçimiye koşulları tahlil ederek Lenin gibi ülke topraklarının önemli bir kısmını kaybetmeyi göze alarak Brest Litovsk anlaşmasını imzalamak da bir irade biçimidir. **Önemli olan, o iradeye bilincin ama rastgele değil devrimci bilincin kılavuzluk etmesidir.** Aksi takdirde büyük hatalar ve yenilgiler kaçınılmaz olacaktır.

Bunun dışında devrimci bilinç, olanı sorgulama eylemidir. **Bilinç, tam da bu nedenle statükocu değil değişen, ilerleyen ve sorgulayan olarak kabul edilmelidir.** Devrimci bilinç, somut koşulları tahlil edebilmektir. Şunu unutmamak gerekir ki ilerleme, yadsıma eylemi olmaksızın gerçekleştirilemez. Eğer her şey değişiyorsa, zafere giden yol da birçok biçimde değişmek zorundadır. Geçmiş öğrendiğimiz kadar onu yadsımak zorunda olduğumuzu da bir an olsun unutmamalıyız. Sınıf mücadelesinin her yerde kullanılabilir şablonları yoktur ve olamaz da. Bu nedenle daha öncesinden duyduğumuz her şeyi doğru

kabul etmeye hakkımız yoktur. Bu devrimci bilincin, şüpheli olması durumudur. Edindiğimiz her bilgi, pratik içerisinde ve somut koşullar gereğince irdelenmeli, sınanmalıdır. Devrim tarihinde parlamento seçimlerinin boykot edildiği örnekler de vardır, parlamentoya girilen zamanlar da. Sadece bu örnekler bakarak bir sonuç çıkarmaya çalışmak ise devrimci bilinçten yoksunluktur. Somut koşulları değerlendirerek ve deneyimleri de inceleyerek bir sonuca varılmadan hareket etmek, yanlış yapabilme olasılığını baştan göze almak demektir.

İçinden geçtiğimiz süreç, kitlelerin kendiliğinden hareketlenmesinin arttığı, ancak devrimci mücadelenin bu hareketlenmeye eşlik edemediği bir süreçtir. Egemenler, akla gelebilecek her araçla devrimci iradeyi teslim almaya çalışıyorlar. **Tutuklamalar, baskılar, yasaklamalar kadar medyasıyla, sokaklara kurdurduğu binlerce kamerasıyla, kolluk kuvvetleriyle ve daha akla gelebilecek tüm araçlarıyla bunu yapıyor. Bizleri tembelleştiren, asalaklaştıran, kitlelerden koparan ve yalnız olduğumuzu düşündüren her şey, irademizi kırmak için işbaşında.** Gericiliğin ideolojisi, bizi her an güçsüz olduğumuza inandırmaya çalışmaktadır. Onu yenmek, devrimci bilinç ile mümkündür. Kitlelerle bağlarımızın kopuk olduğu bu dönemde sürekli onlara gitmek, düzenli yaşamak için çabalamak, “diğerlerinin daha öncesinde yapmadıklarını” yapmak, bazıları uzaklaşsa da devrimci kalmak, sürekli incelemek bir irade biçimidir ve bu iradeye bu dönemde ne kadar ihtiyaç duyduğumuz açıktır. **Egemenleri yenilgiye uğratma eylemi, kendi içimizdeki gerici, tutucu, kısacası burjuva-feodal yanları yenilgiye uğratma eylemiyle beraberdir.** Kendisini sorgulamayan, kendi hatalarını göremeyen bireyin, devrimci mücadele içerisinde sürekli başarı kazanması mümkün değildir. Sınıflı toplumun yasalarını, onu var eden nedenleri, doğanın yaşayışını ve yasalarını, sınıf mücadelesinin gerekliliğini incelemeli, kendimizi sorgulamalı ve eylemimizi bunlarla iç içe inşa etmeliyiz. Devrimci iradenin teslim alınmazlığı, daha önceden de belirttiğimiz gibi bunu sürekli kılmakla mümkündür. **Herkes uyurken kendisi uyuyanın, diğerlerinden bir farkı yoktur. Herkes uyurken kendisi uyanık olan bir anlam ifade eder. Ancak herkes uyurken kendisi uyanık olan ve diğerlerini de uyanırdıran, gerçekten irade gösterendir.**

# Halka hizmet et!

***Daha önceki değerlendirmelerimizde sistemin yoğun ablukasının sonucunda gençliğin örgütlenme talebinin olmadığı ancak sisteme de yedeklenmediği, sistemin çağrılarına da uymadığı ve bireyselleştiği vurgusunu yapıyorduk. Bu tespit içinden geçtiğimiz süreçte değişime mahkumdur.***

Son dönemde sıkça vurguladığımız ve açıkça gördüğümüz gerçek, emperyalist-kapitalist sistemin krizinin derinleşmesine paralel dünya halklarının mücadelesinin ve bu krizin ülkemizdeki etkisinin ve faşist sistemin zayıflığının ve saldırganlığının sonucunda halk hareketinin yükselmeye başladığıdır. İşçi-emekçi eylemlerinin kitleselleşmesi, birçok grevin peşi sıra örgütlenmesi, genel kitle eylemlerine katılımların önceki senelere nazaran artması vb gelişmeler yükselen hareketin verileridir.

Bunun gençlik içindeki yansımaları ise alanlarımızda görmekteyiz. Gençlerin, devrimci önderlerin hayatını öğrenmeye daha fazla ilgi göstermesi, özellikle son 1 Mayıs'ta birçok alanımızdan yoldaşın birbirinden bağımsız olarak gözlemledikleri gruplar halinde örgütsüz liselilerin-gençlerin arayış içinde olduğu, eylemlere katıldığı tespitine uygun örnekler daha da artacaktır. Daha önceki değerlendirmelerimizde sistemin yoğun ablukasının sonucunda gençliğin örgütlenme talebinin olmadığı ancak sisteme de yedeklenmediği, sistemin çağrılarına da uymadığı ve bireyselleştiği vurgusunu yapıyorduk. Bu tespit içinden geçtiğimiz süreçte değişime mahkumdur. 1 Mayıs, ÖSS karşıtı eylemler, hem kendimizin yaşadığı hem de diğer örgütlerden de gözlemlediğimiz gruplar halinde gençlerin tanışma-ilişki kurma çabası, çok satan kitaplar listesinde devrimci önderlerin biyografilerinin öne çıkması vb şimdiden önümüzdeki fırsatları arttırmaktadır.

Bununla birlikte kitlelerin kendiliğinden ekonomik-akademik örgütler kurmadığını, bu nedenle bizim öncülüğümüzün önemini sıkça vurguluyorduk. Ancak son süreçte birçok alanımızda öğrencilerin bağımsız-kendiliğinden ufak çaplı örgütlenmeler kurduğuna tanık olmaktadır. **Sonuç itibarıyla, daha önceki değerlendirmelerimizdeki tespitlerimiz (gençliğin örgütlenme talebinin olmaması ve kendiliğinden örgütlere rağbet etmemesi) günümüz için halen esas teşkil etmektedir. Ancak son**

**süreçte yoğun şekilde elde ettiğimiz veriler bu gerçekliğin değişmeye başladığını, özellikle ileri kitle içinde hareketlenmenin olduğunu ve daha da gelişeceğini bizlere göstermektedir.** Bu değişimi, ivmeyi, eğilimi göz önüne alarak kitle faaliyeti-kitle örgütleri üzerine yaptığımız vurguların önemi artmaktadır. Örgütümüzün bu konuda atacağı adımların boşa gitmeyeceğini, kitlelerden cevap alacağımızı bizlere göstermektedir. Aynı zamanda bu konulara yoğunlaşmadığımız, statükocu tarzı, bireysel ve kitlelerden kopuk çalışmayı sürdürdüğümüzde kaybımızın daha da fazla olacağı anlaşılmalıdır.

Özellikle ileri kitle içinde devrimci mücadeleye yönelik olumlu bir yaklaşımın ortaya çıktığını, eylemlere katılımın arttığını, örgütlere, devrimci harekete olan ilginin yükseldiğini vurguluyorsak ileri kitleler içinde çalışmamızı yürüttüğümüz YDG'nin önemi de artmaktadır. DKÖ'ler içinde çalışmaya önceki sürece nazaran daha fazla yoğunluk vereceksek bu çalışmalar içinde YDG'yi tanıtmaya, geliştirme, kurumsallaştırma, kitleselleştirme hedefi her zaman ön planda olacaktır.

Önümüzdeki süreçte egemenlerin halkımıza yönelik saldırılarının artacağı açıktır. Ekonomik ve siyasal krizin varlığı, bizlerin kitlelerle güçlü bağlar kurmanın önemli olanaklarını sağlayacaktır. Bu olanakların doğru değerlendirilmesi için kitlelerle doğru tarzda bir ilişki kurulmalıdır.

**Öğretmeden önce öğrenmeyi bilmeliyiz**  
**Büyük Öğretmen Başkan Mao'nun, öncelikle kitlelerin öğrencisi olmaya yaptığı vurgu, önümüzdeki sürecin ilk halkası açısından asla unutulmaması gereken bir slogan olmalıdır.** Kitlelerin öğrencisi olalım şiarı tüm yoldaşlarımız tarafından sürekli tekrar edilmeli ve hatalarımız, kitle çalışmasının içerisinde gözlemlenmelidir.

Bugünkü mevcut durumumuz, kitlelere öğretebilecek seviyeye gelemediğimizi göstermektedir. **Ace-**

**mi aceleciliklerimiz, sol söylemlerimiz ve sağ pratiklerimiz, kitlelerin öğretmeni olma, onları örgütlenme konusunda ne kadar eksik olduğumuzu bize göstermektedir.**

Bu dönemde her çalışmamızı kitlelerden öğrenmeye adapte etmemiz gerekmektedir. Tüm yoldaşlarımız, her alanda kitlelerin yanına gitmeli, onları ısrarla ve asla bıkip usanmadan dinlemelidir. **Konuşmadan önce dinlemeyi bilmek, tüm yoldaşlarımızın ilk elden edinmesi gereken en önemli özelliklerden birisi olmalıdır.** Konuşmadan önce dinleme, düşünme ve diğer yoldaşlarla tartışma kültürü oluşmayan hiçbir faaliyetin onaylanması mümkün değildir. Unutmayalım ki kitlelere kendimizi anlatacak çok zamanımız olacaktır ama onları dinlemeden ve aceleyle yaptığımız tüm konuşmalar, kitlelerin bizi yanlış anlamasını da beraberinde getirecektir.

Kitlelerin dilinden konuşamayan yoldaşlarımızın başarı elde edebileceğini düşünmek, en basit ifadeyle saflıktır. Bugün, adım atmadan önce defalarca kez düşünmek zorundayız. Kaybettiğimiz yıllar düşünüldüğünde, adım atmadan önce düşünmeyle kaybedeceğimiz zamanın niceliği söz konusu bile edilemez. **Kitlelere kendimizi sunarken açık olmak ve dürüst davranmak zorundayız.** Gücümüzü abartanlar veya mevcut gerçekliğimizi güçsüzlük olarak kitlelere sunanlar, asla kitlelerin güvenini kazanamazlar. Bolşeviklerin 1917'de onları zafere götüren en önemli erdemlerinden birisi, kitlelere karşı açık olmaktan çekinmemeleridir. Bu nedenle kendimizi sorgulamaktan ve kitlelere sorgulatmaktan çekinmemeliyiz.

**Kitlelerle, halkla bütünleşme konusu oldukça önemli bir yerde durmaktadır.** Bu yalnızca pratik kitle çalışması ile sınırlı tutulabilecek bir konu değildir. Düzenli ve sistemli şekilde bildiriler dağıtabilir, Ajitasyon/Propaganda konuşmaları yapabiliriz ama bu, kitlelerle bütünleştiğimiz anlamına gelmeyecektir. **Sistemli çalışmaya yön vermesi açısından halkçı yönümüzü geliştirmek, kitlelerle diyalog kurmak oldukça önemli bir yerde durmaktadır.**

Halkın bir parçası ve halkın kurtuluş mücadelesinin neferleri olduğumuz bilince çıkarılmadığı, halkın acı ve özlemleri sahiplenilmediği-hissedilmediği müddetçe halkın yanında olmak, halkın nabzını hissetmek, kendiliğinden hareketlerin içinde yer almak mümkün olmayacaktır. Bu, özellikle hak alma mücadelesi içine giren, sistemle karşı karşıya gelen kitleler açısından çok daha önemli bir yerde durmaktadır. Grev yapan, ekonomik hakları için sokağa çıkan emekçilerin, demokratik hak mücadelesi veren Kürt kitlelerinin ve diğer ezilen, dışlanan kesimlerin mücadelelerinin yanında ve içinde yer almazsak sınıf mücadelesine yön vermek, devrimi ilerletmek mümkün değildir.

İşçi sınıfının önderliğini savunan ve temsil eden bir geleceği-hareketi sahiplenen yoldaşlarımız açısından alanımızda binlerce emekçi gelecekleri için yürürken eylemlere katılmamak veya organize şekilde eylemlerde yer almamak, böylesi bir gündem ortaya çıktığında yerel çalışmalarımızı bu doğrultuda yeniden gözden geçirmemek; alanımızda grev yapan işçilerin yanında olmamak, yalnızca destek ziyareti ve röportajla yetinmek kabul edilemez. Devrimimizde köylülüğün temel güç olduğunu savunmamıza rağmen alanımızda köylülerin kuraklığa, taban fiyatlarına karşı mitinglerine katılmamak, toprak mücadelesi veren köylülerin gündemini öne almak, sadece gazeteci sıfatıyla gözlemlemeye gitmek, örgüt olarak organize olmamak, dayanışma-destek kampanyaları örgütlememek kabul edilemez. Devrimin-gerilla savaşının T. Kürdistanı'ndan yayılacağını vurgulayan, esas örgütlenme alanı olarak T. Kürdistanı'nı seçen örgütümüzün militanları olarak Kürt ulusunun demokratik hak talepleri uğruna mücadelesine katılmamak, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerini savunan bir örgüt olarak operasyonları yeterince gündemimize almamak, serhıldanlara-militan eylemlere dahil olmak kabul edilemez. Devrimci mücadelemizi örgütlemeye özgün bir alan olarak gençlik, özelde de öğrenci gençlik içindeki faaliyet yürüten devrimciler olarak öğrenci gençliğin somut sorun ve talepleri doğrultusunda çalışmalar yürütmek, özörgütüllükler içindeki çalışmalarda isteksiz olmak, öğrencilere yönelik saldırı ve baskıları gündemimize almak kabul edilemez.

Bu nedenle özellikle Başkan Mao'nun yazılarında sıkça vurguladığı *"Halka hizmet et!"* şiarı-çağırısı kavranması oldukça önemli yerde duran bir içeriğe sahiptir. Hem Mao yoldaşın bu çağırısı yapmasının hem de başta Filipinli yoldaşlar olmak üzere komünist hareketin bu çağırısı sahiplenmesi boşuna değildir. *"Komünist Partisi ve onun önderliğindeki Sekizinci Yol Ordusu devrimin müfrezeleridir. Bu müfrezelerimiz kendilerin bütünüyle halkın kurtuluşuna adanmışlardır ve bütünüyle halkın çıkarları için çalışmaktadırlar. (...) Eğer kusurlarımız varsa bunların ortaya konulmasından ve eleştirilmesinden korkmayız çünkü biz halka hizmet ediyoruz."*

*"Alçakgönüllü ve ihtiyatlı olmalıyız, kendimizi beğenmişlikten ve acelecilikten sakınmalıyız ve Çin halkına bütün kalbimizle hizmet etmeliyiz"*.

*"Bütün kalbimizle halka hizmet etmek, yığınlardan bir an bile ilgimizi kesmemek; kişinin veya küçük bir grubun değil de her şeyde halkın çıkarlarına hizmet etmek; halk önündeki sorumluluğumuzu Partinin yönetici organları önündeki sorumluluğumuz ile mutabakata vardırarak; işte bunlar çıkış noktamızdır"*. Mao yoldaşın bu vurgularını anlamak ve hayata geçirmek oldukça önemlidir.

**“Marksizm, bilimsel bir doğrudur ve eleştiriden korkmaz.” Mao**

## Devrimcilik müdahale demekse...

**Kişinin kendine müdahalesi hata ve yetmezleri karşısındaki tutumu aynı zamanda devrimcilik iddiasının da ölçütüdür.** Devrimcilik müdahale demekse her devrimci yaşamın her alanına müdahale etmelidir. Kişi devrimci saflara katılmadan önce burjuva-feodal sistemin yüzlerce yılda yarattığı geleneklerin, düşünce sisteminin, ahlaki değerlerin etkisi altında yaşamaktadır. Düşünce sistemi, yaşam alışkanlıkları bu düzenin bir parçası olarak şekillenir, kişilik özellikleri edinilir. **Bir birey kendine karşı mücadele içinde olmadıkça her zaman devrim saflarında bir ayağı topal şekilde yürür. Kendi içindeki düşmanla savaşmayan, hata ve zaafına karşı uzlaşmaz olmayan her bireyin geleceği yine burjuvazinin sınırlarıdır.**

Doğa, yaşam her şey çelişme halindedir. Karşıtını barındırmayan hiçbir olgu yoktur. Doğru ile yanlış, hata ile başarı, ileri ile geri, güzel ile çirkin hep bir arada, hem iç içe geçmiş hem de birbirine karşı mücadele içindedir. Biri olmadan diğeri, diğeri olmadan öteki olmaz. Bundandır ki her insan doğru şeyler yapabileceği gibi hatalar da yapabilir. Bir insanın hata yapmayacağını ancak bilimden haberi olmayan ahmaklar söyleyebilir. Yoldaş Stalin **“Ancak ölümler hata yapmaz”** der. Canlı-dinamik olan her şeyin cansız ve edilgen hali de vardır. İleri olanın geri yanları da vardır. Bilgili olanın bilgisiz olduğu konular da vardır.

**İşte tam da bu noktada bizim için önemli olan çelişkinin hangi yöne doğru geliştiğidir.** Okun sivri ucunun doğrulara yani proletaryanın sınıf çıkarlarına göre mi yoksa yanlışla yani burjuvazinin sınıf çıkarlarına göre mi döndüğü esas alacağımız temel halkadır.

Sınıflı bir toplumda yaşıyoruz, doğal olarak da her davranışımız, her hareketimiz bir sınıfın izlerini, onun alışkanlıklarını taşıyor. Bir yerde proletaryanın devrim davası geliyorsa orada burjuvazinin karşı-devrim davası geriliyordur. Bunu tam tersi olarak da okuyabiliriz. Sınıf savaşımı arenasına bir sıfır geriden başlayan proletarya binlerce yılın geleneğini sürdüren burjuvaziye karşı kendisi için eşitsiz şartları elverişli şartlar haline getirmek, rakibini minderin dışına atmak için ondan daha ileri savaş araçlarını yaratmak zorundadır.

Proletaryanın bu savaşta sahip olduğu en büyük aracı ideolojisidir. Bu ideoloji de Marksist-Leninist-Maoist bilimsel dünya görüşü ve sınıf mücadeleleri tarihidir. Bu yönüyle rakibinden daha dinamik, atak ve canlıdır. **Burjuvazinin dünya görüşü sömürüye, zorbalığa, baskıya dayandığı için cansızdır, çürüyendir, aynı zamanda bilimsel değil gerçeğe aykırıdır, gerçeği yansıtmaz.** Olgularda değil hayallerde, bilinmezliklerde kendini arar. Proletaryanın varlığı kendisini bizzat olgularda aradığı için gerçektir ve gelişme halindedir. Buna rağmen burjuvazinin ideolojisi halen egemen ve baskın haldedir. Çünkü proletaryanın dünya görüşü henüz kendi diktatörlüğünü uygulayabilecek araçlardan yoksundur. Burjuvazi ise bu araca sahip olmasının yanında bu aracı kullanmada daha deneyimlidir.

Bu gerçek karşımızda dururken kendimizi sınıfımızın dünya görüşüne uygun geliştirmesek bizde gelişecek olan burjuvazinin dünya görüşü olacaktır. Yaşam boşluk tanımaz. **Kendimize yani kendi hatalarımıza eski yaşam alışkanlıklarımıza karşı her sessizliğimiz, müdahalesizliğimiz içimizdeki burjuvazinin yaşam bulması, varlığını sürdürmesidir.**

### Kendine müdahale, özeleştiri

Yazımızın akışı içinde kişinin kendi gerçekliği karşısındaki duruşunun bir sınıf tavrı olduğunu ifade etmeye çalıştık. Kişinin kendine karşı müdahalesi özeleştiri, bu gün yaşadığımız ve üzerinde durmamız gereken konulardan biridir. MLM biliminin ustalarından Mao yoldaşın bu konuya dair görüşlerine başvurmak yerinde olacaktır.

*“Marksizm bilimsel bir doğrudur ve eleştiriden korkmaz. Eleştiriden korksaydı ve eleştiri tarafından yıkılabilseydi değersiz bir şey olurdu. Aslında idealistler Marksizmi her gün her yönden eleştirmiyorlar mı? Burjuva ve k. burjuva görüşlere sahip olanlar ve bunları değiştirmek istemeyenler de Marksizmi her yönden eleştirmiyorlar mı? Marksistler nereden gelirse gelsin eleştiriden korkmamalıdır. Marksistlerin tam tersine şiddetli eleştiri ortamı ve fırtınalı mücadeleler içinde kendini çelikleştirmeye, yeni mevziler kazanmaya ihtiyaçları vardır. Hatalı görüşlere karşı mücadele etmek aşımaya benzer. Aşımaya kimse mikroba karşı büyük bir bağlılık kazanır.”* (Mao, Seçme Eserler cilt 5 sf.446)



Yoldaş Mao eleştiriye karşı tutumu böyle belirlerken ne yazık ki bizde birçok kez bu böyle yaşanmamaktadır. **Militanlarımız kendilerine her hangi bir konuda eleştiri yöneltildiğinde bunu kendilerine karşı bir saldırı olarak algılamakta ve hemen kendini eleştiriye kapatmaktadır.** Bunun nedenleri olmakla birlikte asla kabul edilir bir şey değildir. Sorgulamayan, üretmeyen asalak toplumsal dokunun saflarımızdaki yansması diğer birçok şeyin yanında kendisini eleştiri-özeleştiri karşısındaki tutumda da göstermektedir.

Kişi her hangi bir konuda hata yapmıştır. Buna karşı bir eleştiri geldiğinde gelen eleştirin özüne, hedeflerine değil biçimine takılır, biçimi tartışır. Ama asla sorunun özüne yanaşmaz, onu tartışmaz. Eleştiri karşısında kendini aşağılanmış, rencide edilmiş hisseder. Böylece hatayı yaşatmaya, büyütme devam eder. Diğer bir biçimi ise daha tehlikeli ve daha sinsidir. Yine kişi her hangi bir konuda hata yapar, buna karşı bir eleştiri geldiğinde ise görünüşte hatayı kabul eder, hata karşısında mahcupluk hisseder ama yine de sorunun özüne dokunmaz. Sonuçlarıyla ilgilenir. Sorunu açığa çıkarırken nedenleri, bunların birbiri ile bağlantılarını değerlendirmeyi reddeder, görmek istemez. Yine birinci örnekte olduğu gibi sorunun özüne dokunulmasını, kendisini bütünüyle olumsuzlama olarak algılar ve olumsuz ruh haline kapılarak yaşadığı kırılmaları büyütür. **Burada görülmesi gereken bireyin kendisi ile barışık halleridir.**

Burjuvazi eleştiriye tahammül göstermez, doğal olarak bu yoldaşların dünyasında da burjuvaziye ait bu tahammülsüzlüğün izleri vardır. Bu yoldaşların dünyalarında bilinçli ya da bilinçsiz kendi dünyaları vardır. **Bir birey eleştiriye kendisinin aşağılanması olarak algılıyorsa orada kolektife hizmet eden çıkarlar değil bireyin kendi bencillikleri, burjuva gururu vardır.** Bir devrimci için

ölüm demek olan bu durum emperyalizmin saldırılarından gidasını almaktadır.

Evet, durum buyken bir devrimcinin hataları karşısındaki tutumu ne olmalıdır? Gerçeklere yüzümüzü kapatır, hiçbir şey yokmuş gibi yolumuza devam mı edeceğiz? Ya da bunlarla uzlaşacak ve hatalarımızla barışık mı yaşayacağız? **Yoksa devrimcilik müdahale demektir deyip hatalarımıza karşı uzlaşmaz bir tutum içinde mücadele mi edeceğiz?** Bunun yöntemi nasıl olmalı? Gerçekler karşısındaki tutumumuz ne olmalıdır? **Her şeyden önce bizdeki gelişimin dinamiklerinin kendimize müdahalede, yaptığımız özeleştiriye yattığını bilmeliyiz.** Kendi içimizde devrim yapmadan toplumsal devrimin öz-neleri olamayacağımızı kavramamız gerekir. Mao yoldaşın dediği gibi **“öğretirken öğrenmek, öğretmenlik yaparken iyi bir öğrenci olmasını bilmemiz”** gerektiğini bilince çıkardığımız oranda kendimizin hatalarına karşı amansız oluruz.

**Hatalara karşı tahlilci yaklaşmalı, hata ve olumsuzlukları onu çevreleyen koşullardan koparmamalı, biçime değil öze, yüzeye değil derine inmeliyiz.** Devrim davasında atak olmak, dinamik olmak, fedakar olmak, kişinin MLM görüşü kavraması, içselleştirmesi ve bu konudaki derinliği ile ilintilidir. Bu konuda bu özelliklere sahip olamayanlar yaşamın her alanına yüzeysel kalmaya hatalarıyla barışık yaşamaya mahkumdurlar. Bundan dolayı **“her şeyi değil doğru olan şeyleri kabul etmeliyiz fakat aynı zamanda her şeyi değil yanlış olan şeyleri reddetmeliyiz”** Mao.

Yine her şeyi olumlu ya da her şeyi olumsuz görmek tek yanlılıktır, öznelliklidir. Önemli olan bütünden bakmak parçayla bütünü ayırıştırabilmektir. Tutarlı devrimciler hiçbir şeyden korkmazlar. Sınıf düşmanlarına vurdukları kadar kendilerine de cesaretle vurmaları bilmelidir. **“Eleştiri amansız olmalıdır. Bazı yoldaşların bu konferansta yaptığı eleştirileri yeterince amansız bulmuyorum. Başkalarını incitmekten korkar gibi bir halleri var. Eleştiriniz yeterince amansız değilse iğnenizi yeterince derine batırmamışsanız eleştirilen kişi hiçbir acı duymaz ve eleştiriye kulak asmaz. Eleştirdiğiniz kişinin ve bölümün adını belirtin. Bu işi doğru dürüst yapmadığın için senden hoşnut değilim ve sen bundan alıyorsan ben ne yapayım. Aslında söylemek istediklerinizi açıkça söyler ve meseleyi dobra dobra ortaya koyarsanız başkalarıyla daha iyi geçinebildiğinizi göreceksiniz.”** (Mao Seçme Eserler, Cilt 5 sf.185)

Mao yoldaşın dediği gibi eleştiri amansız olmalıdır ama bunun yanında özeleştiri de amansız olmalıdır. Devrimcilik müdahale demekse öncelikle kendimize müdahale etmekten korkmayalım.

**Bir TİKKO gerillası**

## Ya kadının eteği rüzgarda uçarsa!!!

Yüzyıllar boyunca üzerinde ciddi tartışmalar yürütülen ancak asla meselenin özüne sadık kalınmadan, tam da özü saptıracak biçimlerde ele alınan “kadın”ın en çok tartışılan yönlerinden biri de nasıl giyineceği, daha doğrusu nasıl giydirileceği olmuştur. Kâh din denilmiş, tepeden tırnağa örtülmüş; kâh uygarlık denilmiş, uygarlık emsali sayılan giyim tarzı dayatılmış; kâh örf-adet denilmiş, namus denilmiş, kurallar belirlenmiş ve uyulmadığı takdirde er kişiler tarafından cezalandırılma sebebi olunmuştur.

Oysa toplumlarda, üretim araçlarının yönlendirilmesiyle belirlenen bir takım kurallar arasında olan, en çok tartışılan ve kadının toplumsal konumunun erkek egemen sistem tarafından belirlenmesinde etkin bir araç olarak kullanılan kadının kıyafeti ve giyim tarzı olmaktadır.

Dünyanın her yerinde mevcut iktidar biçimlerinin değişen maskeleri tarafından kadın sorunu “titizlikle” ele alınmış, başlı başına tartışma konusu olmuştur. Öyle ya kadının özgürleşmesi de çözüme kavuşması gereken bir mevzu. Dahası egemenler bu gerçeği gizleyemediklerinden ele almak zorunda kalmıştır. Ancak mevcut tartışma ve düzenleme örnekleri, bizlere mevzunun hiç de bizim algıladığımız biçimde tartışılmadığını göstermektedir. Gelen her yeni yönetici güruhu, bu konuda yeni yasalar yapıyor, iktidar süresince de sürekli düzenlemeler getiriyor, kadınlara çeşitli haklar bahşediyor, güya onları daha özgür hale getiriyor. **Zaten daha sonra getirdiği ceza yönetmelikleriyle de “çeki düzen veriyorlar” kadınların yaşamlarına.**

Bu durum ülkemizde de yoğun olarak yaşanıyor. Yüzyıllar öncesini incelemek gerek elbette ancak biz tarihi biraz geriye aldığımızda bile konuyu temellendirebileceğiz.

TC devleti'nin kuruluş yıllarına baktığımızda; zaten faşizmle yönetilen bir sistemde, kâğıt üstünde kalmaya mahkûm olan ve hiçbir şey ifade etmeyen yasal düzenlemeleri bir kenara bırakacak olursak, kadının yüzyıllar süren esaretine son verdiği iddia edilen M. Kemal'in çeşitli yerlerde yaptığı konuşmaları ve Söylev'inin içeriğini incelemek yetiyor.

## GENÇ KADIN



21 Mart 1923 tarihinde Konya Hilaliahmer Kadınlar Şubesi'nin düzenlediği çay ziyafetinde şöyle söylüyor: “Muhterem Hanımlar, düşmanlarımızı aldatan bu dış görüntü bilhassa kadınlarımızın seklinden, giyim tarzından ve örtünme şeklinden kaynaklanıyor. (...) Onların aldanmalarına yol açan diğer bir nokta da yabancılarla temas edebilecek mevkide bulunan kadınlarımızın tavır ve hareketlerinin millî tavır ve hareketlerimizin timsali olmayıp, belki Avrupa tavır ve hareketlerinin taklitçisi olarak görülmesidir. (...) Kadınlarımızın şeriatın tavsiyesi, dinin emri mucibince örtünselerdi, ne o kadar kapanacaklar, ne o kadar açılacaklardı. Dinî örtünme, kadınlar için zorluk çıkarmayacak, kadınların toplum hayatında, ekonomik hayatta, çalışma hayatında ve ilim hayatında erkeklerle ortak çalışmalar yapmasına mani bulunmayacak bir normal şekildedir. Bu normal şekil, toplumumuzun ahlak ve terbiyesine aykırı değildir. (...) Daha selamete, daha dürüst olarak yürüyeceğimiz yol vardır. Büyük Türk kadını mesaimizde müşterek kılmak, hayatımızı onunla birlikte yürütmek, Türk kadını ilmi, ahlakî, içtimai, iktisadi hayatta erkeğin ortağı, arkadaşı, yardımcısı ve destekçisi yapmak yoludur. Eğer kadınlarımız dinin tavsiye ve emrettiği bir kıyafetle, faziletin icap ettirdiği hareket tarzıyla içimizde bulunur; milletin ilim, sanat, içtimaiyat hareketlerine iştirak ederse bu

***Biz sorunun başlı başına, kadının bütün yaşamını olduğu gibi kıyafetini de belirleme hakkını kendisinde gören ve bunu tam da kadını denetim altında tutmak amacıyla bir araç olarak kullanan ataerkil sistem olduğunu belirtmeyi ve bu konuda mücadeleye verilmesini şiddetle savunuyoruz.***

hali, emin olunuz; milletin en mutaassıbı daha takdir etmekten geri duramaz”.

“Gezilerim sırasında köylerde değil özellikle kasaba ve şehirlerde kadın arkadaşlarımızın yüzlerini ve gözlerini çok sıkı ve özenle kapatmakta olduklarını gördüm. (...) Erkek arkadaşlar bu biraz bizim bencillüğimizin eseridir. Çok namuslu ve dikkatli olduğumuzun gereğidir. (...) Onlara ahlakla ilgili kutsal kavramları aşlamak, millî ahlakımızı anlatmak ve onların beynini ışıkla, temizlikle donatmak esası üzerinde bulduktan sonra fazla bencillığe gerek kalmaz. Onlar yüzlerini dünyaya gösterebilirler. Ve gözleriyle dünyayı dikkatle görebilirler. Bunda korkulacak bir şey yoktur.”

Görüldüğü üzere kadınların karşısına geçerek süreklili “baylar” a hitap eden konuşmasında, erkeklerle çeşitli direktifler veriyor ve getirilen yeni kılık kıyafet yönetmeliğinde de adeta, dizginleri elde tutmalarının altın anahtarlarını açıklıyor. Kadınlardan, çeşitli kuralların icap ettirdiği ölçüde hareket edip, er kişiler tarafından birer yardımcı olarak atandıkları ve kutsal kavramlar aşılandığı sürece korkulmasına gerek olmayan varlıklar biçiminde bahsediyor. Ayrıca TC’nin itibarını, kadının yaşam biçimi ve kıyafeti ile özdeşleştiriyor ve herhangi olumsuzluktan kadını sorumlu tutuyor.

Tabiri caizse kadınların mahkûmiyeti, olanca alçaklığıyla devam ediyor ne yazık ki. Üstelik egemenler artık cümlelerini süsleyip püsleme ihtiyacı hissetmiyor, kadının cinsel bir obje olarak algılanış biçimini, o çok övündükleri yasalarıyla dahi tüm iğrençliğiyle gözümüzün önüne seriyorlar.

Örneğin; TCK’nin tartışıldığı dönemde Adalet Bakanlığı danışmanı olan Ceza Hukuku Profesörü Doğan Soyaslan, “Rüzgârda açılan eteğini kapatmayan kadın hayâsızca hareketlerde bulunmuş sayılır” diyerek bu günlerde çok bahsi geçen “hayâsızca hareket”i örneklemek amacıyla eğitim için seçtirilen ders kitabına eklemiştir.

Dolayısıyla faşizmin tüm bu düzenlemeleri aracılığıyla kadının bedenine, kimliğine yapılan saldırılar, her geçen gün mide bulandıracak düzeyde somutlanıyor, kendini gösteriyor. **Ayrıca, bu tür durumlar, her**

**ne kadar çoğu kez doğrudan şiddet kapsamında görülmesi de biz doğrudan şiddet olduğunu özellikle belirtme ihtiyacı hissediyoruz.** Daha geçen ay Gülcan Köse adlı bir kadının balık tutarken, “hayâsızca hareket edip, mahrem yerlerini teşhir etmek” kapsamında olduğu gerekçesiyle kanıtlanmaya çalışılan “suçu”, çeşitli görgü tanıklarının: ‘geceliğiyle balık tutmuş olması, geceliğinin altından vücudunun bütün hatlarının belli olması, kendini teşhir etmesi, etrafındaki erkekleri rahatsız ve teşvik etmesi (!)’ vb. ifadeleri sayesinde sabit görülmüş ve açılan mahkeme tarafından; Gülcan Köse’nin, çevreden gelip geçenleri rahatsız edecek ve cinsel organını teşhir edecek şekilde kıyafetler giydiğini bildirilerek 5 ay hapis cezası verilmişti. Özü kabahatinden büyük olan Yargı, Köse’ye 1 yıl boyunca suç işlememesi şartıyla, yani bir daha belirlenen kıyafetlerin dışına çıkmaması koşuluyla “özgürlük” bahşetmişti. Bazı yorumcular tarafından kadının haksızlığa uğramasını kıyafetinin açık olmadığı, ar ve hayâ kavramlarının göreceli olduğu ve bu yüzden yargılamanın anlamsız olduğu şeklinde ele alınsa da konu; bütün bu yanlışlıkların dışındadır. **Biz sorunun başlı başına, kadının bütün yaşamını olduğu gibi kıyafetini de belirleme hakkını kendisinde gören ve bunu tam da kadını denetim altında tutmak amacıyla bir araç olarak kullanan ataerkil sistem olduğunu belirtmeyi ve bu konuda mücadeleye verilmesini şiddetle savunuyoruz.**

Son olarak; feodalizmin damarlarımıza kadar işlemiş olduğu bu coğrafyada, bu tartışmaların sadece egemenler tarafından yürütülmediğini de belirtmek gerek. Bu yoz kültürden olumsuz etkilenen devrimci saflarda bile birçok kez kıyafet tartışmalarına geri bir noktadan girilmekte, kitle çalışmasındaki gereklilikler bir tarafa devrimci kadının etek giyip giyemeyeceği bile zaman zaman bir hal alarak tartışılmaktadır. Özgürleşmenin sadece kadınların sorunu olmadığını ve bu mücadelenin muhatabının sadece kadınlar olmadığını hiçbir zaman unutmamak gerek.



## Göçmen Genç

# Basel Bankalar Komitesi

11 Eylül sonrası, 'terörizmle mücadele' adı altında yürürlüğe konan saldırgan politikalar devam ediyor. Anti terör yasaları, Ortadoğu'ya yönelik askeri işgaller ve tüm bunların yanında devasa bir sömürü ağına sahip emperyalistler, her geçen gün baskıyı katmerleştirmenin yollarını aramaktan vazgeçmiyor. Öyle ki 11 Eylül sonrası oluşturulan Basel Bankalar Komitesi bu yönüyle incelemeye değer veriler sunuyor.

Mali sermayenin en önemli ayağı olan bankalar, paradan para kazanma yönüyle sermayenin direk bir bağdaşığı olarak emperyalist üretim tarzının da temelini oluşturmaktadır. Bu sebeple 11 Eylül ile birlikte yürürlüğe konan planlar bu alan temel alınarak başlatıldı.

Basel Komitesi bu sürecin ihtiyacı olarak ABD'nin çağrısıyla ortaya çıkan bir komitedir. Esas olarak Avrupa ve Amerika kıtasında yer alan gelişmiş ülkelerin Merkez Bankalarının üyesi olduğu bu komite, 'terörizmle ortak mücadele' adı altında bir araya gelmiştir.

Fakat daha kuruluş aşamasında bunun ne kadar sahte bir söylem olduğunu gizleyememiştir. Öyle ki, "11 Eylül ve terörizm" başlığı adı altında ilk toplantısı 24 Aralık 2001'de gerçekleşir. Yani 11 Eylül olaylarından 3 ay sonra. Deutche Bank, Amerikan Express Bank, DNB ve Societe Generale'nin yer aldığı böylesine önemli bir toplantının en iyi ihtimalle bir kaç ay önceden planlanması gerektiğini de düşünürsek, tablo oldukça anlaşılır olur. Saldırının olduğu (belki de daha öncesi) günlerde toplantıya konulan başlık bile bunun ne denli planlı bir sürecin ürünü olduğunu göstermeye yetiyor.

İlk koordinasyon toplantısının ardından, 98 ülkenin merkez bankalarına çağrı yapılarak, 'Terörizm ile mücadele'de ortak çalışmanın gerekliliğine vurgu yapılarak, Basel'de yapılacak toplantıya katılmaları istenir. Çağrıda ayrıca bu toplantıya katılmayacak merkez bankaları ile ilişkilerin gözden geçirileceği bildirilir. Böylece Mayıs 2003'te Basel'de 44 ülke merkez bankasının katıldığı toplantı gerçekleşir ve bir dizi karar alınır. ABD'nin başını çektiği bu oluşumun aldığı kararların daha iyi anlaşıl-

ması açısından maddeler halinde ele alalım...

\* Üye ülkelerin istihbarat birimlerinin oluşturacağı ortak liste, bağlı tüm bankaların bilgisayar sistemlerine dahil edilerek, listede bulunanların herhangi bir işlem yapması yasaklanacak.

\* MOT uygulaması yürürlüğe konacak. (2000 euro ve üstü tüm işlemlerin bildirildiği ve Basel Komitesi üyesi ülkelerin inceleme hakkı olan bilgi bankasıdır. 2008 itibariyle yurt içi ve dışına yapılan tüm para transferleri bu sayede depolanmaktadır. Geçmişten farklı olarak, bu bilgi deposu 44 üye ülke ile online paylaşılmaktadır.)

\* Ülke içi para transferleri 'swift mesajı' ile yapılacak. (Swift mesajı, sadece uluslararası para transferlerinde kullanılan ve depolanabilen özel bir kodlama sistemidir. Karar gereği, ülke içi kira, elektrik, telefon vb tüm ödemelerde de artık bu mesaj kullanılacak ve böylece anında diğer üye ülkeler tarafından denetlenebilecektir.)

\* Tehlikeli ülkeler ile her türlü para transferi ve kredi işlemleri yapılmayacak.

Uluslararası para transferlerinde iki banka arasında yapılan işlemlerde 'büyük banka'lar aracılık yapmaktadır. Örneğin, Avusturya'da kurulu Denizbank, Türkiye'de bulunan Ziraat Bankasına transfer yapmak istediğinde, parayı Alman Bankası olan 'Deutche Bank' ile göndermek zorunda. Deutche Bank ise kâr payı olarak bu parayı Ziraat Bankasına transfer etmekte. Deutche Bank, bu transferi tehlikeli bulunduğu işlemi iade etme hakkına sahiptir. Bu sebeple, para transferlerinde belirleyici olan bu aracı bankalardır.

2008 itibariyle Nepal'in de dahil edildiği, Küba ve İran gibi komitenin 'tehlikeli' olduğuna karar verdiği 17 ülke bulunmaktadır. Bu ülkelere her türlü para transferi, aracı bankaların isteği doğrultusunda yapılmaktadır.

Somut bir örnek olarak, Küba'ya para transferi yapmak isteyen herhangi bir banka, ABD veya Alman banka devlerinden birini aracı banka olarak kullanmak zorundadır. ABD 11 Eylül öncesine kadar, Amerika kıtası dışından Küba için gelen tüm para transferlerini iade edi-





***Bu ve benzeri daha bir çok kararlar para transferini adım adım izleyen Basel Komitesinin esasen amacının sermayenin dolaşımında daha fazla söz sahibi olmak istediği oldukça açık. Özellikle ABD'nin Avrupa'daki kısmi denetimini artırma, Avrupa'daki para transferine hakim olma hırsı öne çıkmaktadır. Tersinden ise, Avrupalı bankalar ABD'nin ambargo uyguladığı ülkelerdeki para transferlerine hakim olmak istemektedir.***

yordu. Bu kararlar birlikte el koyma hakkı kazandı. Bu riskten kaynaklı, birçok banka da bu ülkelere para transferini yasakladı. Böylece, ABD bankasını aracı banka olarak kullanan tüm bankalardan Küba'ya para transferi yapılamamaktadır. Bugün açısından Hollanda'daki bankaların ezici çoğunluğu ABD bankaları ile çalıştığından, İran, Küba, Nepal, Bangladeş, Etiyopya vb ülkelere havale yapmak için gelen müşterilerini geri yollamaktadır.

\* Üye ülkeler, kendilerine bağlı bankaların hangi ülkeye ne kadar yatırım yapacaklarını belirleyecektir. (Basel komitesi, ülkelerin sosyo-ekonomik gelişimlerine göre kodlama yapmaktadır.

AI-Gelişmekte olan ülke anlamına gelir ve sınırsız yatırım hakkı vardır.

AIII- Sorunlu ekonomi anlamına gelir ve banka toplam sermayesinin % 1,2'sini bu ülkeye aktarabilir.

AIV- Gerilemekte olan ekonomi anlamına gelir ve yatırım, komite üyesi en az 5 üyenin oyuyla belirlenir.

Bu kodlama gereği Türkiye AIII koduna sahiptir. Yani sorunlu ekonomi... Kazakistan ve Tacikistan gibi Kafkas ülkeleri ise AI kodu ile yatırımın en cazip olduğu ülkeler konumundadır.)

Bu ve benzeri daha bir çok kararlar para transferini adım adım izleyen Basel Komitesinin esasen amacının sermayenin dolaşımında daha fazla söz sahibi olmak istediği oldukça açık. Özellikle ABD'nin Avrupa'daki kısmi denetimini artırma, Avrupa'daki para transferine hakim olma hırsı öne çıkmaktadır. Tersinden ise, Avrupalı bankalar ABD'nin ambargo uyguladığı ülkelerdeki para transferlerine hakim olmak istemektedir. Yarattıkları bu

karşılıklı çatışmalı dayanışma için öne sürülen malzeme ise 'terörizmle mücadele' olmaktadır.

ABD ve Avrupalı emperyalistlerin ortaklaştığı bu durum ilk bakışta 'ciddi bir güç' gibi görünse de, kendi içinde derin yarıklar açarak çelişkileri büyütmektedir. Öyle ki gelinen aşamada, Fransa; İran, Bangladeş ve Filistin gibi yasaklı ülkelerin para transferlerine konulan kotalardan kaynaklı, tepkileri göğüsleyememiş, Şubat 2008 itibarıyla komiteden ayrılmak istediğini bildirmiştir. Diğer yandan Almanya, ABD'li aracı bankaların, yasaklı ülkelere yapılmak için gönderilen paralara el koymasını 'barbarlık' olarak eleştirmiş, bu duruma son verilmesini istemiştir. Tüm bunların yanında, yatırımlar için uygulanan kodlama sistemi de ciddi eleştiriler almaktadır. Örneğin, Avrupa'daki Türk sermayeli bankalar, Türkiye için belirlenen AIII (Sorunlu ekonomi) kodundan kaynaklı, kazançlarını ülkeye yatıramamakta, bu sebeple ciddi sıkıntılar yaşamaktadır. Öyle ki, Avrupa'daki birçok Türk sermayeli banka, kazançlarını Türkiye pazarında büyütmelerine izin verilmediği için son bir kaç yıl içinde kapanmak zorunda kalmıştır. Doğal olarak tüm bunlar, Basel Komitesinin ömrünü kısaltan etkenler olmaktadır.

Emperyalistler arasındaki bu çelişkiler, kitleler tarafından doğru ve etkin bir karşı koyuşla büyütüldüğünde devasa görünen bu organizmanın yok olması bu birkaç örnekle öngörülebilir. Öyle ise yapılması gereken, bu kapsamlı saldırıların nüfuz ettiği her alana vakıf olmak, emperyalistler arasındaki çelişkileri bir avantaj olarak kavrayıp bunu kitlelere mal etmektir. Bunun için teşhirle başlayıp sistemli bir yok ediş perspektifine sahip olmak ise olmazsa olmazdır.

## ILPS Gençlik Komisyonu Raporu



## Gençliğin eğitim ve iş hakkı

***Halkların Uluslararası Mücadele Ligi'nin (ILPS) 18-20 Haziran tarihleri arasında gerçekleştirilen 3. Kongresinde Gençlik Çalışma Grubunda kabul edilen rapordur.***

Dünya halklarının maruz kaldığı emperyalizmin hayatı zindan eden karakteri, kapitalizmin aşırı-üretimden doğan krizi derinleştikçe daha da kötüleşmektedir. Emegün sömürsü, emperyalist yağma ve kârın maksimizasyonu dünya işçi sınıfının ve ezilen halkların aleyhine devam etmektedir.

Kapitalist ülkelerde, kapitalistlerin aşırı kâr hırsından dolayı işçiler uzun çalışma saatleri, ücretlerden kesintiler gibi ciddi saldırılara maruz kalmaktadır. Yoksul, yarı-sömürge ülkeler ise uluslararası tefecilik, ulusların doğal zenginliklerinin yağması ve eşitsiz ticari anlaşmalarla emperyalistler tarafından darbelenmektedir. Dünyanın azınlığını teşkil eden kapitalist ülkelerle çoğunluğu oluşturan yarı-sömürge ülkeler arasındaki uçurum daha da derinleşmektedir.

IMF-DB ve DTÖ gibi uluslararası kurumlar tarafından dayatılan liberalleşme, özelleştirme ve fiyat ser-

bestisi gibi emperyalist küreselleşme politikaları yarı-sömürge ülkelerin kronik krizini derinleştirmektedir. Halkın refahı için temel sosyal hizmetlerin kaldırılması, liberalleşme politikaları sonucunda tarımın çöküşü, artan işsizlik ve işsizlik oranlarının ıstırabını çeken gelişmemiş ülkeler en kötü yoksulluğu ve mahrumiyeti yaşamaktadır. Bunlar gençliğin geleceğini de belirsiz hale getirmektedir.

Emperyalist saldırı ve sömürden en ağır şekilde etkilenen kesim gençliktir, özellikle de köylü ve işçi ailelerinden gelen gençlik. Eğitime yönelik devlet desteğinin azaltılması ve eğitimin özelleştirilmesi gençliğin koşullarını kötüleştirmektedir. Örneğün Endonezya'da "kampus özerkliği" adı altında öğrencilerin destek almadan tüm eğitim masraflarını karşılaması istenmektedir. Ticarileştirme harçların artışına ve öğrencilere az kaynak ayrılmasına neden olurken kapitalistler öğ-

**Eğitim baskıcı statükonun korunması için bir araç olarak kullanılmaktadır. Eğitim kurumları büyük kapitalist tekeller tarafından milyonlarca gencin ve öğrencinin yetenek ve özelliklerinin sömürülmesi için doğrudan ve dolaylı şekilde kontrol edilmektedir.**



rencilerin cebinden kâr edinmeye devam etmektedir.

Gelişmemiş ülkelerde gençliğin çoğunluğu orta ve lise öğretimine yoksulluktan kaynaklı erişememektedir. Öğrenimi yarıda bırakma oranı da artmakta ve bunun sonucunda daha düşük ücretle ve iş güvenliği olmadan çalıştırılan geniş bir gençlik kaynağı kapitalistler tarafından kullanılmaktadır.

Eğitim baskıcı statükonun korunması için bir araç olarak kullanılmaktadır. Eğitim kurumları büyük kapitalist tekeller tarafından milyonlarca gencin ve öğrencinin yetenek ve özelliklerinin sömürülmesi için doğrudan ve dolaylı şekilde kontrol edilmektedir. Dahası müfredat da halkın ihtiyaçlarına göre değil pazarın taleplerine göre belirlenmektedir. Örneğin Avrupa'da Bologna Süreci adı altında Anglo-Sakson eğitim modeli Avrupa Birliği tarafından tüm Avrupa ülkelerine dayatılmaktadır. Bu modeli ABD ve Çin gibi diğer emperyalist güçlere karşı rekabette daha kârlı bulmaktadırlar.

Ayrıca ordu kampüslerde uyguladığı terörü sürdürmekte ve öğrenci faaliyetlerini kapitalistlerin çıkarları doğrultusunda engellemeye çalışmaktadır. Ordu bir yandan ilerici öğrenci örgütleri üzerinde baskı kurarken öte yandan öğrencileri kendi saflarına katmak için de çaba harcamaktadır.

Birçok genç ailelerinin gelirlerine katkı sunmak amacıyla küçük yaşta tarlalarda ve fabrikalarda çalışmaya zorlanmaktadır. Daha da kötüsü, gelişmemiş ülkelerde yaşayan birçok genç ailelerinin yaşaması için taşeron işler aracılığıyla yurtdışında çalışmaya itilmektedir. Hem gönderen hem de alan hükümetler, DTÖ gibi emperyalist kurumların dayattığı anlaşmalar ve politikalar aracılığıyla ucuz emeğin akışını desteklemektedir.

Gidilen ülkelerde göçmen, mülteci ve belgesiz gençlerin demokratik haklarına saldırılmakta ve bu gençler çeşitli biçimlerde ayrımcılıkla karşılaşmaktadır. Sanayileşmiş ülkelerde göçmenler kapitalistlerin kâr hırsı için ucuz ve esnek emek olarak sömürülmektedir.

Sonuç olarak yukarıda bahsini ettiklerimiz doğrultusunda şu kararları aldık:

1. Devletin eğitime öncelik vermesi ve eğitimin özelleştirilmesinin durması için mücadele et!
2. Kampus baskısına karşı akademik özgürlük ve öğrenci hakları için mücadele et!
3. Tüm gençlik için güvenli iş koşullarının yaratılması ve yaşanabilir ücret için mücadele et!
4. Ortak hedeflerimiz doğrultusunda ezilen ve sömürülen dünya gençliğinin dayanışmasını ve uluslararası işbirliğini geliştir!

Ek olarak;

1. Bologna Süreci ve GATTS gibi neo-liberal politika ve anlaşmalara karşı çıkalım, eğitim hakkı için mücadele edelim.
2. Esas iletişim ağıımız olan ILPS Gençlik web sitesini ve e-posta grubu ağını güçlendirelim.
3. Gençliğin temel sorunları çerçevesinde 2010 yılında 2. Dünya Halkları Gençlik Konferansını örgütleyelim.
4. Dünya gençliğinin dayanışmasını güçlendirmek için uluslararası eylem günlerini ve ortak kampanyaları koordine edelim.
5. Gençliği ilgilendiren eğitim, iş ve göçmenlik gibi konularda analizlerimizi ve çalışmalarımızı derinleştirelim.

## Eğitim, öğrenci hareketi ve halkın eğitim hakkına yönelik sistemin saldırıları

### Militan Öğrenci Hareketi-Yunanistan

**Aşağıdaki yazı ILPS'nin 3. Kongresine Militan Öğrenci Hareketi tarafından sunulan yazıdır.**

Yunanistan'da eğitim bugüne kadar tarihsel olarak karışıklığa, çatışmalara ve militan olaylara sahne olmakta ve halkımız tarafından hatırlanmakta ve anılmaktadır. Buna en önemli örnek 1973'de cuntaya karşı Politeknik Kampüsünde gerçekleşen ve Atina halkının ve işçilerinin de katıldığı isyandır.



73 isyanını diğer mücadeleler ve gençlik hareketleri takip etti ve hükümetler, baskı mekanizması ve para-devlet tarafından terörü yaymak ve halkı sindirmek için vahşice ve sertçe cevaplandı. Özellikle 1991 hareketlenmesinde (üniversite, meslek lisesi ve lise öğrencilerinin ve öğretmenlerinin oluşturduğu tüm eğitim cephesi vardı) kamusal ve parasız eğitimi savunan ve bunun için mücadele eden bir lise öğretmeni para-devlet hükümet mekanizması tarafından katledilmiştir.

Eğitimi toplumsal kargaşalığın ve siyasi çatışmaların merkezine getiren neden nedir?

Öncelikle, net şekilde eğitim sisteminin toplumdaki tecrit edilmiş bir şey olmadığını, tam tersine, egemen sınıfın, burjuvazinin politikalarını takip ettiğini belirtmeliyiz. Daha da somutlarsak, Yunanistan'da ve diğer ülkelerde eğitim sistemi burjuva üstyapının parçasıdır ve sermayenin çıkarlarına hizmet etmek için kurulmuştur.

Genel özellikleri;

1- Tarihi, değerleri, kavramları vb açılardan egemen ideolojiyi, kapitalist sistemin ideolojisini yeniden üretir.

2- Üretim içinde gençliği sınıfsal kriterlere göre paylaştırır. Eğitim sistemi yoluyla "doktorun oğlu doktor, işçinin oğlu işçi olur". Eğitim sistemi içinde çeşitli seviyelerde belirlenen sınıfsal bariyerlerle bu paylaşım sağlanır.

3- Üretimin ihtiyaçları doğrultusunda vasıflı işçileri üst-orta-alt düzey çalışan olarak bölüştürür.

2. Dünya Savaşının ardından Yunanistan'da eğitim sisteminin durumu Avrupa'nın birçok ülkesiyle benzerlik taşımaktadır. En önemli fark ise Yunanistan'da halk hareketi sonucu çok sayıda hakkın elde edilebilmesidir. '50'lere kadar lise ve üniversite küçük bir azınlığın ayrıcalığıydı. 1950'den sonra ise eğitimin her seviyesinde kitlesel bir giriş oldu. Üniversite kampüslerinin ve teknik enstitülerin sayısı öğrenci sayısı ile birlikte artmıştır. Bu yandan yerli ve uluslararası sermayenin ihtiyaç duyduğu vasıflı çalışanı karşılamaya yönelikti öte yandansa halkın eğitim hakkı ve iyi bir gelecek için sergilediği baskının sonucuydu.

Eğitime kitlesel katılımın yanı sıra ilk başlarda var olmayan haklar elde edilmiş ve halkın bilincinde "Kamusal ve parasız eğitim" şiarı ile yer edinecek günümüze kadar korunmuştur. Bu haklar eğitimin, ders kitaplarının, yurtların, yemeklerin, sağlık hizmetlerinin devlet tarafından karşılanması ve harç alınmamasıdır.

Sivil özgürlükler ve demokratik haklar mücadelesiyle, özellikle 1973'deki öğrenci ayaklanmasının ardından polis veya ordu güçlerinin kampüs içine girmesi yasaklandı ve düşüncenin serbestçe, devlet müdahalesi olmadan ifade edilebilmesi garanti altına alındı. Mücadeleler ve bedeller sonucu elde edilen bir diğer kazanım da üniversite ve teknik enstitü mezunlarına sunulan mesleki haklardır. Bunun sonucunda sadece bir "kağıt" verilmemekte, emek pazarına girdiklerinde nelerle karşılaşacakları da tanımlanmaktadır. (...)

Tüm bunlar hükümet tarafından sunulmuyordu, sınıf mücadelesi sonucu elde edilen haklardı. Mücadelenin kazanımları yalnızca ülkemizde değil, aynı zamanda dünyadaki hareketin yükselişi ile de ilişkiliydi. Bu dönem komünist ha-

reketin geliştiği, kitleleri etkilediği ve mücadelenin kapitalistleri işçi sınıfına hakları vermeye zorladığı bir dönemdi.

1980'den itibaren eğitimde durum değişmeye başladı. Halk hareketinin siyasi ve ideolojik olarak gerilediği, Sol güçlerin sermayenin rövanş politikalarına karşı çıkamadığı, verilenlerin geri alınmaya başlandığı bir süreçti.

Marksist-Leninist örgütlerin önemli katkılar sunduğu '78-79 mücadelesi ile cuntadan sonra kabul edilen öğrenci karşıtı yasalar geri çekilmişti ancak bu durum '80'lerde sürdürülemedi. Bunda sosyalizmi yukarıdan getirmesi beklenen (!) sosyal-demokrat burjuva PASOK Partisine resmi reformist solun verdiği desteğin sorumluluğu büyüktür.

Yunanistan'da sermayenin belirlediği eğitimin yönü üretimin hedefleriyle tamamen ilişki içindedir. Ancak süreç planlandığı gibi gitmedi. Yunanistan günümüzün Avrupa Birliği olan AET'e (Avrupa Ekonomik Topluluğu) üye oldu ve Avrupa ve ABD sermayesine bağımlılık Yunan ekonomisiyle birlikte eğitimi de doğrudan etkiledi. Bağımlılık ülkenin sanayisizleştirilmesine, kırsalın çölleştirilmesine ve ekonominin kompradorlaşmasına neden oldu. Bu, binlerce mezunun işsiz kalmasına veya bölümleriyle alakalı olmayan işlerde çalışmak zorunda kalmalarına sebep oldu.

## Prag ve Bologna Modellerine göre Yunan eğitiminin yönelimi

Ekonomi alanında AB politikalarını tamamen sahiplenen Yunan sermayesi aynısını eğitim alanında da sergiledi. Hem sağ hem de sosyal demokrat hükümetler Prag ve Bologna'daki eğitim bakanları toplantısında alınan AB içinde ortak eğitim alanının oluşturulması, kredilerde-derecelendirilmede-diplomalarda ortaklık gibi kararları kendi yönelimleri belirlediler. Yunan devleti bu yönelimi ve programı uygulayarak halk-karşıtı politikalarını halka ve gençliğe karşı meşrulaştırmaya çalıştı. Aslında bunlar kendi politikalarıydı. Yunan devleti gençliğin son on yıllarda eğitim görmesini sağlayan tüm hak ve kazanımlarını yok etmek istemektedir. Ayrıca emek pazarına katılan gençlerin disiplinli, ucuz ve esnek olmasını sağlamak için eğitimi kullanmak istemektedir.

Son iki yıl içinde sağcı hükümet, Üniversite ve Teknik Okullarla ilgili olarak iki gerici yasayı kabul ederek bu politikanın uygulanmasında önemli adımlar attı. Hükümet için bu yasaları geçirmek kolay olmadı. Gençlik yasalarına karşı direndi, protesto etti ve eylemler düzenledi. Mayıs-Haziran 2006'da üniversite kampüslerinde iki ay boyunca oturma eylemleriyle, kitle toplantıları ve yürüyüşlerle üçüncü derece eğitimle ilgili yasayı hükümet geri çekmek

zorunda kaldı.

Ocak, Şubat ve Mart 2007 tarihlerinde de kampüslerde oturma eylemleri vardı. Bu sefer hükümetin eğitimin kamusal, parasız olduğu ve özel üniversitelere izin olmadığını yazan "Anayasanın 16. maddesi"ni değiştirme reformuyla ilgiliydi. Belki de dünyada birkaç ülkeden biri olan Yunanistan'da sadece devlet üniversitelerinden alınan derece ve diplomalar tanınmaktadır. Bu ülkemizde yabancı kolejlerin olmadığı anlamına gelmemektedir. Tam tersine çok sayıda bulunmaktadır ve özellikle ABD, İngiltere ve Fransa diplomatik düzeyde baskı uygulayarak Yunan devletinin bu okulları tanımamasını istemektedir. Gençliğin karşı çıkmasının nedeni, kamusal ve özel üniversitelerin bir arada olmasının kamu üniversitelerinin de özel-ekonomik kriterle işlenmesine sebep olacağıdır.

Kitlelerin baskısı sonucu anayasanın 16. maddesi değiştirilmedi. Ancak bugün hükümet kamusal üçüncü derece eğitimin işleviyle ilgili yeni bir yasa üzerinde çalışmaktadır. Bu yasa ciddi değişimleri içermektedir. Bazıları şöyledir:

1- Bedava kitap dağıtımına son verilmesi

2- Üniversiteye sığınmanın (polislin üniversiteye girmesinin engellenmesi-cev.) kaldırılması-sınırlandırılması

3- Öğrenci hareketinin disiplin yönetmeliğinin değiştirilmesi

4- Üçüncü derece eğitim okullarına katılan öğrenci sayısının sınırlandırılması

5- Gericici uygulamaların uygulanmasını denetleme süreci anlamına gelen Değerlendirmenin getirilmesi

Kuşkusuz, ülkemizde üniversite ve eğitim dönüm noktasındadır. Gerçekten, AB politikası tarafından belirlenen hedefler doğrultusunda gençliğin öğrenim hakları ve demokratik özgürlükleri yok edilmek istenmektedir. Bu, ülkenin sanayisizleştirilmesi, temel sektörlerin (üretim-tarım) çölleştirilmesi ve işçi sınıfına ve çalışanlara yönelik emek karanlık çağını yaratacak politikaların bir parçasıdır.

Bu politikaya karşı mücadele aynı zamanda gençlik hareketinin anti-empyralist anti-reformist hatta yeniden inşası mücadelesini de kapsamaktadır. Bu gençliğin işçi sınıfının ve halkın mücadelesine katılma mücadelesidir. Devrimci hareketin siyasi, ideolojik ve örgütsel yeniden inşası mücadelesidir.

Son 25 senedir üniversitelerde ve teknik okullarında aktif şekilde mücadele eden Militan Öğrenci Hareketi mücadeleyi ve direnişi geliştirmek için çalışmaktadır. Gençlikle ilişkilerini geliştirmeye, mücadeleye katkı sunmaya ve gençlik hareketinde baskın olan reformizme karşı çıkmaktadır. Son mücadeleler bu konuda bize önemli olanaklar sunmaktadır.

## Yoksul halkın sırtındaki kırbaç: Kentsel Dönüşüm

Kentsel dönüşüm, **18 Haziran 2005**'de TBMM Genel Kurulu'nda, 'Yıpranan Kent Dokularının Yenilenerek Korunması ve Yaşatılarak Kullanılması Hakkındaki Kanun Tasarısı' sözde ifadesiyle yasalaşarak yoksul halk kesiminin gündemine yerleşti. Bugüne kadar sistemin her türden baskısına, şiddetine, asimilasyon politikalarına maruz kalan halkın çok da yabancı olduğu bir olgu değildi bu yasa tasarısının öngörülen ve yaşanan sonuçları. Proje alanlarında yaşayanların büyük çoğunluğunu köylerinden ya zorla göç ettirilmiş ya ekonomik zorunluluklardan dolayı buralara göç etmek zorunda kalmış yoksul halk oluşturmaktadır.

Kentin yapısını ve değişime olan ihtiyacını belirleyen ise egemenlerin günün ihtiyaçları doğrultusundaki politikalarıdır. **Halk adına çözümsüzlük ve ödenmeyi bekleyen yeni bedeller anlamına gelmektedir.** Elbette egemenlerin daha fazla sömürüye ihtiyaçları vardır ve bunun için uşaklıklarını ettikleri emperyalizmin çıkarları doğrultusunda "kentin dokusunu yenilemek, tarihi mekânları koruma altına almak" kılıflarıyla hem tarihi ve doğal yapıları katletmekten hem de proje alanlarının asıl sahipleri olan halkı sosyal yıkıma sürüklemekten geri durmayacaktır.

TMMOB'a bağlı Şehir Plancıları Odası'nın düzenlediği bir sempozyumda kentsel dönüşümle ilgili birkaç açıklamayı aktarmak yararlı olacaktır: "Ankara Dikmen Vadisi, İstanbul Baltalimanı, Fatih Sultan Mehmet, Reşitpaşa, Emirgan, Derbent, Kazım Karabekir, Okmeydanı, Gülsuyu, Gülsusu ve Sulukule örneklerinde ortaya konan uygulamalarda, yerel halka yaşadıkları mekânların düzenlenmesine ilişkin söz ve karar hakkı verilmemiş, sosyal ve ekonomik koşulları yok sayılmıştır. "...Bu nedenle, demokrasi, toplumsal katılım ve sosyal adalet gibi evrensel ilkeleri yok sayan, yurttaş/kentliyi ulusal/uluslararası emlak piyasalarının eşitsiz işleyişine terk eden mevcut kentsel dönüşüm mantığının, Türkiye'nin kentleşme tarihinde yeni bir döneme işaret ettiğini belirtmek gerekmektedir. Bu dönemde kentler; farklı sosyal grupların/toplumsal sınıfların bir arada olduğu bir yaşam alanı olmaktan çıkarılarak her bir parçası özelleştirilen, pazarlanan, yoksulların ve mağdurların kent merkezlerinden dışlandığı dekor parçalarına dönüştürülmek istenmektedir."

Orman alanlarının otomobil yarış pisti, golf sahalarına dönüştürülmesi bizleri ve geleceğimizi yok sayan projelerin, plan(sızlık)ların pervasızlığına birer örnektir.

Tapusu olan halkın dahi söz hakkının olmadığı "yenileme" birçok sıkıntılarla, çözümsüzlüklerle halkı karşı karşıya getirdi. Yıkımların kendi geleceklerine nasıl mal olacağını bi-



len halkın belli kesimleri tüm bunlara çözüm arayabilmek için mahalle derneklerinde bunu gündemleştirdi.

Topluca kabul edilmeyen, direnişle karşılaşılan yıkım bölgelerinde egemenler bilindik politikalarından birini uygulayarak evleri tek tek kişilerden zamanı uzatma pahasına da olsa satın alarak direnişi parçalama yanlısı çalışma yürüttü. Böylelikle diğer bölge halkı da zaman içinde satışa mecbur kalacaktı. Anlaşmaya vardığı evlere de inanılmayacak fiyatlar verdi.

Yeni yerleşim yerleri ise kentin yapılaşma testinin dahi yapılmadığı alanlarında yapılan siteler oldu. Egemenler tarafından yerleşmeleri için gösterilen evler ise değerinin çokça altına sattıkları evlerin, arazilerinin kat ve kat daha pahalıları oldu. Buralarda yaşayan emekçi halkın gelir düzeyinin asla dikkate alınmadığı bu proje, halk için tam bir yıkım anlamına gelmektedir.

Direnişlerine rağmen evleri yıkılan gecekondu halkı ise yağmurun, çamurun altında kendilerini sokakta buldular. Kimi yerlerde tüm imkânsızlıklara karşı otobüs duraklarının önüne çarşaf gererek kendilerine barınak yaptılar, faşist TC yetkilileri ile bir kez daha karşı karşıya geldiler, barakalarını da başlarına yıkmak istediler.

Halkın sırtından kırbacını indirmeyen egemenlere karşı durmanın tek yolu birleşmek, örgütlenmektir. Tüm yıkım alanlarındaki halk mahalle derneklerinde bunun mücadelesini örmeli, derneklerin olmadığı bölgelerde alternatif örgütlenme yöntemleri yaratılmalıdır. Bilmekteyiz ki yıkımların sonuçları sadece bölge halkını etkilememektedir, bütünlüklü bir saldırdır elbette. Bunun adına halkla iç içe, çözüm yolunun yine halk olduğunu hatırlayarak çalışmalar yürütülmeli, başlatılmalıdır.

YTÜ'den Bir YDG'li

## Yıkımlara karşı örgütlenelim



Köylerden kente birçok insanın göç etmesi, büyük şehirlerin gelişmesi ile birlikte konut sorunu ortaya çıktı. Bu da bazı para babalarının iştahını kabartmaktadır. Köyleri yakılan, yıkılan, hiçbir iş olanağı ya da okul imkânı olmadığı için insanlar “büyük şehirlere göç etmekte görüyor kurtuluşu!”

Köylerden gelen insanlar kendi kısıtlı imkânlarıyla gecekondular yapmaya çalıştılar, kendilerince bir umut oldu. Fakat sistem zorla göç ettirdiği insanların gene birlik, beraberlik içinde olmalarını ve sisteme olan muhalif kişiliklerini yok edemedi. **Toplu konutlar adı altında gecekonduları yıkıp binlerce ev alanı açmak ve buralardan rant elde etmek için milyonlarca insanın psikolojisini, ne istediğini, olanaklarını düşünmeden ikinci bir zorunlu göçü dayatmaya başladılar.**

Bunlardan biri de Mersin’de yaşanmaktadır. Çay, Çilek, Özgürlük Mahallerinden başlayıp buraları birinci etap olarak adlandıran ve birçok mahallenin de yıkılacağına sinyallerini veren Belediye, gerekçe olarak Mersin’in bir turizm şehri olduğunu ve bu mahallelerin şehrin görüntüsünü bozduğunu ve turizm için alan yaratmak ve insanların daha “iyi evlerde” oturmaları için TOKİ ile anlaşacağını açıkladı.

Aslında işin iç yüzünün böyle olmadığını biliyoruz. Esas olarak neden bu üç mahalleden başlanıyor? Bu üç mahalle T. Kürdistanı’nın birçok yerinden göç edip buralara yerleşmiş, sistemin tüm çabalarına rağmen hâla kendi özünü korumaya çalışan, sisteme muhalif kitlelerin yo-

**Toplu konutlar adı altında gecekonduları yıkıp binlerce ev alanı açmak ve buralardan rant elde etmek için milyonlarca insanın psikolojisini, ne istediğini, olanaklarını düşünmeden ikinci bir zorunlu göçü dayatmaya başladılar.**

ğun yaşadığı bir yer.

Amaçları bu özelliklere sahip kitleleri yaşam alanlarından kovup, evleri yıkıp, beton yığınları dikmek ve binlerce ev alanı açıp kârlarını arttırmaktır. Fakat burada yaşayan binlerce insanın ne yapacağı muamma ve halka bu konuda hiçbir bilgi verilmemektedir. Hem bu insanlar kaçak yapılaşma yaptılarsa nasıl vergi ödüyorlar, elektrik ve su abonelikleri var? Bunlara da cevap alınamamaktadır.

Belediyenin önünde eylem yapan mahalle halkı “tandırımızı yıktırmayız”, “biz böyle mutluyuz” vb dövizler açarak eylem yaptı. “Başkan istifa” sloganlarının atıldığı eylem coşkuyla gerçekleştirildi. DTP’nin düzenlediği ve bizim de katıldığımız mahalle toplantıları örgütlendi. Mahalledeki insanlara yıkımlar hakkında bilgi verildi ve görüşleri, neler yapmak istedikleri alındı. Mahalle halkı evlerini yıktırmayacağını ve buralardan başlama nedeninin Kürt halkını asimile etme çabası olduğunu belirtti. Mahallede daha sonra mahallenin önde gelen kişileriyle heyetler kuruldu. Yıkımlarla ilgili ortak tüm kurumların olduğu ve mahallede oluşturulan heyetin de içinde yer aldığı platform kurulacaktı ama yaz sürecinin araya girmesinden ve belediyenin seçimlerden kaynaklı geri adım atmasından kaynaklı başarısız oldu.

Bizler bu platformun peşini bırakmamalı, kurulması için elimizden geleni yapmalıyız. Mahallelerde sürekli bu konuyu gündemde tutmalıyız. Seçimlere kadar ertelenmesi tehlikenin geçtiği anlamına gelmemektedir. **Bunun kentsel dönüşüm projesinden bağımsız olmadığını ve mahalledeki o muhalif kişiliği yok etmek istediklerini anlatmalıyız.** Mahallede heyetlerin içerisinde yer almalı onlarla birlikte hareket etmeli ve gerekirse yıkım sürecinde birlikte barikatlar başında nöbetler tutmalıyız. Eğer halkın bu öfkesini doğru yönlendirebilirsek başarıya ulaşabiliriz.

Mersin YDG

# Yaşamak direnmektir!

## Yaşamak direnmektir!

Sulukule, Ayazma, Tuzla-Şifa Mahallesi ve daha çok sayıda mahalle gibi, Kentsel Dönüşüm Projesi (gerçekte “rantsal dönüşüm” projesi) kapsamında, çok sayıda evin yıkılmaya çalışıldığı mahallelerden biri de İstanbul Maltepe’deki Başbüyük Mahallesi.

Başbüyük halkının yıkım saldırısı ile ilk ciddi karşılaşması, **27 Şubat 2008** tarihinde gerçekleşti. Yıkım kapsamındaki birçok mahallede olduğu gibi, yıkım ekipleri Başbüyük’e de sabahın ilk ışıkları ile ve de kelimenin tam anlamıyla, bir “polis ordusu” eşliğinde girdiler.

Mahalleli aslında yıkım gerginliğini bu “şafak operasyonu” öncesindeki günlerde yaşamaya başlamıştı. Bunun içindir ki, bu ilk saldırı onlar açısından çok da sürpriz olmamıştı denebilir.

Mahalle halkı ile yıkıma “destek” için gelen polis arasındaki ilk çatışma da yine 27 Şubat’ta yaşandı. Mahalle halkının **“Başbüyük halkındır, Halkın Olacak!”**, **“Evlerimizi Yıkılmayacağız”** sloganları arasında gerçekleştirdiği bu ilk direniş, gece yarısına kadar sürdü. Polisin coplar ve gaz bombaları eşliğinde gerçekleştirdiği saldırılara, barikatlar kurup taş atarak yanıt veren mahalleliler, bir yandan da **“Evlerimizi yıktırmamakta kararlıyız!”** diye haykırıyorlardı. Polisin bu saldırısı sırasında, evinin balkonunda bulunan **17 yaşındaki Erdal Bakırcı**, polisin attığı gaz bombalarının başına isabet etmesi sonucu ağır yaralandı, çok sayıda mahalleli de yine bu saldırı sırasında gözaltına alındı.

Bu saldırıyı, aylarca süren direniş sırasında gerçekleşen çok sayıda saldırı izleyecekti. Çevik kuvvet polisi bu tarihten itibaren artık mahallenin “ayrılmaz bir parçası” haline gelecek, aylar boyu abluka altında tuttuğu mahallede gece-gündüz terör estirecekti. Yaşlılar, kadınlar, çocuklar bu polis (devlet) terörünün hedefi olacak, yerlerde sürüklenecekler, panzerlerin önüne katılarak, “çöp” gibi kenara itilecekler, yumruklanacak, coplanacak, gaz bombalarıyla “terbiye edilmeye”, “hizaya getirilmeye” çalışılacaklardı.

Çoğunluğu en az 40 yıldır mahallede oturan Başbüyük halkının büyük bölümü seçimlerde AKP’ye oy vermiş, Maltepe’nin AKP’li Belediye Başkanı Fikri Köse de yine çoğunluk oyu buradan alarak başkanlığı alabilmişti. Ancak mahalle halkının öfkesinin başlıca hedefinde artık, AKP’nin ve dolayısıyla Erdoğan’ın yanı sıra, bu süreçte **“Tilki Köse”** olarak adlandırılmaya başladıkları, hatta şantiye alanı olarak seçilen bölgeye **“Tilki Köse Meydanı”** adını verdikleri, Fikri Köse vardı.

### Kadınlar direnişin ön saflarında

Başbüyük’teki direnişin, kadınların omzunda yükseldiğini



de burada özellikle vurgulamak gerekiyor. **Kadınlar, çocuk-ev işi-eş üçgenine hapsedilmiş olan yaşamlarının bir hayli dışına çıkmışlardı bu süreçte.** Gecelerini -gündüzlerini, tuğlasını taşıdıkları, harcını elleriyle kardıkları evlerinin yıkılmaması için verilen kavgaya adanmışlar, hepsi adeta birer militana dönüşmüşlerdi.

Kadınların bu öne çıkmışlığından kaynaklıdır ki, halka karşı yoğun bir şiddet kullanan polisin başlıca hedefinde de kadınlar vardı. Ancak polis kadınlara sadece şiddet uygulamıyor, ayrıca taciz ve küfür ediyor, her türden aşağılamayı gerçekleştiriyordu. Aynı dönemde görüştüğümüz mahalle halkının erkekleri, bu durumu bize şöyle özetliyorlardı: **“Erkek polisler saldırı sırasında, analarımıza, bacılarımıza, eşlerimize dönük ağza alınmayacak küfürler etmenin yanı sıra, toplu halde oturan kadınların hemen önüne gelip dikiliyorlar ve elleriyle tacize yelteniyorlar. Artık sadece evlerimizin değil, namusumuzun da derdine düştük.”**

Başbüyük halkı dostunun-düşmanının da o günlerde farkına vardı. Dostu kucakladı, düşmanı, gerektiğinde döverek, dışına attı.

Başbüyükçüleri, kâh polisle çatışarak, kâh kefenli eylem ve yürüyüş yaparak gerçekleştirdikleri direnişle birlikte, sadece oy verdikleri AKP’nin ve yine AKP’li belediye başkanlarının gerçek yüzünü görmeye kalmayıp, devletin, tüm kurum ve kuruluşlarıyla, özellikle de polisiyle, ne kadar halk düşmanı ve faşist olduğunu da görmüş ve bunu giderek daha fazla bilince çıkarmaya başlamıştı.

### “Biz Filistinli onlar İsraili”

Ancak mahalle halkı bu arada gerçek dostlarının da kimler olduğunu birebir görerek, yaşayarak anlamıştı. Mahalleli artık gerçek dostlarının devrimciler, ilericiler, demokratlar, yani yüzü karanlığa değil, aydınlığa bakan insanlar ve onların



kurumları olduğunu biliyordu. Bu kesimler, özellikle de devrimciler bunu tüm direniş süresince, Başbüyük halkının haklı mücadelesini kamuoyuna taşıma çabalarıyla, bu çaba içindeyken polisin hedefi olmasıyla ve mahallelinin gözleri önünde gözültüne alınmasıyla ispatlamıştı. Onların kendilerine dost olduğunu giderek daha fazla bilince çıkaran mahalle halkı, bunun içindir ki, polisin bu girişimlerine büyük öfke göstererek, gözültüne alınanları, **“onlar bizim için burada”** diyerek, polisin elinden alma çabasına girecek ve alacaktı da.

Dostunu sahiplendiği kadar, düşman olana da “hak ettiği” dersi verecekti Başbüyük halkı aynı günlerde. Örneğin, mahalleyi “terör, uyuşturucu yuvası” mahalleliyi ise “terörist, uyuşturucu taciri” olarak gösteren Zaman Gazetesinin, mahalleye ilişkin bu “tespiti” yapan muhabirini, ertesi günlerde tekrar mahalleye geldiğinde, “kim terörist, kim uyuşturucu taciri haa” diyerek, dövüp, mahalleden atacaktı. Ya da gündüz gazeteciyiz diyen “kimilerinin”, akşam sokak aralar-



da eylemci avına çıktığını görecek, bunların aslında polis olduğunu öğrenecekler, polise karşı öfkeleri daha da büyüyecekti. Daha sonraki günlerde ise, kendilerine her “dostuz” diyene aldanmayarak, daha sorgulayıcı hareket edecekler ve öyle herkese “içlerini dökmeyeceklerdi.”

Direnişleri boyunca yanlarında olan bizlere, yani devrimcilere/devrimci basına karşı güvenleri giderek büyüyecek, dertlerini aktarırken, artık kendilerinden biri olarak görmenin iç rahatlığıyla: **“Bize çapulcu diyerek saldırıyorlar. Ayrica terörist diyorlar. Eğer evlerimizi savunmak teröristlikse, biz teröristiz!”** demekten çekilmeyeceklerdi.

**Polisle aralarındaki çatışmayı ise “Onlar İsraili, biz Filistinli” olarak özetleyeceklerdi.**

### Direniş bilinç sıçraması yarattı

Başbüyük halkının, kadınların en ön saflarda yer aldığı di-

renişi, polisin neredeyse gün geçmeden gerçekleştirdiği saldırılar ve mahalle halkının bu saldırılara karşı dişe-diş mücadelesi eşliğinde, haftalar, aylar boyu sürdü. Direniş, her şeyden önce mahalle halkı arasındaki dayanışmayı, paylaşımı, güveni vb. insanı insan yapan başlıca kriterleri geliştirmişti.

**Bu direnişin en önemli kazanımlarından biri ise, onlara uzunca yıllardır “terörist” olarak gösterilen devrimcilerin, gerçekte onların, yani halkın dostu olduğunu, gerçek “teröristin” ise polisiye, belediye başkanı ve tüm kurumlarıyla, devlet olduğunu, mahalle halkına birebir yaşayarak-yaşatarak öğretme-siydi.**

Başbüyükler, yine bu süreçte, kendi sorunlarının ülkenin diğer sorunlarından kopuk olmadığını da giderek bilince çıkarmışlardı. Evlerini başlarına yıkmak ve sermayeye, yandaşlarına rant alanları yaratmak isteyenlerin, aynı zamanda halkı açlığa, yoksulluğa, işsizliğe mahkum edenler olduğunu, tüm bu halk düşmanı politikaları hayata geçirenlerin, kopmaz bir bağla birbirlerine bağlı olduklarını anlamışlardı.

Bunu anlamış olmanın ve de bu doğrultuda, hak alma bilincini giderek yükseltmenin sonucu olarak, yıkıma karşı gerçekleştirdikleri direnişlerini, işçi-emekçi yığınların eylem ve etkinlikleri ile birleştireceklerdi. SSGSS eylemlerine pankartlarıyla katılmaları, 1 Mayıs’ta Taksim’e çıkmak üzere mahalleden yola koyulmaları ve işçi-emekçilerin aynı günlerde gerçekleştirdikleri daha bir dizi hak arama eyleme katılmaları onlardaki bu bilinç sıçramasının sonucuydu. Evet, yıkıma karşı direniş, Başbüyük halkında bir bilinç sıçraması yaratmıştı.

### Onlar artık yaşamının direnmek olduğunu biliyor!

Başbüyük’te yıkım tehdidi henüz ortadan kalkmış değil. Belediye ile mahalleli arasında haftalar önce başlayan görüşmeler sürüyor. Ancak görüşmelerden henüz bir sonuç alınmış değil. Belediye başkanı ve diğer yetkililer, direnişin ilk günlerinde olduğu gibi, bugün de verdikleri sözleri tutmuyor. Bir yandan oyalama taktiği uygulanırken, diğer taraftan da, el altından, tek tek insanlarla görüşülmeye ve insanlar “rüşvet” mahiyetinde tekliflerle, yıkıma “ikna” edilmeye çalışılıyor. Yani egemen sınıfların böl-parçala politikası, bu kez de Başbüyük’te hayata geçirilmek isteniyor. Mahalledeki polis yığınağı ise henüz kalkmış değil. Ancak aynı şekilde, mahalle halkının hemen polis yığınağının karşısına kurduğu çadır da duruyor. Halkın, özellikle de kadınların, aylar önce kurdukları bu çadırdaki direniş nöbeti ilk günkü gibi sürüyor. Çünkü onlar artık, yaşamının direnmek olduğunu biliyor!

**Kartal YDG**

## Yıkıma karşı barikat başından notlar...



Geçmişten günümüze yıkımlar ülkemizde aynı zamanda direnişlerle de özdeşleşmektedir. Zorla göç ettirilerek veya iş bulma umuduyla Büyükşehirlere göç ettirilen emekçi halkımız, suyun, elektriğin, yolun olmadığı semtlere gelerek yerleştiler. Geldikleri yerin kültürlerini de birlikte getiren halk, burada sistemin her türlü saldırısına maruz bırakılmıştır. Yaptıkları evleri ya yıkılmış veya yıkılmaya çalışılıyor. Gençlere dayatılan yozlaşma, çeteleşme, fuhuş da ayrı bir saldırı politikası. İşsizlik, kahve köşelerinde oturan gençler, yaşlılar. Evlerine hapis olmuş kadınlar.

Ucuz iş gücü, geleceksizlik dayatılan emekçi halkımızı bir bütün sistemin çarkları içerisinde eritmeye çalışmakta egemenler. Ve en önemlisi dişile tırnağıyla gece gündüz demeden çalışarak iki odalı derme çatma yaptığı gecekondusunu yıkmak için polisiyle, dozeriyle, jandarmasıyla geldiler. İstemiyorlar halkımızın kendi kültürlerini yaşamalarını. İstemiyorlar devrimcilerin emekçi semtlerdeki halka ulaşmalarını. Bunun için de ne yapılması gerekiyorsa yapıyorlar.

Ama gecekondü direnişleri, ülkemizde kazanılan haklar, şehitler, tarih anlamına gelmektedir. 1 Mayıs Mahallesi direnişi halen yol gösteriyor. Şehitlerimizin kanlarıyla, halkımızın direnişi ile bir gelenek yaratılarak bugünlere taşındı. 1 Mayıs, Gülsuyu, Yamanlar, Kuruçeşme, Aydos, Alibeyköy ... birçok semt.

Yeni gelenekler yaratılmaya da devam ediliyor. Artık gecekondü halkı için meşrulaşan birçok değer var. Direnmek, çıkarsızca sorunlarını sahiplenilen devrimciler, molotof, taş, sapan, barikat... Devlet onları ne kadar terörist olarak gösterse de meşru olduklarını biliyorlar. Kimlerin terörist, kimlerin evlerini başlarına yıkıma geldiklerini biliyorlar.

Evet, bu direnişe bir yenisi eklendi. İzmir Buca'da Kuru-

çeşme halkı yıkımlara karşı direniş, barikat örgütledi. İlk olarak biz YDG olarak haberi duyduğumuzda mahalleye giderek gelişmelere vakıf olmaya çalıştık. İnsanlarla sohbet ettik. İlk başta biraz çekingen davrandılar tanımadıkları için. Kendimizi tanıttık. Çaylar geldi derken sohbet koyulaştı. Gittiğimiz abi Ağrılydı, Kürt'tü, zorla göç etmişti. Koruculuk dayatılmış kabul etmeyince göç ettirilmiş. Sohbet sırasında şunu söylüyordu bize "ya bu ülkeyi terk edeceğiz ya da dağa gideceğiz" diyerek başka sansı olmadığını söylüyordu. Sohbet ederken mahalleden insanlar bildiri dağıtıyordu, yaşanacak yıkımlara karşı bütün halkı duyarlı olmaya çağırıyordu. 15 Temmuz'da Buca Belediyesi önünde yapacakları basın açıklamasına çağırıyordu bildiri. Ve o akşam halk toplantısı oldu. Bizler de katıldık. Gözlemlerimiz oldu. Akşam oradan basın açıklamasında buluşmak için ayrıldık. Sabah mahalleye geldik. Halkla birlikte toplu şekilde arabaya binerek Belediyenin önüne geldik. Buca Belediye Başkanı AKP'li Cemil Şeboy ile görüşmek isteyen halk yerinde bulamadı başkanı. Ama kitlenin kararlılığı iyiydi.

Basın açıklaması yaparak sloganlar atıp Belediyede yetkili birisi arandı. Birisi gelmişti gelmesine ama yıkımı durduracak bir yerde değil hatta halkı yatıştırmaya, gitmeleri için ikna etmeye çalışıyordu.

O alanda görülmeye değer bir şey vardı, o da çocuklar. Eylemde en öndeydiler. Sloganları o kadar coşkulu atıyorlardı ki. Evlerine sahip çıkıyorlardı. Akşam mahalleye tekrar gittik. Mahalleye gittiğimizde bizi yine çocuklar karşıladı. Gelip sarılıyorlar kolumuza giriyorlar. Sohbet ediyorlar. Barikatlar için topladıkları taşları, yaptıkları sapanları gösteriyorlar.

Bizde ayrı bir coşku, kendimize ayrı bir kızgınlık vardı. Neden daha önce buraya gelmedik diye. Halk gerçekten çok yoksuldu. Ama umutları büyüktü. Her akşam toplantılar yapılıyor, gelişmeler hakkında bilgi veriliyordu halka. Mahalle halkı adına Ankara'ya gönderilen iki kişi de bir sonuç alamadan geri gelmişlerdi. Karar çıkmıştı yıkılacaktı evler. Rant sağlanmıştı. Halkı tekrar göç ettireceklerdi. Yalanlar uydurarak dayanışma kırılmaya çalışılıyordu. Yıkım için hiçbir gerekçe gösterilmemişti. Tapusuzdu, hazine arazisiydi egemenlere göre. **Bize göre emekçi halkı birbirinden kopartmak, rant alanı sağlamak bir avuç zengine peşkeş çekmekti.**

Toplantıda 16 Temmuz gecesi barikat kurma kararı alındı. Biz de Perşembe günü mahalleye geldik tekrar. Devrimciler ve halk olarak barikatlar, materyaller, direniş için toplantı yaptık. Toplantıda halkın birçok materyali meşru görmesine karşın bir kurum karşı çıkarak yapılmaması noktasında mahalle için olumsuz bir şey olacağını savunması tartışmaya yol aç-

ti. Yalnız burada ayrıntıya girmeyeceğiz doğru da bulmuyoruz. Direniş halen sürüyor çünkü. Yeri geldiğinde yazacağız. Ama şunu da belirtelim ki materyallere karşı çıkanlar aynılarını kendileri hazırlamış ve devrimcilerden ve en önemlisi mahalleliden habersiz kullanacaklardı. Bu durum kendi küçük burjuva duygularını tatmin ederek orada biz yaptık, biz direndik, bizden başka kimse bir şey kullanmadı diyeceklerini düşündürdü bize.

Neyse yoldaşlar barikat gecesi gelmişti. Birçok devrimci kurum oradaydı. Halk oradaydı. Barikatların vazgeçilmezleri çocuklar oradaydı. Her şey konuşulmuştu. Gece dışarıdan gelen devrimciler evlere dağıtıldı. Bütün ayrıntılar düşünülmeğe çalışıldı. Sonra sohbetler başladı. Çaylar demlendi. Kurumlar son hazırlıklar için konuşmalar yaptı. Tekrar mahallede çağrı yapılarak barikatlara ve yıkılacak evler için duyarlı olmaya çağırıldı yıkılmayacak evler. Ajitasyonlar çekildi. Bizler de semti geziyorduk mahalleliyle birlikte. Desteklerini sunacaklar da çıktı. Devlele başa çıkamazsınız diyenler de. Bizler de "örgütlü halk yenilmez. Yeter ki örgütlenelim. Onların korkuları karşılarında örgütlü bir halk olmasıdır" dedikten sonra tekrar mahalleye geri geldik. Kimse uyuyamıyor, bir heyecan vardı mahallede ve devrimcilerde. Yarın çok şey değişebilirdi. Gözaltılar, tutuklamalar, belki de ölüm konuşuluyordu. Herkesin kaygısı, yıkımı engellemekti. Her şey göze alınmıştı. Bir de uzun zamandan beridir İzmir'de barikatlar kurulmuyor, çatışma ve direniş olmuyordu. Bunun ayrı bir heyecanı vardı sohbetlerde.

Şunu da belirtelim Kuruçeşme geçmişte devrimcilerin barikatlarıyla kuruldu. Ve mahalleli de bunu iyi biliyor ve her seferinde dile getiriyordu. Geçmişteki barikatları bize anlatıyorlardı. Direnişleri. Yine yerimizi almıştık barikatlarda. Gece saat 03 olduğunda mahalle sakinlerini ve devrimcileri kaldırarak barikatları kurmaya başladık. (Sadece şunu belirtiyim yol taşlarla kapatılacaktı, ben arkamı dönüp baktığımda hangi ara o kadar barikat kuruldu inanamadım) Barikatlarda her yoldaşımız ayrı yerlerde barikat kurulmasına yardımcı oldu. Halktan insanlar koltuklarını, eşyalarını getirip barikatlara koydular. Sağlam olmuştu. Mahallenin birçok yerine kurulan barikatlar hatta her sokağına kurulan barikatlardan sonra kahvaltılar yapılarak görev paylaşımı için toplantı örgütlendi. Kadınlar, çocuklar en önde barikatlarda duracaklardı. Biz devrimciler onların arkasında.

Kolluk kuvvetleri sabah 09'da barikatların karşısına geldiler. Barikatlar daha da güçlendirildi. Bu arada gece polis sürekli olarak mahallede gezinerek bilgi topladı hazırlıklara ilişkin. Evleri yıkılmayacak mahallelilere direnişe sahip çıkılmamasını, mahallede yasadışı örgütlerin var olduğundan bahsetmişler. Evet, korkuları büyüktü. Halkla devrimciler birlikte kurdular barikatları. Direnişi birlikte örgütlediler. Barikatların başında halk vardı.

Mahalleye destek için gelen Bergama köylülerinin temsilci-

lerinden Oktay Konyar, mahalle temsilcileri, İHD gidip polis ve belediye yetkilileriyle görüştü. Uzun görüşmeden sonra mahalle adına konuşan Oktay Konyar 15 günlük bir süre istiyor ve bu 15 günlük zaman diliminde evleri boşaltacaklarını söylüyor. Ve barikatlar kalkıyor. Şuna değinelim 15 gün değildi istek ve pazarlık. Yanlış bir adım atıldı orada. Mahalle halkı da tepkilerini dile getiriyor bu karardan sonra. Ama şunu da belirtelim 15 gün sonra geldiklerinde yine barikatlar kurulacak. Yine direniş örgütlenecek. 15 gün içinde bir şey düzelmeyecek. Yine dozerler, polis, belediye gelip yıkacak.

Bizim istemimiz yerlerin halka verilmesiydi. Eğer verilmiyorsa bir yer gösterilmesiydi. Mahalle halkı ve devrimciler halen toplantılar alıp yaşanan pratiklerdeki yanlışları görerek bu yanlışları mahkûm etmiştir. Ve daha örgütlü bir duruş sergilemek için bütün kurumlar, avukatlar, mimarlar, devrimci kurumlar, sendikalar gezilerek destek istenecek kararı çıktı.

Evet, yoldaşlar biz her gün oradayız. Bizler bu yazıyı hazırlarken Buca Forbest önünde basın açıklaması ve çadır kurup orda kalma kararı da çıkmıştı. Bir sonraki sayımızda deneyimlerimizi sizlere aktarmaya çalışacağız.

Ve son olarak şunu belirtelim; 15 gün sonra geleceklerini biliyoruz. Ama bu sefer daha örgütlü daha kitlesel karşılayacağız onları. Halkımızın kaybedecek bir şeyi yok. Egemenlerince kaybedecekleri çok şeyin olduğunu biliyoruz. Ve buradan da bir kez daha görüyoruz ki halkın gündemi burjuva medyanın yaratmaya çalıştığı gündem değil, aksine zam, yoksulluk ve barınma sorunu... Biz YDG'liler olarak halkımızın gerçek gündemleri üzerinden yükselteceğimiz mücadele alanlarında çalışmalarımızı yürütmeye devam edeceğiz.

**İzmir'den bir YDG'li**



## **Dozerler kültürlerin üzerinden geçiyor\* “Soylulaştırma” kurbanı Sulukule**

Uzun bir süredir devam etmekte olan “Kentsel Dönüşüm” projelerinin kurbanlarından biri de 1000 yılı aşkın süredir Roman kültürüne ev sahipliği yapan ve aynı zamanda İstanbul’un en eski semtlerinden biri olan Sulukule. Sulukule olarak bilinen Neslişah ve Hatice Sultan Mahallelerinin yüzyıllardır klarnet sesleri yükselen sokaklarından bir süredir vinç ve dozer sesleri eksik olmuyor. Üstelik yıkımlardan kalan molozların kaldırılmıyor oluşu da mahalle halkının sağlığı için ciddi tehdit oluşturuyor.

Proje sahiplerinin ve onların pohpohlayıcılarının göstermeye çalıştığı aksine mahalle halkı yıkımlara karşı muhalif bir duruş içerisinde. Mahalle sakinleri kesinlikle projeyi desteklemiyorlar çünkü onlara yaşam alanlarına karşılık sunulan tekliflerin ardında yatan hak gasplarını ve onlara lütufmuş gibi sunulan asla ödeyemeyecekleri borçları veya evsizliği görebiliyorlar. Bu tepkinin doğal bir sonucu olarak da mahallede çeşitli oluşumlar meydana gelmiş. **Sulukule Roman Kültürünü Geliştirme ve Dayanışma Derneği** Sulukule halkının, kendisini bu projeye karşı örgütlü bir şekilde ifade etme gereksiniminden ortaya çıkmış. Aynı şekilde kentsel dönüşüm projelerine karşı mücadele yürütmek amaçlı kurulan önemli birliklerden biri olan **Sulukule Platformu** da kendini, “2005 yılından itibaren bugüne kadar Sulukule’nin yok olmasına, mahallelilerin yer değiştirmek zorunda kalmasına karşı yapılan bütün çalışmaları, bu konuda düşünen, çalışan herkesi kapsayan; mahalleye dayatılan dönüşüm sürecini sorgulayan, alternatif yaklaşımları araştıran, güncel acil sorunlara çözüm üretmeye çalışan bir yapı ile merkez ve sınırsız bir oluşum” olarak tanımlıyor.

Mahalle halkı gerek örgütlü gerek örgütsüz biçimde kullanabildikleri her yolla evlerinin yıkılmasına, yüzyıllardır var olan mahallelerinin/kültürlerinin yok olmasına karşı koyuyorlar. Bu projelerden kârlı çıkarılarsa elbette yine egemenler oluyor. “Yıpranan Tarihi ve Kültürel Taşınmaz Varlıkların Yenilenerek Korunması ve Yaşatılarak Kullanılması” başlığıyla, ilçe belediyelerine “kentsel yenileme” alanı olarak seçilen bölgeler üzerinde, proje geliştirme ve uygulamada pek çok yeni yetki veren kanun kapsamında Fatih Belediyesi kentsel yenileme alanı olarak Sulukule’yi belirledi. TOKİ ile ortaklaşa gerçekleştirilecek olan ve 86 bin 760 metrekare üzerinde 355 parsel alanı

kapsayan ve tam 571 aileyi etkileyecek olan projenin, Fatih Belediyesi tarafından yapılan kentsel yenileme planları dâhilinde bölgedeki evlerin yerine 1-3 katlı lüks konutlar yapılacak. Yıkılan evlere karşılık isteyen mülk sahiplerine TOKİ’nin belirlediği “kamulaştırma” bedelleri ödenecek. Yenilenecek olan bölgede mülk sahibi olmak isteyenler ise, kamulaştırma bedeli uygulandıktan sonra, yeni mülkleri ile arada oluşacak farkı, taksitler halinde 15 yılda ödeyecek, fazlaysa nakit olarak belediyeden alacak. Bölgede kalmak istemeyenler, mülklerini TOKİ’ye devrederek TOKİ’nin sunacağı Gaziosmanpaşa Taşocak’ta 200 bin metrekarelik alanda yapılan konutlardan edinebilecek. Kiracılar ise TOKİ’nin Taşocak’ta yapacağı konutlarda, kirasız, kirayla konut sahibi olma hakkını kazanacak.

İlk bakışta manzara oldukça çekici görünse de mahalle halkının içinde bulunduğu gerçeklik pek o kadar parlak değil. Bu durum Sulukule Platformu tarafından bir günde 300 imza toplanarak Başbakanlık İnsan Hakları Kurulu’na gönderdiği dilekçede yer alan şu ifadelerle de açıkça ortaya konmaktadır: “‘Kentsel dönüşüm’ projesi nedeniyle Belediye önümüze kamulaştırmayı dayatınca, çoğumuz evlerimizi daha iyi fiyat veren üçüncü şahıslara satmaktan başka çare bulamadık. Çok azımız ‘Ne olursa olsun vazgeçmeyiz’ dedik ve ‘Yenileme projesi’nden ev almak üzere, mülkümüzü belediyeye devrettik. Şimdi ağır bir borç yükü altındayız. Kimimiz ne sattık, ne de Belediye ile anlaştık. Umutla, bizleri mağdur etmeyen akılcı bir çözüm gerçekleşir diye bekliyoruz. Kimimiz Taşoluk’taki TOKİ evlerine hak kazandık. ‘Açıkta kalmaktan iyidir’ dedik; uzaklara gidiyoruz, nasıl ödeyeceğimizi bilemeden. Kimimiz adına elektrik ve su faturası yok diye belediye tarafından kiracı kabul edilmedi ve bu haktan yararlanamadık. Nerede barınacağız, bilmiyoruz. Kimimiz o kadar yoksuluz ki, Taşoluk için müracaat etmeye cesaret dahi edemedik. Sokakta kalma endişesi içinde yaşıyoruz.”

Tüm bunların yanı sıra mahalle sakinlerinin bir kısmı hiçbir gerekçe gösterilmeksizin bu “haklar”ın dışında bırakıldı. Onlar hâlâ, belediyeye dilekçe sunarak neden hak sahibi yapılmadıklarını anlamaya çalışıyorlar. Diğer bir yandan da kaldırılmayan molozların yanı sıra mahallenin ortasından akan pis sular, ucu açık elektrik kabloları mahalle içinde oldukça tehlikeli ve sağlıksız bir ortama yol açıyor.

Mahalledeki yıkımlar, değişim süreci ve belirsizlik mahalledeki çocukların eğitiminin sürekliliğini ve verimliliğini sekteye uğrattıyor. Mahallelinin seyyar tezgahlarına ve at arabalarına el konularak çalışma hakları da engelleniyor. Belediyenin gönderdiği “uzlaşma” çağrılarında göz atıldığında, mahalleliye “Ya bizimle anlaşın, evinizi boşaltın ya da gerekli işlem yapılır” denerek aslında seçme hakkı tanınmadığı aksine açık şekilde mahallelinin mülk hakkının gasp edildiği ortaya çıkıyor. Yani Sulukule’ye uygulanan kentsel dönüşüm projesinin neresinden tutarsak tatalım halkı mağdur ettiği ortada. UNESCO’nun İstanbul’daki Kentsel Dönüşüm Projeleri ile ilgili yaptığı incelemeler sonucu sunduğu raporda da bu tip projelerin dünya mirası sayılan çekirdek alanlar için uygun olmadığı, bu nedenle, bu tür kentsel yenileme projelerinin yeni yapılaşmalarla değil, var olan tarihi yapıların yerinde korunması ile gerçekleştirilmesi gerekliliği vurgulanıyor. Rapora göre,

- Dünya Mirası alanı için oluşturulan yönetim yapısı şeffaf değil, koordinasyon hâla bir sorun.

- Proje bölgenin “soylulaştırılma”sını, özgün sakinlerinden arındırılıp, daha varlıklı bir kesimin oturumuna açılmasını hedefliyor.

- Romanlar yerlerinden ediliyor, kentin uzağına gönderiliyor.

- Bölgeye özgü tek katlı, avlulu evlerin yerine daha yüksek binaların yapılacak olması mevcut dokuyu kökten değiştirecek.

Bu çerçevede, Türkiye’ye Sulukule’nin sakinlerini yerlerinden etmeyecek bir çözüm ve yerel unsurların kimliklerinin korunmasıyla sosyal gereksinimler arasında bir dengenin bulunması çağrısı yapılıyor. Büyükşehir Belediye Başkanı Kadir Topbaş ise bu konuda, “İki seçenek var. Ya ‘Burası böyle kalsın, bir odada iki aile yaşasın, leğende ça-

maşırını yıkasın ya da yıkansın, suyunu sokağa atsin. Bu yaşama devam etsin’ diyeceksiniz. Bu medeni şehre yakışmaz... Ya da insan gibi yaşam alanları üretmeniz, insan gibi yaşam alanı ürettiğiniz zaman da bu kadar insan buraya sığmıyor. Bunun çözümü nasıl olur?” diyerek meseleye ne kadar sığ ve tek yanlı baktığını gözle görülür şekilde ortaya koyuyor.

**Tekrar mahallelinin düşüncelerine dönecek olursak, onlar mahallenin yenilenmesine karşı değil elbette. Fakat bu yenilemenin şu an olduğu gibi onlardan tamamen bağımsız ve onları bu değişim sürecinin tamamen dışında bırakacak şekilde değil; onlarla bütünleşerek, onlar için olmasını istiyorlar.** Fakat süreç içerisinde yaşananlara baktığımızda ve bahsettiğimiz tüm konular göz önüne alındığında, “Osmanlı Sivil Türk Mimarisi”nde evler yapmak olarak projelendirilen kentsel dönüşüm planlarının, Sulukule’nin gerçek sahiplerinden soyutlanarak kentin beyaz yakalılarına pazarlanacak bir metaya dönüştürülmesinden başka bir şey olmadığını açıkça görüyoruz.

\* Çingene kültüründen beslenerek müzik yapan Gogol Bordello’nun Sulukule konseri öncesi mahallelilerle yaptığı söyleşide vokalist Eugene Hütz’ün kentsel dönüşümle ilgili yaptığı yorumdur.

**İTÜ’den bir YDG’li**

KAYNAKÇA:

<http://www.sulukulegunlugu.blogspot.com/>

**SULUKULE’YE SAHİP ÇIK**

<http://www.ktunnel.com/index.php/1010010A/8e6-4a53768b3e5a0e586c6d3f9baf47ffa46ddfb5b2e3a89d6f-9abfe680ffb3bab28f93574e9193e16600>



## Gülsuyu'nda “Kentsel Dönüşüm” deneyimlerinden...

**Gülsuyu-Gülensu Mahalleleri Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği** yönetim kurulundan **Ali Şengül**'le mahallede uygulanmak istenen kentsel dönüşüm üzerine sohbet ettik.

**Kentsel dönüşüm süreci bu mahallede nasıl ve ne zaman başladı? Ve “kentsel dönüşüm” adı altında asıl amaçlanan nedir?**

Kentsel dönüşüm süreci bizim mahallemizde 2004'te başladı. Belediyeden muhtarlığa bir yazı geldi, diyor ki mahallede kentsel dönüşüm yasası kapsamında plan yapılacak. Gelen ilk plan Maltepe bölgesinde 7 mahalleyi kapsayan bir plan: Fındıklı, Aydınevler, Zümrütevler, Başbüyük, Gülsuyu-Gülensu gibi. Muhtar da bu yazıyı geri yollamadan önce okuma ihtiyacı hissediyor. Belediye aranıyor, internetten bakılıp araştırma yapılıyor, bilgi sahibi olan insanlarla görüşülüyor, bunun sonucunda itiraz hakkımızın olduğunu öğreniyoruz.

Sonrasında bir dernek kurduk. Dernekle birlikte sürecin anlaşılması gerektiği kararı verildi. Bilgi alabileceğimiz herkese gittik. Artık işin farklı olduğunu, planın yapılması için mahalledeki bütün evlerin yıkılması gerektiğini anladık ve işi daha fazla kurcaladık. Mühendis bir arkadaşla tanıştık ve o arkadaşın varlığı sürecimize politik bir hava kattı. Bunun uluslararası ayağını gördük, Galataport, Haydarpaşa gibi. Bu kente ait bir sorundu ve biz sadece bu kentin bir parçasıydık. İtiraz hakkımızın son haftasında mahalleden 7 bin tane itiraz dilekçesi çıktı, dava açılması gündeme geldi, imzalar toplandı, protesto gösterileri yapıldı, basın açıklamaları yapıldı. Ciddi anlamda bir kamuoyu ve demokratik tepkiler yaratıldı.

Bu arada biz Gülsuyu-Gülensu Derneği olarak bir rahatsızlık duyuyorduk, çünkü bu plan 7 mahalleyi ilgilendiriyordu ve bunların ortak hareket etmesi gerekiyordu. Bu yüzden diğer mahallelere gitme gereği duyduk. Mahallenin derneği ve muhtarı olarak tek tek bu mahallelere çağrıda bulunduk ve oralara gittik. Fakat onlar ciddi bir destek sunmadı. Bu belediyeye oy verdiklerini ve do-

ğal olarak da belediyenin böyle bir şey yapmayacağını söylediler. Fakat biz biliyorduk ki bu iş toplu olarak mücadele edip direnince kazanacağımız bir şeydi.

Bu süreçte TMMOB da bize katıldı. Mahallemize döndük, 30 tane dava açıldı. Bu davaların şöyle bir özelliği vardı; 1 tane bile dava kazanılsa plan iptal edilecekti. Ve ilk olarak açtığımız kentsel dönüşüm davasını kazandık. Biz davayı kazandığımız için bunun bittiğini düşünüyorduk fakat kısa bir süre sonra “kentsel yenileme” adıyla bir öneri koydular önümüze. Buna göre mahalleli, muhtar, dernek, üniversiteler, ilgili kurumlar, belediyeler bir araya gelerek kendi planlarını oluşturacaktı. Biraz irdeleyince kentsel yenilemenin içinde de ciddi tuzakların olduğunu gördük. Mesela toplulaştırma şartı koymuş. Ya da en az 10 m genişliğinde yol demiş. Burada yollar 3-4 m. Dolayısıyla kendi planımızı oluştururken de onların kriterlerine uymak için evlerin yarısını yıkmak durumunda kalacaktık. Biz buna da karşı çıktık.



Yalnız bu zamanlarda bir handikap yaşadık; Kartal'daki dönüşümün ihalesi yabancı bir mimara verilmişti ve TMMOB da buna karşı çıkmıştı, “bizim ülkemizde mimarlar yok mu, neden yabancı mimarlara veriliyor” diye. Baktığımız zaman ciddi bir ikiyüzlülükle karşılaştık, yoksulu koruyup kollama amaçlı değildi yardımları. Bizimle birlikte hareket eden arkadaşların çok az kısmı gerçekten bizden yanaydı. Bizim yoksulun yaşam standardını yükselt-

mek gibi bir kaygımız vardı, yoksa kat sayısını yükseltmek gibi değil. Baktığımızda bunlar eksikken insanlara plan dayatmak geçersiz oluyor. Mesela, beni şu çalıştığım halimle alıp çok lüks bir semte koysanız ben zaten yaşamam, oradaki hayat standartlarına ulaşmak için gelirim yok. Bize şöyle bir akıl vermeye çalıştılar: “daha iyi yaşayalım”. Ama daha iyi bir yaşamın koşulu daha iyi bir ev değil, işimizin olması ve cebimize daha iyi paraların girmesidir. Eğer bunlar gerçekleşmiyorsa evimin daha estetik durmasına, yolumun 10 m olmasına da ihtiyacım yok.

Biz şunu savunuyoruz: bu mahalleler bu halde kalmalı. Burada sosyal anlamda bir hayat var; geleneğinden görgüsüne, düğününden cenazesine, alışkanlıklarından

insan ilişkilerine kadar o Anadolu'daki yaşam burada hâlâ devam ediyor. Benim için en önemli ayağını siyasal yanı oluşturuyor. Çünkü sistem burayı bir tehlike olarak görüyor. Hem devrimci duruşun olmasından, hem de yoksulluğun gittikçe artmasından dolayı yağmaların olabileceğinden kaynaklı.

İlk olarak şu var; buralardaki fabrikalar kapatılıp şehir dışına taşındığı için bizlere ihtiyaç kalmadı, bu şehirde yoksullar ve orta kesim fazlalık olarak görülmeye başlandı. İkinci olarak da bu mahalleler sistemin başını ağrıttığı için derhal dağıtılması gerekiyordu. İlk elden başka yöntemler denediler; çeteler arttı, yozlaştırılmaya çalışıldı, uyuşturucuyu soktular mahalleye. Şimdiki adımda da "kentsel dönüşüm" adıyla

bu mahalle toptan imha edilmeye çalışılıyor. İş mahallenin güzelleşmesi-dönüşmesi değil, böyle bakarsak insanların potasına düşmüş oluyoruz zaten.

Örgütlenme anlamında da bir açıklık var; mesela Levent'te, Etiler'de, Maltepe'de örgütlenme şansımız çok daha az, çünkü oralar yabancılaştırılmış, komşunun komşusunu tanımadığı bir yer haline gelmiş. Dolayısıyla sosyal yaşamın daha kuvvetli olduğu bu gibi mahalleler sisteme karşı muhalif bir ses olarak çıkıyor.

Biraz da şu açıdan bakalım; bu mahallenin zemini kayalık olduğu için depreme karşı daha dayanıklı. Bunu 99 depreminde gördük. Ayrıca muazzam güzellikte bir manzarası var, temiz havası var. Sistem işte bu avantajların yoksulların hakkı olmadığı bize dayatıyor.

Şunu bilmemiz gerekiyor; bunun partiyle ilgisi yok. Mevcut sağından mevcut soluna kadar sistem içinde bulunan hangi parti olursa olsun bunu gerçekleştirmek zorunda. Çünkü bu bir sistem sorunudur. Sorunun sistemle bağını koparmak bizi reformizme götürür, ekonomizmin batağına batırır.

### **Başbüyük'teki sürece dahil oldunuz mu? Oradaki süreç nasıl gelişti?**

Başta söylediğim 7 mahallenin 4'ünde başka bir süreç başladı. Müteahhitlerle anlaşıldı, yıkımlar olmadan düzenlemelere gidildi. Fakat diğer 3 mahalleyi ayırdılar: Gülsuyu-Gülensu ve Başbüyük Mahalleleri. Oraya gittik,

tehlikeyi anlatmaya çalıştık, fakat bizi dinlemediler, belediyeye ve muhtara duydukları güven nedeniyle. Bu süreç TOKİ'nin belediyeye yaptığı anlaşmaya kadar sürdü. Bu anlaşmaya göre mahalle tamamen yıkılacak ve TOKİ oralarda site yapacak. Oralarda yaşayan vatandaşlara enkaz bedeli ödenip bir yerlere gönderilecek. Mesela 30 milyar verecek, o adamı 60 milyarlık eve koyup kalan 30 milyarı 15 yılda kira öder gibi ödemesini isteyecek, ev sahibi durumundan kiracı durumuna düşecek yani insanlar. Kiralarını ödeyemeyince de evden atılacak ve ortada kalacak.

Bu sürece kadar deyim yerindeyse Başbüyük'te yarak kıvıldamıyordu. Biz orada 5-6 toplantı yaptık, durumu detaylarıyla anlatmaya

çalıştık. Sonrasında mahalle bir değişim sürecine girdi, muhtarın ve belediyenin oyun oynadığını anlamaya başladılar. İlk olarak bir mahalle derneği kurdular. İlk süreçte tereddütlü ve kaygılıydılar. Sonuçta bu mahalle muhafazakâr bir mahalle ve seçimlerde sağa ciddi bir oy çıktı. Bugüne kadar sistemle sorunları olmamış, doğallığında idareye, polise karşı ciddi bir güven vardı. Başbüyük'ün kopma süreci mahalledeki okulun yıkılması ve yerine site yapılmasıyla başlıyor. Mahalleye iş makinelerinin girmeye çalışmasıyla mahalleli büyük bir direniş başlattı. Öyle bir mahalleden böyle bir direnişin çıkması büyük bir olumluluktu, hak alma bilinci gelişti. Doğru zamanda doğru işler yapıldığı zaman aslan kadar yırtıcı olabiliyor insanlar. Ben kadınları gördüm, o kadınlar 40 yıldır mücadele içerisindeymiş gibi bir tavır sergiliyorlardı, nerede ne yapacaklarını, nasıl davranacaklarını öğrenmişlerdi. İlk defa polislerle karşılaşmışlar, gaz yemişler, küfür yemişler polisler tarafından, yaşlı insanların yerlerde sürüklendiğini görmüşler. Dolayısıyla o güne kadar güvendikleri kurumları karşılarında görmek o insanlarda bir hayal kırıklığına yol açmasına karşın mücadele ruhunu yükseltti. Artık şu deniyordu: o polis bizim polisimiz değil. Çünkü halkı koruması gereken polis özel bir şirketi koruyordu. Fakat son süreçte bir kırılma yaşandı, önderlik eden arkadaşlar bunu taşıyamadı ve hatalar yapıldı. Sürecin nereye evrileceğini zaman gösterecek.

**Marmara Üniversitesi'nden bir YDG'li**





## Komünist ustalardan öğrenelim!

# MARKSİZM-LENİNİZM-MAOİZM'İN TARİHİ-10

## Tarihsel ilerlemeler dönemi (1917-1949)

Bu dönem özellikle Marksizm-Leninizm'in çeşitli sorunlarla karşılaşması, bu sorunlarla çarpışması bakımından öne çıkmaktadır. Neredeyse tüm dönem boyunca Marksizm-Leninizm, tam anlamıyla burjuvazinin ordularına karşı savaş yürütmek durumunda kalmıştı. Emperyalizm tekrardan kuvvet kullanarak sosyalizmin anavatanını ezmeyi denedi. Ayrıca Komünist Partiler içindeki çeşitli ajanlarıyla bilinç bulanıklığı yaratmayı, hareketi zayıflatmayı da elden bırakmıyorlardı.

Ancak bu güçlü düşmanın saldırılarına rağmen Marksizm-Leninizm tarihsel ilerlemesini bu dönem de kaydetmeye devam ediyordu. Görece geri kalmış kapitalist bir ülkede sosyalist inşa süreci başlamıştı. Emperyalist paylaşım savaşında doğru taktikler uygulanmış, savaştan proletaryanın çıkarları gereği yararlanılmış, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde gelişen ulusal kurtuluş mücadeleleri devrimden aldığı ilhamla şekillenmiş ve yine böylesi ülkelere uygun strateji ve taktikler geliştirilmişti. Birçok ülkede zafer kazanılmasıyla da, insanlığın üçte biri artık sosyalist kampta bulunmaktaydı. Bu zaferler ancak deneyim ve deneyimlerin sağladığı ilerlemeyle mümkün olabilirdi ki Marksist-Leninist teori doğası gereği statik değildi. **Lenin yoldaşın erken ölümüne rağmen, Marksizm-Leninizm devam etti, proletaryanın büyük öğretmenleri Stalin ve Mao yoldaşın ellerinde ilerleme sürüyordu, onlar önlerine çıkan yeni soru ve sorunlara cevap olarak teoriyi ileri taşımaktaydılar.** Zaman içerisindeki bu gelişme-

ler Marksizm-Leninizm'i yeni bir aşamaya taşıyacaktı.

Bu dönem aynı zamanda dünyada kapitalizmin süregelen ve şiddetli krizlerine de tanık olmaktadır. Bu dönemin başında emperyalist savaşın yarattığı yıkım ve tahribat ve karışıklık henüz sönümlenmemişti, dönemin sonunda da başka bir emperyalist paylaşım savaşından insanlık henüz çıkmış bulunuyordu. Bu iki savaş arasında iki çarpıcı durum yaşanmıştı: **Biri, dünya ekonomik krizi, diğeri de onunla bağlantılı olarak faşizm kurbacıydı.** Bu kapitalizm için, bir yazarın deyişiyle, 'Felaket Devri'ydi.

### 'Sol Komünistler'le Mücadele

Bu dönemin başında, Rusya'da devrim zaferle sonuçlanmış olsa da, orada proletarya diktatörlüğünü inşa etmek, sağlamlaştırmak gibi çok acil, çok mühim bir görev beklemekteydi. Devlet iktidarı ele geçirildiğinde, I. Emperyalist Paylaşım Savaşı halen sürüyordu ve Rusya da savaşın bir parçasıydı. Ekonomi tamamen savaş enkazı altında kalmış, endüstriyel üretim durmuş, işsizlik had safhaya ulaşmış ve muazzam bir yiyecek, giyecek ve temel ihtiyaç kıtlığı yaşanmaktaydı.

Barış acil bir ihtiyaç olarak öne çıkmıştı, çünkü yeni kurulmuş Sovyet Cumhuriyetinin kendi güçlerini kısa zamanda toparlaması ve sağlamlaştırması gerekmektedir. Britanya, Fransa ve ABD, Sovyet devletinin barışa ilişkin ateşkes şartına yanaşmıyordu. O nedenle 1917'nin 5 Aralıkta ilk barış görüşmeleri Almanya ile başlatılmıştı, ateşkese ilişkin





ilk anlaşma imzalanmıştı ve barışın devamlılığı için de görüşmeler sürdürülmekteydi. Devrim karşıtı bütün güçler ve elbette Menşevikler ve Sosyalist Devrimciler barış görüşmelerine histerik bir hâl içinde şiddetli bir şekilde karşı çıkıyorlardı. Onların tek medet umduğu şey Sovyetlerin Almanya ile savaşı sürdürmesi ve yenik düşmesiydi. Merkez komite içerisinde de Troçki'nin başını çektiği bir grup Almanya'daki devrime yardım etmek isteğiyle savaşın sürdürülmesini savunmaktaydılar.

Troçki aralarında Buharin'in de olduğu Lenin karşıtı kişilerle bir 'Sol Komünistler' bloğu oluşturmuştu. Aslında, Troçki ilk başta görüşme delegasyonu üyesiydi ve onun yüzünden görüşmeler kesilmişti, birkaç gün için savaş yeniden başlamıştı ki Lenin ve Stalin önderliğindeki Merkez Komite Almanların şartlarını kabul eden bir karar çıkarak 23 Şubat 1918'de Brest-Litovsk anlaşmasını imzaladı. Bu sorunla ilgili farklılıklar öylesine güç bir durum yaratıyordu ki, Lenin'in çağrısıyla iki hafta içinde toplanan Parti VII. Kongresi yaklaşık yedi ay sürecektir yoğun bir çalışma sonrası barışa ilişkin karara varabilmişti. Kongre 12 "hayır" oyuyla karşı 30 "evet" ve 4 de çekimser oy sonucunda yürürlük halinde olan Brest-Litovsk anlaşmasını onaylamıştı. **Barış, apaçık bir şekilde üstün durumdaki düşman karşısında Leninizm'in klasik bir ricat taktiğiydi.**

Almanya ile imzalanan barış anlaşmasından hemen birkaç ay sonra Sovyet hükümeti burjuva devlet mekanizmasını tamamen parçalamış, kilit önemdeki sanayi kollarına el koymuş ve 400 milyon akre (4047 metrekarelik İngiliz alan ölçüsü birimi, ç.n.) toprağı da köylülerin mülkiyetine bırak-

mıştı. **"Mülksüzleştirilenlerin mülksüzleştirilmesi"**nin tamamlanması, işte şimdi Bolşevikler sosyalist inşanın yeni bir basamağına adım atmış oluyorlardı. Bu yeni basamağın aşamanın hatları Lenin tarafından 1918 Mayıs'ında *Sovyet Hükümetinin Önündeki Acil Görevler* makalesiyle çizilmişti. O katı ve genel bir değerlendirmeyle, bütün üretim ve dağıtımın sıkı bir kontrole tabi tutulmasını, çalışan sınıfların üretim kapasitesinin artırılmasını ve sosyalist rekabet anlayışının geliştirilmesini önermekteydi. Lenin 1918'de yazdığı "Sol-Kanat Çocukluğu ve Küçük-Burjuvazinin Mantığı" makalesinde 'Sol-Komünistler'in sol söylemlerinin barışla ve tabii ki sosyalist inşa görevleri ile ilişkisini açığa vurmuştu. Yine burada 'sosyalist anayurdun savunması'nın nasıl yapılacağını açıklarken bunun tamamen enternasyonal proletaryanın çıkarlarının tutarlı bir şekilde savunmakla ilintili olduğunu göstermekteydi.

### Savaş Komünizmi

Ancak ne var ki Brest Barışı uzun sürmeyecekti. 1918'in ikinci yarısında İngiltere, Fransa, Japonya ve Amerika gibi emperyalist güçler yerli işbirlikçileri aracılığıyla dolaylı, dolaysız askeri müdahalelerini başlatmış bulunuyordu. Onlar karşı-devrimci Beyaz Orduları finanse etmekle kalmıyor, üstüne İngiliz, Fransız, Amerikan, Japon, Leh, Sırp, Yunan ve Romen birliklerini Rusya topraklarına devrime karşı gönderiyorlardı. Bu saldırı ablukasına göğüs germek için, Parti bütün ülkeyi düşmana karşı savaşta seferber etmek için harekete geçmişti.

Sovyet Hükümeti 'Savaş Komünizmi' adında bir politika geliştirmişti. Buna uygun olarak, küçük ve orta endüstriyel üretim ve ilaveten büyük ölçekli endüstri de kontrol altına alındı. Özel tarımsal ticaret yasaklanarak devlet tekeline alındı. Artı-ürünün dağıtılması sistemi geliştirilerek köylülerin devlete vermekle zorunlu kılındığı sabit kısımdan artı kalan ürünler köylülere bırakıldı ve son olarak tüm sınıflar için genel (kadın-erkek) bir çalışma servisi kuruldu. Burjuvazi için fiziksel çalışma zorunluluğu getirilmişti. Böylece işçiler açısından cephe çalışmanın önemi daha belirgin bir hal almıştı.

'Savaş Komünizmi' siyaseti savaşın doğurduğu ihtiyaçları karşılamak için uygulanan bir siyasetti. **Bu sayededir ki, tüm halk savaş için seferber olmuş, yabancı saldırganlar ve onların yerli işbirlikçileri 1920 sonlarında bozguna uğratılabilmişti.** Sovyet Cumhuriyeti'nin bağımsızlığı ve özgürlüğü korunmuştu.

Sovyet iktidarının korunmasına yardımcı olan bir diğer etken de zamanın Avrupa'yı sarsan devrimci dalgasıydı. Ve son olarak emperyalistler öğrendiler ki, asker ve denizcilerini Kızıl Ordu'ya karşı savaşa her sürdürdüklerinde bunun bir ayaklanma ile sonuç vermesi kuvvetle muhtemeldir.

**Devam edecek**

## Satrançın kuralları-3-



# Satranç öğreniyoruz

**ROK:** Rok hareket etmemiş kale ile şah arasında yapılan konum değişikliğidir. Özel bir hareket yeteneğidir. Burada rok yapmak için bazı kurallara uymak zorundayız.

### ROK İÇİN GEREKLİ ŞARTLAR:

- Kale ya da şah hareket etmemiş olacak.
- Rok atılacak taraftaki kale ile şah arasında herhangi bir taş varsa rok yapılmaz..
- Şah çekildiği esnada rok yapılmaz..
- Şahın üzerinden geçtiği ve gideceği kare tehdit altında ise rok yapılmaz..
- Rok yapmak için ilk önce şah tutulmalıdır. Eğer önce kale tutulursa rok yapılmaz. Kale ile kale hamlesi yapılır. Resmi turnuvalarda başınızda hakem olduğu için sadece kale ile oynamak zorunda kalırsınız. Bu yüzden oynamadan önce çok dikkat etmeliyiz.

Rok hareketinde şah kaleye doğru 2 kare ilerler, kale şahın üzerinden atlayarak ilk kareye oturur. Uzun ve kısa rok olmak üzere iki çeşit rok mevcuttur.



Burada a tablosunda tahtada her iki taraf da rok atabilir. Hamle sırası kendinde olan beyaz b tablosuna baktığımızda kısa rok atmış. Rotasyona o-o şeklinde yazılır. Uzun rok yapılsaydı 0-0-0 şeklinde yazılır.

c)



c tablosunda siyah uzun rok yapmayı düşünüyor. Uzun rok attığında şah c8 oturur. Kale d8 oturur. Burada c8 ve d8, şah tehdit altında olmadığı için kale ve şah hareket etmediği için rok atılır. Kale tehdit altında olursa rok yapılır..ve rotasyona o-o-o şeklinde yazılır..

### NOTASYON: Satranç Notasyonu

Satrançta genel olarak cebirsel notasyon kullanılmaktadır. Satranç tahtasında düşey sütunlarda birer harf (a, b, c, d, e, f, g, h) ve yatay sütunlara birer sayı (1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8) konulur. Böylece her kare bir harf ve bir de sayı ile belirlenmiş olur. Örneğin, sol alt kare a1, sağ üst kare de h8 ile belirtilir.

Ayrıca taşları ve hamleleri yazmak için şu kısaltmalar kullanılır:

- ✓ **Taşlar**
- Ş : Şah
- V : Vezir
- K : Kale
- A : At
- F : Fil

✓ **Hamleler**

- 0-0 : Küçük Rok
- 0-0-0 : Büyük Rok
- x : Taş Alma
- + : Şah
- ++ Çifte şah
- # : Mat
- = : Terfi

✓ **Yorumlar**

- ! : Kuvvetli Hamle
- !! : Çok kuvvetli Hamle
- ? : Zayıf Hamle
- ?? : Büyük Hata
- ?! : Şüpheli Hamle
- !? : İlginç Hamle
- \_ : Zorunlu Hamle

Notasyon kağıdını tanıyalım:

Turnuva Adı:		Tarih:	
Adı:		Sıra:	
Sıra:		Sıra:	
Adı:		Sıra:	
1		01	01
2		02	02
3		03	03
4		04	04
5		05	05
6		06	06
7		07	07
8		08	08
9		09	09
10		10	10
11		11	11
12		12	12
13		13	13
14		14	14
15		15	15
16		16	16
17		17	17
18		18	18
19		19	19
20		20	20

İMZA SIGNATURE HAKEM ARKİTER İMZA SIGNATURE

Burada en üst yatay sütuna turnuvanın ismini, karşısına tarihi yazarız. Onun altındaki yatay sütuna beyaz taşlarla oynayan oyuncunun ismini, karşısına sonuç ve oynadığı turnuvadaki masa numarasını yazarız. Bir alttaki siyah kutucukla dolu yatay sütuna siyah taşlarla oynayan oyuncunun ismini yazarız. Hamleleri de

sırası ile ilk kutucuk kısmına beyazın hamlesini karşısına siyahın hamlesini yazarız. Yaklaşık bir rotasyon kağıdına 80 hamlenizi 80 de karşı rakibinizin olmak üzere toplam 160 hamleyi yazabilirsiniz..

Satranç saatini tanıyalım: Satranç saatleri dijital ve analog olmak üzere iki kısımdan oluşur. Bunlardan analog olanlar artık günümüzde pek kullanılmamaktadır. Birçok resmi turnuvada dijital satranç saati kullanılır..

- a) analog satranç saati      b) dijital satranç saati



Satranç saatlerinde ekranda bir sizin zamanınız bir de rakibinizin zamanı vardır ve süreniz eşittir. Zamanınızın hemen üst kısmında ışığı yanıp sönen düğmeye basarak rakibinizin zamanını geriye doğru çalıştırırsınız. Saati çalışanın ışığı yanıp sönmeye devam eder. Bu rakip masadan uzaklaştığında anlaması için ve hakemlere kolaylık tanısın diye yapılan bir uygulamadır. Saate öncelikli olarak siyah basar ve beyaz hamlesini yapar. Sonra beyaz saate basarak rakibin zamanını geriye doğru sarar. Genelde turnuvalarda süre 1,5 saattir yada 1 saat olarak uygulanır. Zamanı belirleyen turnuvadaki hakem yönetimidir ve turnuva tüzüğünde süre önceden belirtilir.

Burada tahtadaki taşlar isterse hiç yutulmasın yada tahtada mat konumu oluşmasın kimin süresi önce biterse o oyuncu maçı kaybeder. Önemli olan verilen süre içerisinde mat etmektir. İkisinin de aynı anda süresi bitmez. İki oyuncu da sürenin farkında değilse ve ikisinin de süresi 0,00 gösteriyorsa burada süresi önce bitenin ekranında ekstrasından bir tire (-) işareti çıkar (-0,00) ve o kişi süresi önceden bittiği için maçı kaybetmiş sayılır.

Düşünsenize saatsiz oynanan bir turnuvayı... Peki, rakibiniz hamle yapmıyorsa siz yada hakem bu konumda ne yapabilir? Buna çözüm getirmek amacı ile süre uygulaması uygulanır. Ve tüm dünyadaki resmi turnuvalarda aynı kurallar geçerlidir...

**Amed'den bir YDG okuru**

## İki önder iki fark: Stalin ve Kruşçev

20. yüzyılın tartışılan siyasi önderlerinin başında şüphesiz Stalin gelmektedir. Birçok burjuva bilim insanı, sanatçısı, aydını ve nihayetinde burjuva sınıfı ve emperyalist-kapitalist düzenin savunucuları açısından Stalin despot ve zalim bir diktatör olarak anılmaktadır. Birçok öncü işçi, komünist, ilerici, devrimci ve sosyalist düzenin savunucuları açısından da Stalin büyük bir bilge insan, proleter hareketin beş büyük önderinden biridir. Kendisini sosyalist olarak gösteren bir kesim açısından da Stalin tartışmalı birisidir.

Şüphesiz Stalin'e saldırılar yeni değildir. Bunun yoğunlaşması özellikle SSCB XX. Kongresi ve sonrasında olmuştur. Özellikle kongrede SBKP'nin önderliğini ele geçiren Kruşçev ile birlikte saldırılar başlamıştır.

Burjuvazi ve onun egemenliğindeki sistemin savunucuları açısından Stalin'e saldırmanın anlamı açıktır. Stalin'e saldırmak, Stalin'i karalamak sosyalizme saldırmak, sosyalizmi karalamaktır.

Ülkemizdeki komünist partisinin Stalin'e yönelik görüşleri berraktır. Sınıf mücadelesinin ateşi içinde sınananlar açısından Stalin'in saygınlığı tartışılmazdır. Ancak sınıf mücadelesine yeni katılan biz gençler açısından Stalin hakkında bilgilerimizin yeterli olduğu söylenemez. Stalin şahsında sosyalizme yönelik saldırıların olduğu bir ortamda bu konudaki düşüncelerimizi netleştirmenin büyük önemi vardır. Tam da bu dönemde Yazılama Yayınevi tarafından "**Stalin ve Hruşçov hakkında İvan Aleksandroviç Benediktov ile söyleşi**" adlı bir kitap yayınlandı.

Benediktov Stalin döneminde SSCB'de Tarım Bakanlığı, Kruşçev döneminde ise Köy İşleri Bakanlığı görevlerinde bulunmuş. Söyleşiyi gerçekleştiren SSCB'de gazetecilik yapmış olan V. Litov'dur. Kitabı okuduğunuzda da göreceksiniz Litov, Stalin karşıtı görüşlerini hiçbir şekilde saklamıyor. Ancak Benediktov'un Stalin'i savunması söyleşinin de yayınlanmasını geciktirmiştir. Söyleşinin yapıldığı 70'li yıllarda, SSCB'de resmi görüşe ters bulunarak yayınlanmamıştır. Yayınlanma yılı Sovyetler Birliği'nin yıkılmasına doğru olan 1989 yılıdır. Gorbacov'a yönelik muhalif bir yayın sürdüren Molodaya Gvardiya adlı dergide yayınlanmış. 1989 baskısında yer verilmeyen ikinci bölümü 2003 yılında başka bir dergide yayınlanmış. Yazılama Yayınevi söyleşinin bütünü yayınlanıyor.

Söyleşinin içeriğine gelirsek, kitap Stalin dönemiyle Kruşçev dönemini kıyaslamaktadır ve açıkça Stalin'in yanında durmaktadır. Litov'un ön yargılı sorularına karşılık Benediktov oldukça açıklayıcı ve net yanıtlar vermektedir.

Stalin'e yönelik saldırıların temel dayanağı zalim bir diktatör olduğu, neredeyse Rusya için tarihteki en büyük despot

olan Korkunç İvan gibi bir despot olduğudur. Anlatılanlara bakılırsa Stalin öyle bir baskı oluşturmuştur ki, kimse Stalin'e karşı gelememektedir. Ancak söyleşiyi okuduğumuzda bunun tam tersi örneklerle karşılaşıyoruz. Stalin dönemi SSCB'sinde tüm sorunlar, bu sorunların içinde önde gelen parti, ordu ve devlet görevlilerin atanmalarında ve görevden alınmalarında SBKP PB'sinde (Politbüro) kolektif şekilde kararlar alınıp, sık tartışmalar yaşanmaktadır. Benediktov birçok kez Politbüro toplantılarına katıldığı için bunun canlı tanıklığını da yapmıştır. Benediktov çok açık bir şekilde Stalin için ülkenin ve partinin yüksek çıkarıyla yaşadığını, bilinçli olarak ya da potansiyel siyasi rakipler diye bu çıkarlara zarar verecek bir siyasi önder olmadığını vurguluyor. Öyle ki Moskova savaş öncesinde (kast edilen savaş 2. Emperyalist paylaşım savaşıdır) ve Ukrayna'da savaş sonrasında birincisinde Kaganoviç, ötekisinde Kruşçev parti örgütlerinden yozlaşmış unsurların temizlenmesinde aşırıya kaçarlardı. Bu durum Stalin'de öfke uyandırır. Ancak Kruşçev savaş sonrası yerle bir olan sanayi ve tarımın tekrardan inşa edilmesinde büyük başarılar sergileyince görevine devam ederken, Kaganoviç ise gözden tamamen düşmüştür.

Stalin meselesi tartışılırken, en önemli tartışma materyallerinden birisi parti örgütlerinden ve devlet mekanizmalarından yozlaşmış, karşı-devrimcileşmiş unsurların temizlenmesi meselesidir. Bu konuda dünya geneline hâkim olan görüş ise Stalin'in dizginsiz bir şekilde katliam yaptığıdır. Ve o dönem yapılanların hepsi Stalin'e mal edilmektedir. Her ne kadar suçları sabit olan insanlar cezalandırıldıysa da gerçekten suçu olmayan insanlar da acı çekmişlerdir. Ancak bu olaydan Stalin'i dünyanın en zalim diktatörlerinden birisi olarak ele almak Stalin'e haksızlık, sosyalizm mücadelesine ise büyük bir saldırı olacaktır. Benediktov, o dönem Stalin'in bir dizi politbüro üyesine göre daha liberal bir tutum takındığını belirtir. Stalin'in genel kural olarak o dönem suçlanan insanlardan yana olup, onların aklanmasına çalıştığını belirtir. Benediktov kendi dosyasına Politbüroda Stalin'den başka birisi baksaydı büyük ihtimal görevden alınacağını da söylemektedir. Soruların ağırlığının karşı-devrimcilerin açığa çıkarılması sorunuyla ilgili gelmesinden midir bilinmez ama Stalin'in azınlıkta kaldığı durumları genelde suçlanan insanlar meselesindedir.

Stalin döneminde tartışılan en önemli meselelerden birisi da kolektifleştirme çabalarıdır. İddialar bilindiği gibi Sovyet vatandaşların zorla kolektif çiftliklere girmek zorunda bırakıldıkları yönündedir. Elbette bu konuda bütün suç da diğer konular da olduğu gibi Stalin'e aittir. (!)

Kolektifleştirmeden sonra bile Rusya'da bireysel çiftlikler



**Ülkemizde gençliğin her ne kadar seçilme hakkı bulursa da bu ülkeyi yönetenler hiçbir şekilde gençlere önemli görevler vermemişlerdir. Ülkeyi yönetenlerin yaş ortalaması orta yaşın bile çok üzerindedir. Stalin dönemi SBKP'si açısından da genç nüfusa çok değer verilir.**

önemli bir yer tutmaktadır. Kitapta bu konu çok net bir şekilde ele alınıyor: "Köylerin kolektivizasyonunun tamamlanmasından sonra bile bireysel sektör

büyük rol oynuyordu. Savaş öncesi yıllarda sebze, et, süt, yumurta ve diğer köy ürünlerinin yüzde 60 ila 90'ı elbette tahıllar ve teknik kültürler hariç olmak üzere, bizzat şahsi işletmelerden sağlanıyordu. Meyve ve yemişlerin büyük bir kısmını da onlar üretiyordu. Bu arada hem savaş öncesi hem de savaş sonrası yıllarda kolhozcular gelirlerinin büyük kısmını toplumsal işletmeden değil, kendi kişisel işletmelerden sağlardı. Stalin bu durumu nesnel olarak uzun süre için kaçınılmaz sayardı ve daha fazla "kolektivizasyon" ve toplumsallaştırmayı zorlama yönündeki her türlü girişimin önünü acımasızca keserdi" (sf 74). Kruşçev ise bu bireysel sektörün sosyalizme zarar verdiğini düşünüp, Stalin sonrası hızlı bir kolektifleştirmeye girer. Ancak ne hikmettir ki bu meselede her ikisinin tavrı ortada ve taban tabana zıtken, suçlanan Stalin'dir.

Stalin dünya gericileri açısından zalim bir diktatör olarak ilan edildiğinden olsa gerek kendisine muhalif görüşleri hazmedemediği, çevresinde ise kendi görüşlerine uygun insanlara görev verdiği ileri sürülüp durulur. Ancak birçok konuda olduğu gibi bu konuda da Benediktov dünya gericilerini yalayan bilgiler sunmaktan geri kalmaz. Stalin ve o dönem SBKP Politbürosu'nda kesinlikle dalkavukluğa hoşgörü gösterilmez. Ne olursa olsun kendi görüşlerini açıkça savunan insanlara değer verilir. Politbüroda birçok konuda karar alınırken birbirine çok zıt fikirlerin de tartışıldığına şahit olmuştur Benediktov. Benediktov çok açık bir şekilde söylemektedir ki Stalin kendi görüşlerine itiraz edildiğinde çabucak geçen bir hoşnutsuzluk duyduğunu ancak pratikte itiraz edenin haklılığı açığa çıktıkça Stalin gözünde değerinin arttığını belirtir.

SSCB'nin düzenin gericileşmesinin bir nedeni olarak beceriksiz insanların, işinin ehli olmayan kişilerin yönetici makamları işgal etmesi olarak gören Benediktov, Stalin döneminde ise yüksek yönetim kademelerine terfinin siyasal ve

profesyonel niteliklere göre yapıldığını söyler. Doğallığında işin uzmanları görev başlarındadır. Bir noktada belirtilmelidir ki, işinin ne kadar uzmanı olursa olsun, kendi fikirlerini açıkça savunamayanlar, önderliğin önceden bilinen görüşlerine kendini ayarlamaya çalışanları mümkün olduğunca yönetim kademelerine gelmesine izin verilmediği de kitapta görülmüyor

Birçok emperyalist kapitalist ülke gençliğin ne kadar önemli olduğu ısrarla vurgulanır. Ülkemiz de bilindiği gibi genç nüfusun yoğun olduğu bir ülkedir. Ülkemizde gençliğin her ne kadar seçilme hakkı bulursa da bu ülkeyi yönetenler hiçbir şekilde gençlere önemli görevler vermemişlerdir. Ülkeyi yönetenlerin yaş ortalaması orta yaşın bile çok üzerindedir. Stalin dönemi SBKP'si açısından da genç nüfusa çok değer verilir. Ancak bu değer sözde değil özde verildiğinden söyleşinin yapıldığı Benediktov, Stalin zamanında 35 yaşında Tarım Bakanı olmuştur. 25-30 yaş arası birçok insan da siyasi komiserlik makamlarında bulunmuştur. Ve kendisinin belirttiğine göre de bu durum istisna değildir. Böylelikle o dönemin en genç hükümeti olarak da tarihe geçmiştir.

Stalin dönemi SBKP'si ve Sovyet yöneticilerinin sosyalist Rusya'nın gelişimi için günde 15-16 saatlik çalışma temposuna girerler. Stalin de bu çalışma temposuna öncülük eder. Yıllarca kendilerine izin vermeden çalışıp SSCB'yi ileri götürmeye, sosyalizmin inşasını derinleştirmeye çalışırlar. "Neredeyse yemek için hiç vakit ayırmıyorlar, neredeyse uykuları yok ve tiyatrodan oyun izlerken sadece acil bir soru sormak için telefona çağrılmakta ya da gecenin üçünde dördünde telefon edilmesinde hiçbir gariplik görmüyorlar. Ben Moskova dışında hiçbir yerde bu kadar çok sayıda yorulmadan çalışan insanlara rastlamadım... New York'ta ya da Şikago'da Amerikan çalışma temposunu bulamadıysam da Moskova'da buldum." (Leon Feichtwanger, o dönemin SSCB'si ziyaretine ilişkin yazdığı kitapta sorumluluk isteyen bir mevkiiyi işgal edenler hakkında yazdıkları), (sf 74). Milliyetçi nutuklarla bu ülkeyi yönetenlerin çalışma tempolarını ve bu ülke için yaptıklarıyla karşılaştırsak daha çarpıcı olur.

Elbette kitapta Stalin dönemi ve Kruşçev dönemi Rusya'sına yönelik birçok ayrıntı var. Stalin dönemini merak edenler açısından yararlı bilgiler sunuyor bizim gibi bu konuda bilgisi yetersiz olanlara. Stalin dönemiyle ilgili bir bütün olarak bilgi sunmasa da o dönemi merak edenler açısından yararlı bir kaynak olduğunu düşünüyorum.

**Bir YDG'li**

## Çıgıllıklarımız sahiplerince dindirilecektir!

“Sesimi Duyan Varmı?” bu çıgıllığı 17 ağustos deprimi-ni hafızlarımıza kazıyan. Ve bu çıgıllığın bıraktığı izin ardında-ki onbinlerce ölüm. Ölümün soğuk yüzü 17 ağustos sabahı 03:02 sularında vurmıştı onbilerce canı ve ardına bırakmıştı evsiz, sakat, yaralı yada travma halindeki yüzbinleri...

Bu güne kadar nice acılara, nice katliamlara, nice yıkım-lara göğüs gerebilmişti emekçi halkımız. Erzincan, Erzurum-Kars, Muş Depremleri, Batman, Hakkâri selleri yakın tarihimizdeki acı doğal afetlerdir. Ve her afetten fıskıran yeni fukara acılar... Fukara acılar çünkü her afetin bilânço-sunun büyüklüğü tek nedenle açıklanoyordu bizlere her seferinde, “vatandaşın afetlere karşı eğitimsizliği, deprem bilgisi eksikliği vs.” Evet işte 17 Ağustos depreminde de yine aynı ses, aynı tonda ve pişkince kulaklarımızı tırmalamaktaydı. “Yaşanan can ve mal kaybı-

nın büyüklüğü kaçak yapılanma, depreme dayanıklı evler, malzemedен kaçırma...” Evet aynı “resmi” sesler her seferinde aynı şeyleri tekrarlayarak acılarımızın nedeninin üzerini örtmeye çalıştılar. Depremden sonra yapılan yardımların yetersizliği, gıda, sağlık ve barınma sıkıntısı adeta dep-



remzedelere kendin ettin kendin buldun detirtten cinsten olması bu yaklaşımın en büyük göstergesidir. Depremzedelere akrabalarınızda kalın çağrılar yapılmış, geriye göçün teşvik edilmesi gibi çözümler(!) depremden hemen sonra tartışılmıştır yetkililerce. Evsiz kalan 600 bin kişi için sadece yaklaşık 100 bin Preferebatik ev ayarlanmış geriye kalan evsizler ise yaklaşık olarak 2 yıl boyunca çadırlarda yaşamaya mahkûm edilmiştir.

Yaklaşık 16 milyon insanın dolaylı ve dolaysız olarak etkilendiği 17 Ağustos 1999 tarihli Gölçük-Kocaeli Depremi'nde resmi rakamlara göre 17.840 öldü. Depremde en büyük faturayı yine ezilen emekçi halkımızın ödediği gerçeği ise yine bütün istatistik verilerde kendisini göstermiştir.

Zorunlu ekonomik nedenler ya da zor yoluyla batıya göç eden, hergün pahalılıkla, işsizlikle ve yoksullukla kavru-

lan emekçilerin düş dünyasında en büyük yeri kaplamaktadır bir ev sahibi olabilmek. Yaşadığı onca sıkıntının arasında biriktirebileceği parayla sahip olabileceği en iyi ev depreme en az dayanıklı olan evdir. Bu gerçek depremden sonra gerçekleşen ağır bilânçonun nedeninin tespitlerinde de çok net görülmektedir. Sebep olarak kaçak yapılar, standartlara uygun olmayan binalar daha ucuza mal etmek için malzemedен çalan müteahhitler gösterilmektedir.

Fakat var olan bu durumun tersine çevrilmesi için hiçbir önemli adım atılmamakta çıkarılan çeşitli yasalar da kâğıt üzerinde ve süslü raflarda yerini almaktan öteye gidememektedir. İnşaat işçilerinin iş kazaları sonucu ölümlerinin her yıl katlanarak artması bile bu alandaki devlet denetimini(!) ve kullanılan malzemelerin

sağlıklılığını göstermeye yetme-ktedir.

Öte yandan yaşanan onca ölümün sonucunda açılan davalar ve sonuçları incelendiğinde bile devletin bu konuya verdiği ciddiyetin ve halkımızın acıları karşısındaki duyarlılığını(!) çok net göstermektedir.

Yapım hatalarından kaynaklı çöken

binaların müteahhitlerine yaklaşık 2100 dava açılmış; bu davalardan 1800'ü Şartlı Salıverme Yasası ve başka hukuki boşluklar nedeniyle cezasız sonuçlanmıştır. Geriye kalan 300 davanın 110 kadarına ceza verilmiş ve çoğu ertelenmişken geriye kalan davalarsa 16 Şubat 2007 Cuma günü itibarıyla 7,5 yıllık zaman aşımına uğrayarak düşmüştür. Bu davalardan sadece birkaç örnekse şöyle:

\* Düzce Ersoy Apartmanı: 36 kişi öldü, dava zaman aşımına uğradı.

\* Düzce Ömür Hastahanesi: 11 kişi öldü, dava zaman aşımına uğradı.

\* Yalova Ceylankent Sitesi: 98 kişi öldü, 2 kişiye verilen hapis cezaları ertelendi.

\* Kocaeli Ubay Apartmanı: 58 kişi öldü, müteahhit hakkında verilen ceza ertelendi.

\* Yüksel Sitesi: 316 kişi öldü: 5 kişiye verilen çeşitli cezalar ertelendi

\* Sakarya: 695 davadan yalnız 5 kişiye ceza çıktı.

\* Kocaeli: 600 dava açıldı, 12 kişi 10'ar ay ceza aldı 6'ısı infaz edildi.

\* Yalova: 173 dava açıldı, sadece Veli Göçer 18 yıl 9 ay ceza aldı ve oda yakalanamadı.

\* Düzce: yaklaşık 220 dava açıldı, yargılamalar sonucu kimse ceza almadı.

Tüm bu örnekler de gösteriyorki yaşanan onbinlerce ölümün ve sayısız acısını üzerine yeteri bir gayretle gitmemektedir devlet. Çünkü onbinlerce ölümün asıl ve tek sorumlusu sistemdir. Ve Şeyh Bedrettinin dediği gibi



“bozuk düzende sağlam çark olmaz” misali yargılamalar sonucu ortaya çıkarılacak günah keçilerinden bile yoksun kalmıştır sistem.

Öte yandan son yıllarda ki deprem analizleri de göstermektedirki marmara sakarya fay hatında bilim insanlarının ifadesiyle muhtemel bir deprem beklenmekteken bu konuda atıl(a)mayan adımların tek nedeni ise bu sistemin insan canına verdiği değer ile açıklana bilir.

Yakın tarihte bu bölge incelendiğinde Adapazarı merkezli 1943, 1957, 1967 yıllarında şiddetli depremler meydana gelmiştir. Ve ortalama her 30 yılda bir deprem beklenmektedir. 1999 depreminden sonra ise çeşitli periyot ve büyüklüklerde depremlerin beklenmesi ise bu fay

hattının karakteristik özelliğinden kaynaklanmaktadır.

Tüm bu gerçekler bölgede gerçekleşek herhangi bir depremin belleklerimizde ki “sesimi duyan varmı?” çılgılığının yeniden uyandıracığını net olarak göstermektedir. Ve bu çılgılık ancak bu çılgılığın sahipleri tarafından dindirilebilir. Onbinlerce ölümün sorumlusu yaşadığımız sistemdir ve onbinlerin elele ayağa dizecekleri yeni bir sistem yeni on binleri ölüme göndermemizin önüne çekeceğimiz en iyi settir.

\*KAYNAKÇA

Vikipedi, Özgür ansiklopedi

Deprem bilgi bankası

17 AĞUSTOS 2007 ve 16 şubat 2007 milliyet gazeteleri( [www.milliyet.com.tr/milliyet](http://www.milliyet.com.tr/milliyet) arşiv



